77

SAN-ANTONIO

Zaiafet la Coana Tatzi

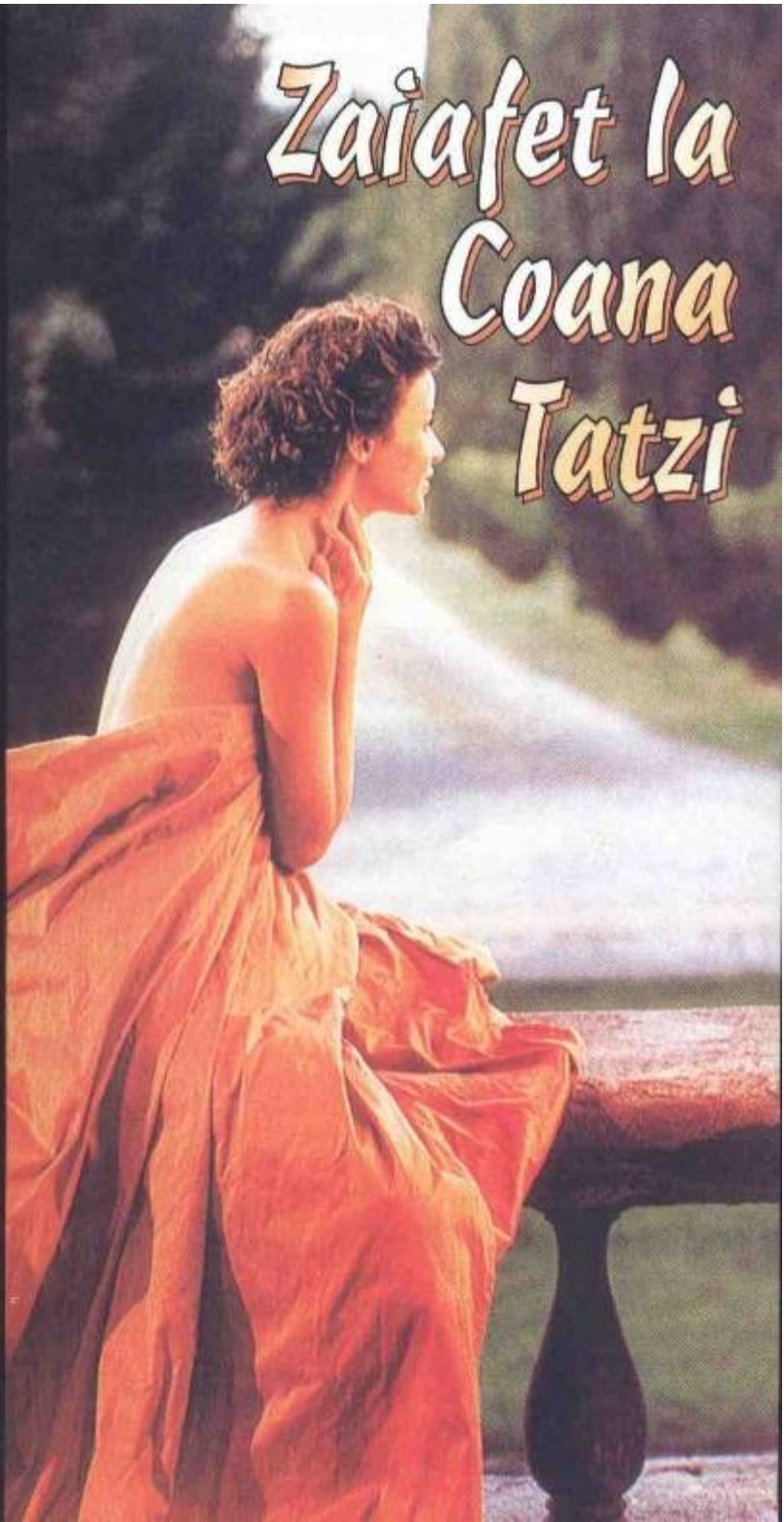

Editura FORUM

Seria Colecţia San-Antonio, 77

Traducere: George Anania

Editura Forum, 2004

San-Antonio
Bacchanale chez la mère Tatzi
Fleuve Noire, (Collection San-Antonio, No. 121), Avril 1985

Versiune ebook: [2.0] hunyade

San-Antonio
Bacchanale chez la mère Tatzi

© 1985 by San-Antonio, Fleuve Noire, (Collection San-Antonio, No. 121) (ptr. ediţia originală)
© Forum (Colecţia San-Antonio nr. 77), 2004 (ptr. ediţia în limba română)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

ISBN 973-584-338-2

San-Antonio

ZAIAFET LA COANA TATZI

Versiune românească de:
George Anania

Editura FORUM
Colecţia San-Antonio nr. 77

Bucureşti, 2004

Lui Alexandre LICHAN,
heraldul meu preferat.

SAN-A.

1. ALBUŞUL

FIRST

Amadeus se afla la limita poziţiei afară din joc; abia conştient şi atât de slab, încât alături de el un schelet indian ar fi semănat cu Oliver Hardy. Cam necrozat pe la margini artistul. Moartea nu pierdea timpul şi îşi începuse gospodărirea. Pielea lui avea acea paloare verzuie a pânzelor din Renaştere înfăţişându-l pe Iisus la punerea în mormânt. Amicul zăcea nevolnic, abia prezent, pe patul lui de spital, cu ochii închişi, cu buzele strânse peste nişte dinţi galbeni care nu se mai sfârşeau.

Doctorul care mă condusese până la el mi-l arătă, cu o foarte saint-cyriană mişcare a bărbiei, şi făcu o strâmbătură care spunea multe despre starea bolnavului. Eu unul, în ziua când un medic va face aşa deasupra carcasei mele, mă voi prinde că a venit clipa să-mi spăl bărcuţele ca să compar în faţa Creatorului. Descoperind un scaun de fier a cărui vopsea albă se cojea, îi încredinţai îndată acea parte a persoanei mele care este sosia ducelui de Bordeaux.

Doctorul, un tânăr intern care semăna cu Delon şi care trebuie că le respira pe toate infirmierele comestibile din stabiliment, părea că vrea să asiste la această discuţie istorică; numai că, absolut din fericire, bip-bipul purtat în buzunarul superior al bluzei începu să-i cânte „Întoarce-te la mine”, aşa că omul se uşchi cu regret.

Amadeus, poreclit aşa fiindcă era considerat un Mozart al crimei, respira cu vârful plămânilor, fără a lăsa impresia că-i pasă. Cu toată bunăvoinţa din lume, mi-am zis, n-ar putea vota la următoarele legislative; mai întâi fiindcă drepturile civile îi fuseseră retrase de când lumea şi pământul şi pe urmă fiindcă în momentul acela ar fi atât de mort, încât, prin comparație, obeliscul din piaţa Concorde

ar părea mai zburdalnic.

— Amadeus, i-am şoptit în clăpăuge.

Împricinatul făcu un efort şi-şi ridică pleoapele preţ de o jumătate de centimetru. Bucăţica de ochi care îi apăru era albă ca iaurtul.

— Cum te simţi, tipule? l-am întrebat.

Marcă un timp mort cerut de arbitru, apoi riscă o revenire în joc, dar fără nici o tragere de inimă.

— Rău, bolborosi bietul de el.

Şi, în ciuda faptului că era cea mai abjectă jigodie zămislită vreodată de o pereche omenească, l-am crezut pe cuvânt.

— Sunt comisarul San-Antonio. Îţi spune ceva chestia asta?

El scoase un bâiguit neauzibil. Mi-am aplecat pavilionul către buzele sale:

— Mai zi o dată, băiete.

Amadeus avu puterea să repete. De data asta, am înţeles ce spunea. Adică „Hai sictir!”, numai că nu lăsa spaţii albe între cuvinte, reducând excelentul îndemn la un suspin abia modulat.

Nu mă pot împiedica să simt o simpatie pentru indivizii îndrăzneţi. Să continui a invectiva un caraliu, când eşti cu un picior în groapă şi cu celălalt într-o baltă de materii vidanjabile, reprezintă un soi de performanţă.

Am luat mâna descărnată a lui Amadeus şi i-am strâns-o.

— Odihneşte-te, tipule, nu-ţi risipi energia pe vorbe goale. Ştiu că ai nişte gogoloaie barosane, cât de două ori tărtăcuţa lui Canuet. Şi mai ştiu că, de-ai mai avea puterea să le vâri pe ale mele într-un mixer Rotary, ai face-o. Dar, înainte de a mă trimite la baia turcească, ascultă ce am să-ţi predic, caraghiosule. Nu e vorba de un palavragiu care vine să-ți flencănească precoma, aşa că încearcă să mă urmăreşti fără a mă întrerupe.

I-am păstrat mâna într-a mea. Era rece şi lipsită de reacţie, ca o labă de pui secţionată. Aveam pretenţia să sper că dextra mea îi aducea un oarece sentiment de

reconfort. Evident, totdeauna oamenii mor de unii singuri, dar ajutorul unui nene aflat deocamdată în viaţă îi ajută pe undeva să se resemneze; în sfârşit, aşa văd eu lucrurile, deşi poate că mă înşel. Toate astea ţin de marele mister în care ne bălăcim.

— Amadeus, i-am zis, ai lichidat, în cursul carierei tale, mai mulţi pelerini decât ciuma de la Londra din 1655. Ai fost un flintaş de elită, de clasă internaţională; nici măcar americanii sau mafioţii cei mai înrăiţi nu te-au egalat. Aveai trăgaciul de aur, bădie, aşa cum alţii au mâinile de aur. Dacă ar trebui să înscriem pe o piatră de mormânt numele tuturor victimelor tale, am avea de a face cu o marmură mai lungă decât pista principală a aeroportului Roissy-Charles-de-Gaulle. Poţi da în primire liniştit, ai lăsat în urmă o operă.

O uşoară contracţie a obrazului său mă determină să cred că a zâmbit. Chiar când dă colţul, omului îi face plăcere să te audă celebrându-i performanţele. Laudele mele îi opresc, pentru o scurtă clipă, răcirea.

— Amadeus, reiau, acum cinci ani ai îndeplinit un contract asupra persoanei unui nenică din lumea interlopă olandeză, poreclit Karol cel Pios - un soi de traficant de toate, la nivel înalt. Avea casă la stradă în Amsterdam şi poseda în Province, în regiunea Baux, o fermă imensă, unde cultiva viţă-de-vie şi măslini. Probabil că acolo i-ai făcut felul, dar întrucât corpul nu i-a fost găsit, nu suntem siguri. Ca să-ţi spun drept, din cauza lui ţi-am făcut vizita asta. Un element nou ne determină să avem absolută nevoie de carcasa individului.

Amadeus nu reacţionează. Pleoapele i s-au închis. De n-ar fi răsuflarea subţire, ai crede că s-a dus să-şi întâlnească victimele.

Mi se pare că m-am înşelat amarnic socotind că artistul va mărturisi cât ai zice peşte. O să fie tare anevoios să-l fac să ciripească. Dar tenacitatea mea e fără margini, ştii?

— Nu sunt aici ca să-ţi cânt serenade, amice. Ai picat mesa anul trecut, pe când sfredeleai un bancher elveţian

venit să se dea în stambă la noi, şi ai încasat-o nasol de tot: puşcărie pe viaţă, ceea ce, ţinând seama de bilanţul tău, nici nu era mult. După care, pe nepusă masă, ai dat într-un cancer care a început să-ţi halească ficaţii; care va să zică, detenţia ţi se va limita la câteva luni, adicătelea ai noroc în nenorocul tău: sticleţii te pun la popreală, dar Domnul Dumnezeu te slobozeşte. Când stai să te gândeşti, ieşi câştigat, nu?

Un nou zâmbet imperceptibil al lui Amadeus.

— Ştii de ce ne trebuie rămăşiţele lui Karol cel Pios, tăticu'? Fiindcă tocmai am aflat că nu se mărginea să trafichezе pietre şi praf, ci se ocupa şi de spionaj. Un şmecheraş căruia îi trăsese ţeapă ne-a făcut, despre afacerile lui, nişte dezvăluiri cât Autostrada Soarelui. Karol cel Pios avusese asupră-i, în momentul asasinării, un anume cevaşilea de importanţă capitală pentru Franţa. Aşa că trebuie absolut să punem laba pe flecuşteţul ăla, pretine. Mă aflu la căpătâiul tău fiindcă am pornit de la principiul că un ucigaş plătit poate foarte bine păstra nişte noţiuni de patriotism. Când ai fost judecat, avocatul tău ţi-a menţionat eroismul dovedit în cursul războiului din Algeria. În concluzie, trebuie că păstrezi o oarecare consideraţie pentru patria mumă, nu? Nu eşti un tip venit de nicăieri, Amadeus; eşti francez. Nu vreau să te încălzesc cu aiureli despre ispăşire şi ălea-ălea, dar la dracu', dacă înainte să crăpi ai face un gest pentru ţara ta, ai da dovadă de niscai eleganţă, nu?

Muribundul reuşeşte să-şi deplaseze niţel bostănelul, ca să se uite la mine. Ochii îi sunt încercănaţi, spălăciţi, dar plini de o strălucire care exprimă voinţă.

— O ţii în poponeaţă, caraliule! murmură. Şi nu te pot ajuta.

Încearcă să-şi înghită saliva, dar întrucât marfa asta i s-a terminat, se mulţumeşte să simuleze.

— Batavianul tău, continuă, după ce i-am zburat creierii, m-am dus să-l îngrop în Val d'Argent.

— Bravo; şi atunci de ce o ţin pe din dos?

— N-ai auzit de barajul de la Val d'Argent? Au dat drumul la apă înăuntru, la două săptămâni după ce îl escamotasem acolo pe împricinat. În clipa asta, olandezul are pe piept o sută de metri de apă, dacă nu şi mai mult.

Dezamăgirea îmi mototoleşte măslinuţele.

La vederea mutrei mele, pe Amadeus îl cuprinde veselia.

— Bine gândit, nu? zice.

— Adică ştiai că peisajul va fi scufundat?

— Ba bine că nu!

— Spune-mi măcar în ce loc l-ai pitit.

— Dacă asta îţi face plăcere, comisare de doi bani... În fundul văii era o micuţă capelă în ruină. Mi-am spus că, pentru un tip poreclit „cel Pios”, nici că se putea un mormânt mai mişto, de acord? Karol se află chiar sub altar.

Închide din nou ochii şi se lasă înapoi pe pat.

— Mulţumesc de vizită, suspină agonizantul; mă scuzi, dar vreau să dau în primire pe îndelete. Baftă, caraliule!

Iată ce se cheamă să ai ultimul cuvânt.

SECOND

Nu se vede în jur decât verde-albăstrui. În plus, plouă - şi suprafaţa lacului artificial seamănă cu pielea de struţ (a nu se confunda cu pielea de Austria[1], care, din cauza Tirolului, e mult mai zbârlită).

Mari bule de aer explodează lângă barca noastră de fier. Omul-broască, aşezat în faţa mea, îşi recăpătară suflarea printr-o metodă respiratorie particulară, care constă în a face uite aşa - vezi cum? Hîî... haa! Hîî... haa!

— Eşti sigur că e vorba de o capelă? îl întreb, fără milostivire pentru sufocarea lui.

— Absolut.

Studiez vechea hartă de stat-major care menţionează capela în chestiune. Ce curios e un peisaj scufundat! Odinioară, au trăit aici oameni şi animale, au crescut copaci, curgea un râu din care beau păsările. Şi acum nu se mai vede nimic din această viaţă bucolică, în locul ei a apărut un formidabil rezervor de apă gălbuie, generator de electricitate. Oamenii l-au dat naibii pe Dumnezeu. Creaţiei Sale i-au impus-o pe aceea a lor. Şi aşa, încetul cu încetul, afurisiţii ăştia de linge-blide pun stăpânire pe planetă, apoi pe cosmos. Îşi suflă nasul în faţa de masă, îşi pun picioarele pe masă, fac focul cu comoda Ludovic Cutare, defechează pe şiraz (a nu se confunda cu Chirac, al cărui păr e mai lins). De atâta meştereală, biata planetă Terra, o să vezi, nenicu' - le va exploda în mâini asemeni unui balon roşu: bum! Şi o să plouă cu omuleţi sideraţi, prin spaţiile inter-siderale, ca în tablourile lui Magritte. Mă râd de pe acum!

---

[1] În original, joc de cuvinte între *Autriche*, Austria, şi *autruche*, struţ (n.tr.)

— La ce adâncime e? reiau, vorbind despre capelă.

— Optzeci şi şase de metri.

— Accesul?

— Deloc comod, fiindcă o parte din pereţi s-au prăbuşit atunci când apa a început să urce.

Arată spre ciorchinii de băşicuţe de aer mişunând la doi metri de noi.

— Dar Arthur e un buldozer al adâncurilor, aveţi încredere în el.

Bérurier, care moţăia sub puloverul lui de terranova, îşi descleiază gura ca să ne anunţe:

— Dacă e nevoie, cobor să dau o mână de ajutor. Acum doi ani, eu şi cumnatu-meu am dărâmat un grajd vechi din care am construit, în locul şi pe temelia lui, o vilă cu două camere.

Tăcerea se lasă din nou asupra escapadei noastre, abia tulburată de ţârâitul ploii. Bulele continuă să spumege. Mă gândesc că e vorba de gazul carbonic exalat de cel de-al doilea om-broască. Şi care stă mărturie faptului că acesta continuă să trăiască dedesubtul nostru şi să hoinărească prin vechiul peisaj. Ale naibii de suprarealiste toate astea.

Grasul e bătut de gânduri vagamente înrudite cu ale mele, fiindcă declară:

— Bulele ăstea sunt ca fâsâitele de le slobozeşti în vană; degeaba te pârţâi la fund, că ele tot urcă. Mi-aduc aminte de o baie pe care am fost silit să o fac după ce căzusem într-o cuvă cu păcură... Chestie veche, de nu mai ştiu, poate doişpe anişori. Apa era fierbinte, o văz parc-ar fi fost ieri. La amiazi, halisem niscai fasule cu carne de oaie, aşa că mister găozul îşi dădea gala de binefacere. Era prima oară când vedeam un pârţ, chiar aşa, cum te văz pe tine. Până atunci nu ştiusem că e rotund. Mi-l închipuisem ca pe flama unui aparat de sudură, dacă înţelegi cum spun. Ei bine, nu: e rotund, ca o bilă de bileart, şi ceva mai mare. Nu-ţi vine să crezi cum de poate o găoază să facă neşte baloane atâta de frumoase - şi fără să le spargă, te rog să

iei seama la asta. Drept să-ţi spun, nu-mi pare rău de baia aia. Era instructivă. Ca o chestie pe care credeai că o ştii şi te prinzi că n-ai ştiut-o.

Tace, întrucât cel de-al doilea scufundător a apărut între două ape. Silueta lui întunecată, nedesluşită, se precizează încetul cu încetul, după care omul ţâşneşte la suprafaţa apei, cu butelia galbenă în spinare. Ne întinde un soi de greblă scurtă, cu trei dinţi, care i-a servit să deplaseze pietrele în abis. În cealaltă mână ţine ceva cafeniu. Identific un pantof. Îl ajutăm pe scafandru să se caţere în barcă. El se debarasează de furtunul de cauciuc şi de masca ferestruită. E un atlet frumos, gen Tarzan al filmului mut.

Îi aşteptăm explicaţiile. Pantoful ud, noroios, care zace în barcă, ne anunţă că l-a descoperit pe „clientul” lui Amadeus.

— Canci! anunţă omul.

— N-ai reuşit să-l degajezi?

— Nu mai e acolo. Sub altar este, într-adevăr un soi de nişă mare, dar n-am găsit în ea decât pantoful ăsta.

— Ai căutat primprejur?

— Cum am ştiut mai bine. Nimic!

— Să-l fi luat apa?

— Cu siguranţă că nu, fiindcă a trebuit să mut o grămadă de bolovani ca să ajung la nişă.

Am dat-o în bară!

Peste un ceas, sun la spitalul unde agonizează Amadeus. O infirmieră, pe care o salut cu un solid „Bună ziua, domnule!”, până într-atâta are o voce de soprană de coloratură, mă anunţă, după rectificarea cu privire la sexul său, că Mozart al asasinatelor şi-a depus sufletul în grija Satanei. Bravo. În chestia asta nu mai e nimic de nădăjduit.

*

* *

E o casă plină de importanţă. Ferma provensală de mare clasă, construită ceva mai încolo de drumul care duce de la Saint-Remy la Arles. Se cheamă *Ferma Madonei Albastre* şi se ridică în mijlocul plantaţiilor de viţă-de-vie, pe o esplanadă delimitată de platani venerabili. Terenuri de tenis, o piscină, o grădină de zarzavaturi, închisă între pereţi de lemn-câinesc, desăvârşesc înfăţişarea plăcută a locului. Câteva maşini-sport sunt abandonate la întâmplare în faţa intrării. În jurul piscinei şi al terenurilor de tenis, se văd mai mulţi tineri: băieţi şi fete îmbrăcaţi uşor. Ba chiar atât de sobru, încât mai multe demoazele sunt la fel de goale precum nişte puicuţe puse la frigare (dar mai aurii).

Venirea noastră nu întrerupe ţipetele şi râsetele. Ar părea, mai degrabă, că persoana lui Béru face să crească intensitatea celor din urmă.

Un servitor negru, însărcinat cu băuturile răcoritoare, îşi depune tava pe o masă de grădină ca să ne iasă în întâmpinare.

— Domnii?

Ne priveşte rotind nişte ochi ca... vezi lampadarele de pe alee? Ei bine, şi mai mari.

— Poliţia! îi şoptesc, ţinând legitimaţia în adâncitura palmei, ca să nu sperii pe nimeni.

Omul o vizionează şi nu-şi poate reţine o strâmbătură, ca a marilor hepatici după o tabletă de ciocolată. De te întrebi dacă nu se va apuca să verse pe bombeurile noastre.

— Această proprietate aparţine tot familiei domnului Karol Van Trilöck[1]? întreb.

— Băă... da.

— Doamnei Van Trilöck?

— Găă... nu, fiicei sale.

— În clipa de faţă aceasta se găseşte aici?

— Măă... da.

— În cazul ăsta, aş vrea tare mult să-i vorbesc.

Servitorul e înţolit pe peste tot în alb şi poartă epoleţi de

---

[1] *Ventriloque*, „ventriloc" (n.tr.)

aur, de-ai zice că e un ofiţer al marinei ciadiene. Ce tot spui acolo? A, că nu există mare în Ciad? Eşti sigur? Bine, cel puţin o mare de nisip, nu? Iar cămila e poreclită corabie a deşertului, dacă nu mă înşel? Atunci obiecţia ta nu e acceptabilă, pretine, regret foarte rău. Negrul mă priveşte cu ochii lui albi (am văzut şi albi cu ochii negri) şi în cele din urmă clatină din cap, ca unul care ia o mare hotărâre. După care se duce la o naiadă blondă, bronzată aproape la fel de mult ca şi el, cu mari ochi de azur, dacă vezi genul, şi clădită, ei bine, clădită în aşa fel încât, descoperind-o, marii sculptori ai Renaşterii broscăreşti s-ar scăpa prin ţoale de emoţie.

Valetul se ghemuieşte lângă ea ca să-i pălăvrăgească despre noi. Persoana continuă să şadă picior peste picior, şi Dumnezeu ştie (fiindcă El ştie totul) că aşa ceva îţi aţâţă simţurile, atunci când damicela e nudă; n-aş vrea să-ţi fac un desen, e de ajuns să-mi vezi privirea şi protuberanţa de mai din gios.

Sluga (ce cuvânt murdar în epoca noastră, în care important e trandafirul) revine şi ne roagă să avansăm, ceea ce noi facem. Şi uite că o am pe fabuloasa zeiţă în priză directă. Blondă din plin. Ce minunăţie! Cum de-a putut Karol cel Pios să emită o asemenea splendoare doar cu o zvâcnitură a şalelor? Dacă ştii răspunsul, să mi-l trimiţi cu taxă inversă; mulţam.

Imposibil să o salut. O devorez, o degust. Anticipez, perpetuez, reînnodez, interferez, presupun, transcend, mă fac participant, premoniţionez, deliriumtremensez. Văd dublu. Mi se bălăbănesc creierii. Agonizez prin partea glandelor. Precum se şi cade.

E de o frumuseţe angoasantă, întrucât este prea de tot, cum îi scria împăratul Bokassa mămicii Marlenei Dietrich.

Anormal de frumoasă, înţelegi? Frumoasă încât bate spre monstruos. O eroare a naturii. Simţi nevoia să-i iei înapoi o parte, ca să o distribui doamnei Thatcher, reginei Elisabeta, văduvei lui Tito, doamnei Yourcenar. În faţa unei asemenea frumuseţi absolute, te simţi devenind marxist.

Predici repartiţia farmecelor. Pentru ca fiecare urâţenie din lume să capete un picuţel de biutiful, ce dracu'!

Unsă cu cremă de plajă, puştoaica împroaşcă! În centru ochilor ei deschişi la culoare se află un disc foarte întunecat, care umblă să-ţi marafetuiască fără încetare dedesubtul aluniţelor. Tuleiele fine care îi pun în valoare pubisul sunt de un blond de aur curat.

— Comisarul San-Antonio, se prezintă mândel, şi dânsul e adjunctul meu, inspectorul principal Bérurier.

Ea îmi întinde mâna. I-o strâng. Apoi i-o prezintă lui Béru, care o înşfacă aşa cum un câine bagabont sare la un os din friptură. Atunci ea trage scurt, şi mister Osânză se răstoarnă în piscină, spre veselia asistenţei în delir.

Aştept ca bucuria să se potolească, apoi şoptesc:

— Ştii că asta se cheamă insultă adusă magistratului, domnişoară Van Trilöck?

— Ştii că nu mai pot eu de asta? răspunde ea prompt. Nu m-am dus să vă caut, nici pe dumneata, nici pe sacul ăsta gras care pute a menajerie neglijată.

Păstrăm o clipă de tăcere, ca să pregătim o urmare logică convorbirilor atât de prost începute. Maiestatea-Sa profită ca să iasă din apă, pe scara cromată rezervată acestei întrebuinţări. Are mecla ermetică a zilelor lui speciale. Ţoalele şiroind de apă îi seamănă cu o tencuială de noroi. Un nătăfleţ înalt şi poznaş se năpusteşte asupra lui, ca să-l arunce înapoi. Béru îi întâmpină calm avântul, i-l zădărniceşte cu o lovitură de genunchi în babaroasele băiatului, apoi încheie cu o lovitură de cot - şi iată-l pe nătăfleţ grămadă în apă. Proteste se ridică din asistenţă. Ceilalţi trei băieţi îşi leagănă torsurile şi restul muşchilor, ca să-l aducă la ascultare pe hipopotam. Adevărat regal pentru marele ongulat, care se declanşează cu metodă. Să-l vezi acţionând este un spectacol frumos de tot, demn de jocurile de circ ale romanticei Rome din antichitate. Forţă şi splendoare! Îi înhaţă de ceafa pe doi dintre atacatori şi le ciocneşte capetele. Paratrosc! La grămadă cu domnucii ăştia. Cât despre al treilea, omul meu îl priveşte în aşa fel,

încât băieţandrului începe să-i clănţăne mandibula.

Béru ridică un picior şi îndeamnă.

— Ajută-mă să-mi scot bărcuţa, nichiperceo!

Întrucât celălalt pare să nu înţeleagă, Monarhul tejghelelor insistă:

— Număr până la trei, după care n-o să mai ai dinţii din faţă, tipule.

Atunci celălalt se prinde că ameninţarea este, practic, programată în tărtăcuţa interlocutorului, aşa că îi smulge şalupa. Béru i-o prezintă şi pe cealaltă. Frumosul tânăr i-o scoate şi pe aceea.

— Acuma şosetele, dragoste mică. N-avea teamă, suntem în aer liber, n-o să ai nevoie de mască de gaze.

Se aşterne o tăcere religioasă. Domnişoarele sunt fascinate de laşitatea micului lor prieten - un pisoiaş cu părul creţ, cu pletele până la umeri şi un cercel cu diamant veritabil la urechea dreaptă; chestie care, după părerea mea, îi vine grozav de bine unui băiat, alături de o poşetă şi nişte pantofi cu toc înalt. Speriosul îi scoate Grasului şosetele găurite.

— Mersi! oftează Matahală. La urma urmei, eşti destul de serviabil în felul tău.

Şi uite-l că se dezbracă pe de-a întregul, înşirându-şi hanţele ude pe pietrele încinse din jurul piscinei. Rămâne în pielea goală artistul. Şi-şi scarpină cu râvnă emisferele. Coada de măgar i se joacă de-a pendula. Damicelele, fascinate de supradimensiunile ei, nu o pierd din vedere şi se abţin să mai clipească, pentru a conserva cu înverşunare, în scumpele lor retine micuţe, incredibila viziune.

— O să mi-ţi plec d-acilea numa când ţoalele o să-mi fie uscate, previne Mădulăritul.

Găseşte un şezlong roşu şi se depune într-însul.

— Mi se pare că negroteiul se pregătea să aducă neşte băutură, zice. De-o fi având o înghiţitură în plus, sunt amator, fincă n-aş vrea să risc să capăt o genoflexiune de piept din cauza la udeala asta. De preferinţă, tare mi-ar

place una ţeapănă; tot ce e sub 45 de grade le las pentru fetiţe.

Şi fetiţele se grăbesc care să-l servească mai întâi. Adevărat paşă! Nu mai poate de plăcere Grasul. Cazmaua barosan-butucănoasă îi rătăceşte peste rotunjimile aplecate asupra leagănului lui. Nu ştie unde să umble mai întâi, cu dextra şi cu pupilele, veselul meu cumătru. Gustă din fericirea pură şi nobilă, integrală. Soare, apă albastră, fete sublime, Bacardi...

Copleşit, îşi sporeşte cererile:

— De-oţi avea ceva şi de cronţănit, genul „nu mare lucru”: cârnaţ cu usturoi or heringi mai mult or mai puţin săraţi, ca să-mi astup breşele, v-aş îndatora o grămadă de recunoştinţă. Dar în nici un caz caviar, că nu suport conservăriile.

Fetele continuă să-l răsfeţe. Băieţii au recuperat şi se ţin deoparte, tăcuţi. Cvartetul lor îi displace Maiestăţii-Sale.

— N-aţi putea, frumoaselor, să-i trimeteţi pe amărâţii ăştia să facă ceva şi cumpărături, la tutungiu, or să ducă scrisorile la poştă? Au neşte moace de rahat, care mă plictiseşte al naibii.

Presimţind că acest Attila o să-i ia din nou la dupăcit dacă nu i se dă satisfacţie, băieţii decid, de comun acord, să facă un meci de tenis la dublu şi-şi cară ranchiuna la câteva ancabluri de piscină. Uf.

Hotărăsc să reiau, cu foarte frumoasa şi incasta domnişoară Van Trilöck, conversaţia întreruptă de performanţele acvatice ale Mamutului.

— Am putea sporovăi cu frumosul, răpitoarea mea? o întreb pe nepusă masă.

Privirea ei a devenit mai prietenoasă.

— Ce doreşti?

— Cred că ar fi mai bine să discutăm undeva deoparte.

— Nu am nimic de ascuns.

— Văd! mărturisesc benoclându-mă la corpul ei superb. Dar eu da.

Cu o detentă, se ridică la verticală. Doamne, ce

academie! O statuie grecească cioplită din marmură blondă.

— Vino!

Crezi că-şi va pune vreun halat? Că-şi va trage vreun slip? Că-şi va aşeza mâna în faţa peşterii comorilor? Nici pomeneală! Impudoarea îi e atât de desăvârşită, că se învecinează cu puritatea. De prea mult ce e, ajunge să nu mai rămână nimic, cum spune, atât de pertinent Gaston Bachelard în *Materialismul raţional*. Fesele ei minunate execută o mişcare ondulatorie în vreme ce stăpâna lor se îndreaptă spre casă.

O privesc, şi emoţia mea se face atât de intensă, încât am impresia că am devenit un soldat sovietic pe cale de a mărşălui la parada din Piaţa Roşie (în engleză, *the Red Place*).

Foarte mişto casă, cu lux de bună calitate. Tencuială albă groasă, cărţi vechi, mobilă din vremuri bune, pânze de Labisse. Dar nu vreau să te plictisesc cu descrieri stil *Casa şi grădina*, având în vedere că totdeauna ai dus-o într-un univers neon-formica-cumpărate-pe-lângă-un-bufet-rustic-gratuit şi că acolo vei rămâne până în clipa când te vei duce să te culci în cutiuţa ta de doliu, căptuşită cu plastic.

Uneori mă dau de ceasul morţii să-ţi zugrăvesc decoruri ultra-superbe, ca să nu confunzi o statuie romană cu Turnul Eiffel din metal aurit slujind drept termometru. Cu tine trebuie să fie omul politicos şi prevenitor. Dar, în sfârşit, prefer să nu mai gândesc la asta. Altminteri mi-aş scrie book-urile cu creta prin vespasiene, ca să o poţi citi mai uşor.

Hai să mă întorc la frumoasa tânără goală, ce mă conduce într-un salon care trebuie să-i fi slujit drept oratoriu defunctului său tată, care, se cuvine să-ţi amintesc, era poreclit „cel Pios”. Un imens triptic din secolul XVI ocupă întreg peretele din fund. Un scăunel de rugăciune, garnisit cu velur, este aşezat în faţa capodoperei. Şi ceilalţi pereţi sunt împodobiţi cu un „drum al crucii”, pictat de un naiv.

Nici o mobilă, cu excepţia unei console purtând câteva cărţi de rugăciune în legături vechi. Totuşi această încăpere, consacrată religiei, rămâne veselă - graţie, fără îndoială, zidurilor ei albe, luminii abundente venind de afară şi mochetei portocalii care acoperă pardoseala. Unii oameni îşi închipuie că Dumnezeu trebuie să apară, în reprezentările lui omeneşti, niţel trist, când de fapt, dimpotrivă, este expresia fericirii. Iar dacă nu există, va fi reuşit cea mai mare dintre minunile Sale: aceea de a-şi asigura, mai mult sau mai puţin, prezenţa în inima fiecărui individ; chestie absolut şucară, crede-mă - cu mult mai mult decât dacă ar exista cu adevărat.

Fata îmi arată scaunul de rugăciune.

— Şi dumneata? obiectez, după ce am constatat că acela e unicul scaun din încăpere (şi încă unul de iei loc în genunchi, ar zice Béru!).

— Eu? Uite ce fac!

Se pune, picior peste picior, pe covorul de pe pardoseală. Are o manie fătuţa asta. Care mă îneacă de emoţie.

— Te ascult! mă îndeamnă.

Tare aş vrea să mă ascult şi eu, adică să fac ceea ce îmi vine spontan în minte, după ce mi-a trecut prin Triunghiul Bermudelor.

Delicată situaţie, te conjur să mă crezi. A-ţi păstra controlul într-o asemenea împrejurare ţine de performanţă; de altfel, Guiness tocmai mi-a cumpărat-o pentru Cartea Recordurilor.

— E vorba despre tatăl dumitale, domnişoară...

— Mi-am cam dat seama.

— De ce?

— Aflând că sunteţi de la poliţie, mi-am spus că, poate, au apărut elemente noi cu privire la dispariţia lui.

— Şi nu te-ai înşelat.

Faţa i se întinde ca pielea unei tobe stropite cu lămâie[1]. Ochii i se voalează, spre deosebire de pitulice.

— Se ştie ce i s-a întâmplat?

Încuviinţez, cu o muie uşor de imaginat. Figura mea de circumstanţă o face să înţeleagă că nu are mare lucru de nădăjduit.

— Aveţi dovada... morţii lui?

— Într-adevăr.

La ce bun să-ţi ung iarăşi tartina cu zburdălniciile pe care deja le cunoşti? Îi povestesc despre mărturisirea ucigaşului plătit, despre cercetările în lacul artificial, despre pantoful găsit. Pe care îl scot din sacul de plastic în care îl înfăşurasem. Fata are lacrimi în ochi.

— Da, zice, e chiar pantoful lui...

Obiect neînsufleţit...

Bărcuţa asta udă vorbeşte despre Karol cel Pios, îl învie. Timp de o clipă, somptuoasa lui fiică îşi regăseşte tăticul scufundat.

Îi respect emoţia. Totdeauna să te înclini în faţa durerii aproapelui tău, mai ales când e vorba de o fermecătoare persoană, mai ales când aceasta e goală, mai ales când şade picior peste picior. Da, compătimitorul meu Sana. Înclină-te! Înclină-te adânc. E drăguţ, ai?

Pun pantoful la loc în sac.

— Asasinul lui e mort, adaug.

— Cum se face că nu a fost găsit cadavrul tatălui meu?

O dau cotită, simţind o teribilă nevoie de a o coti:

— Pot să-ţi ştiu şi eu prenumele, domnişoară Van Trilöck?

— Diana. De ce?

— Ca să mă pot gândi, în continuare, mai confortabil la dumneata.

Ea se încruntă imediat.

Hopa! Cineva face curte! Caraliul ăsta, care trage după

---

[1] San-Antonio este cel mai mare poet astringent al nostru. (*Claude Mauriac*)

el o încălţare a bătrânului ei, îşi permite să vorbească obraznic. Ce-i de spus?

Îi susţin privirea. Nu faci omletă fără să spargi ouă[1], aşa cum pe bună dreptate a scris Jacques Borel în tratatul său despre *Indispoziţiile stomacale, de la Ludovic XIV până în zilele noastre*. Dacă nu cumva e vorba despre cel mai mare dintre fraţii Lissac şi cartea lui intitulată *Nu mă privi cu gura plină*, operă cu care, în aceeaşi săptămână, a pierdut Premiul Goncourt şi metroul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, domnule poliţist. De ce nu a fost găsit corpul tatălui meu?

Stau în cumpănă. Să-i spun, să nu-i spun?

— Încăperea asta este climatizată, nu ţi-e frig?

— Mi se întâmplă, după o şedinţă de saună, să mă rostogolesc goală prin zăpadă.

— Ai instincte naturiste?

— Printre altele.

— Mama dumitale mai trăieşte?

— A murit într-un accident rutier, când aveam patru ani; amantul ei conducea ca o ciubotă, ceea ce un Ferrari nu iartă.

— Ai fraţi, surori?

— Nu, sunt fiică unică.

— Întrucât tatăl dumitale nu a fost declarat, în mod oficial, decedat, nu i-ai putut moşteni averea?

— Într-adevăr, dar afacerile îi sunt girate de nişte persoane competente, care continuă să-mi asigure din plin nevoile materiale.

— Despre ce „afaceri” e vorba?

— Import-export, cred. Chestiunea nu m-a pasionat niciodată.

— Sediul companiei e la Haga?

— Amsterdam.

---

[1] În original, joc de cuvinte intraductibil: *on ne fait d'hommes laids sans caser des yeux*, „nu faci bărbaţi urâţi fără să-ţi aranjezi ochii", parafrază la dictonul *on ne fait pas d'omellette sans casser des oeufs*, cu traducerea menţionată în textul nostru (n.tr.)

— Mi-ai putea da adresa?

— Aş putea.

— Cum ai reacţionat la veste dispariţiei domnului Van Trilöck?

— Prost, dar încetul cu încetul. Tata făcea deseori călătorii, cu durată variabilă. Nu-mi vorbea niciodată despre treburile lui. Acum cinci ani, mă aflam încă într-un pension elveţian. Am primit acolo, într-o zi, vizita unui colaborator al tatei, venit să mă întrebe dacă acesta din urmă îmi dăduse de curând vreun semn de viaţă, fiindcă de cincisprezece zile nu mai ştiam nimic despre el. De atunci mi-a început angoasa. În zilele următoare, am telefonat în fiecare dimineaţă şi seara, să întreb dacă a apărut ceva nou. După o săptămână, am plecat din instituţie, ca să merg în Olanda. Poliţia de acolo fusese anunţată, dar nu ştia nimic. Ca şi poliţia franceză, de altfel. Tot ce putuse fi stabilit era că, în ajunul dispariţiei, tatăl meu se aflase la Paris şi că a doua zi luase avionul *Air Inter*, spre Marsilia. De la plecarea din Marignane, nu l-a mai văzut nimeni. Şi aşa a trecut timpul. Speram mereu să primesc o scrisoare, un semn de viaţă de orice fel. Am făcut cu toţii apel la o mare agenţie americană de poliţie particulară, dar n-a ieşit nimic.

— „Cu toţii” cine? întreb.

— Conducerea trustului tatei şi al meu. Mă aşteptam la o cerere de răscumpărare, o doream din toate puterile, fiindcă mi-ar fi redat speranţa - dar tot nimic.

Încă o dată, ochii i se umplu de lacrimi.

— Adineauri, când ne-am prezentat în faţa dumitale, domnişoară Van Trilöck, l-ai aruncat pe adjunctul meu în piscină. Gluma asta grosolană nu reflectă deloc angoasa dumitale. Veneam, în sfârşit, să-ţi aducem nişte dezvăluiri, dumitale care spui că le-ai aşteptat cu cea mai adâncă nelinişte; şi, în loc să mă asculţi, ţi-ai bătut joc de noi. Surprinzător.

— Fiindcă nu v-am luat drept cine sunteţi, pledează zeiţa blondă. Tovarăşul dumitale cel gras arată ca naiba, iar

dumneata - dumneata aduci a gigolo.

Mersi, e prea mare deranjul, inutil s-o împachetaţi, că nu mergem departe. Trebuie că am o meclă mofluză, fiindcă ea izbucneşte în râs.

— Haide, nu te supăra pe mine! Ştii, o mulţime de inşi, pretinzându-se mai mult sau mai puţin sticleţi, au încercat să-mi vândă nişte aşa-zise ponturi în legătură cu tata; şi de fapt erau toţi nişte puşlamale.

— Locuieşti aici toată vremea?

— Numai vara; restul timpului mi-l petrec la Paris ori la Gastaad.

Viaţa în stil mare, ce mai. Cumsecade, dar uşurică puştoaica. Disting foarte bine manevrele „asociaţilor" babacului ei. De nu mă înşel, ei au finanţat operaţiunea Amadeus. Şi de atunci se îndoapă pe săturatelea, dându-i şi Dianei cu ce să ducă o existenţă princiară. Iar ea petrece alături de o curte de hăndrălăi snobi: Gontrand, Matthieu, Barbara, Dorothy şi ceilalţi. Fiesta neîntreruptă. Toalete, cotigi decapotabile, party-uri. Marele maraton al lenei. Cine face mai puţin a câştigat un transatlantic!

— Pot să te întreb câţi ani ai?

— Douăzeci şi doi. De ce?

— Acei oameni de bine, care se ocupă de afacerile dumitale, nu-ţi vorbesc de o preocupare în privinţa viitorului?

Ea îşi încreţeşte nasul şi-şi sumete buza de sus. De-ai vedea cât e de şucară aşa, ai înfuleca-o cu fulgi cu tot.

— Cum asta?

— Decesul tatălui dumitale va fi stabilit, deşi nu s-a găsit corpul. Poate că atunci va trebui să-ţi ceri partea de moştenire, nu crezi?

— E un sfat? întreabă domnişoara, cu voce deja acerbă.

— Da, şi unul excelent, scumpă Diana. Dacă vei continua să fii mână spartă de dragul adunăturii de paraziţi de felul celor care îşi bronzează lenea în jurul piscinei dumitale, rişti ca în curând să îngroşi numărul şomerilor. Nu cumva să-mi spui că asta nu mă priveşte, o ştiu şi eu. Dacă îţi

vorbesc astfel e fiindcă te găsesc, în chip fundamental, pe gustul meu şi că tare mi-ar plăcea să te ajut, fie şi numai cu un sfat.

Abandonez scăunelul de rugăciune.

— Poftim, frumoaso, iată cartea de vizită cu adresa mea de acasă. Fiindcă nu ai buzunare (inclusiv pe sub ochi), o pun înăuntrul acestei biblii; poate te vei hotărî să o foloseşti în caz de nevoie (de adresă vorbesc, nu de biblie).

Ea se ridică, fără să se ajute de mâna îndatoritoare pe care i-o întind; ceea ce e insultător, cum se spunea în Maroc - dar eu, cu genul ăsta de afronturi, îmi dai voie? Mă aşez pe ele.

Cu paşi vioi, mă îndrept către scăldătoare. Nu-l mai găsesc pe Grasul. Cer informaţii. Una dintre şmecherele de acolo îmi arată spre cabinele de baie, râzând ca un fistic răscopt. Mă duc să bat la uşă.

— O clipă! răbufneşte glasul Mamutului. Vă rog, fără panică, puştoaicelor; nu vă îmbusculaţi la portiţă, că am pentru toată lumea.

Intrigat, aştept. Gemete, gângureli, suspine ies din strâmtul lăcaş. În sfârşit, uşa se deschide şi o văd pe una dintre amicele Dianei, cu părul ca o legătură de ridichi, cu ochii atârnând ca nişte pere, dar cu ţâţicile, dimpotrivă, în formă de coarne de bizon. Bălăbănindu-se pe picioare, fata se duce la trambulină şi se aruncă în apă.

Maiestuosul iese în prag.

— Următoarea! strigă.

Amicul Gogiu i s-a înţepenit în unghi drept, mai masiv decât un stâlp de catedrală gotică.

Îmi întinde o bancnotă de o sută de franci.

— Fă bine şi ţine-mi-o tu, mă roagă, că eu n-am unde-o pune.

O nouă jună se apropie, cu o bancnotă în mânuri.

— Dă-i-o lui, zice Béru arătând spre mine, că e casierul.

În faţa uluirii mele, se explică:

— Aceste jucăuşe damicele nu-şi revenea după ce mi-a văzutără marafetul şi mi-a cerutără să se joace cu el. Am

acceptat precum că da, cu condiţia ca să verse câte cevaşilea pentru lupta contra cancerului. Nu uita să trimeţi un mandat, fiule.

THIRD

— Nu-mi plac vorbitoarele, îi explic directorului închisorii; de când am avut la bancă o pretinară căreia trebuia să-i declar focul meu prin găurelele dintr-o placă de plexiglas, am făcut o fixaţie. Nu aveţi de oferit un colţişor nu prea scump, pentru a putea să discut cu clientul în chestiune?

Interlocutorul meu este un grăsan chelbos, care seamănă cu un lungan slăbănog care ar fi luat în greutate şi ar fi pierdut din păr. Trebuie să fi halit melci *à la parisienne*; şi, cu o asemenea respiraţie, Rudolph Valentino n-ar fi făcut cariera pe care i-o ştii.

— Dacă vreţi să aşteptaţi vreo douăzeci de minute, vine ora de plimbare, şi veţi discuta cu el în celulă în timp ce colegii lui îşi vor face şedinţa de jogging.

Zis şi făcut. Aştept, flecărind cu directorul despre politică, precum că guvernul este ceea ce este, iar următorul va fi ceea ce va fi; chestii de-astea, ca să facem ca istoria să avanseze către umblătoare. Evocăm masca cu dinţi albi, pe taica Cerise, care seamănă din ce în ce mai mult cu Patrick Sebastien, şi vorbim şi despre celălalt, cel cu un Rolex - vezi despre cine e vorba? Dacă nu vezi, înseamnă că ţi-ai pus ochelarii fără a-i scoate din toc.

Şi uite că a sosit ora, aşa că un temnicer, înzăuat în legături de cheii mă conduce la celula 2016. Un apartament luxos, pentru patru deţinuţi, zugrăvit în tonuri galben-pai şi având sus de tot nişte ferestre prea mate ca să fie cinstite şi ai căror rost este de a estompa niţel zăbrelele atât de dragi Madeleinei Renaud. Prevenitul care

mă aşteaptă se numeşte Raphaël Sein şi e un tip cu meclă de intelectual constipat. Slăbănog prin părţile de jos, iar ochii de descifrator de bucoavne vechi îi plutesc între două ape, îndărătul ochelarilor cu ramă de sârmă. L-ai lua drept un terorist oleacă zărghit, de genul celor care fac să le explodeze în prohab bomba pe care au venit să ţi-o pună pe preşul din faţa uşii. E ceva de visător în acest nene, o latură de ghinionist, destul de dezolantă. Trebuie că se înşeală atunci când eliberează un cec; şi pune la pământ reţeaua electrică atunci când schimbă un bec.

Fiindcă ne cunoaştem, îmi adresează un salut respectuos şi rămâne în picioare în faţa mesei rabatabile pe care îi scria bătrânei sale mame ca să-i explice că a fost victima împrejurărilor.

— Salut, zic întinzându-i mâna, nu te deranjez?

El îmi strânge degetele, cu energia pe care ar desfăşura-o ca să pună o pătrăţică de zahăr în ceaşca cu ceai de verbină.

— Am timp destul, răspunde cu un dram de umor.

Iau cu împrumut taburetul unuia dintre pretinarii lui şi-i fac semn să se aşeze pe al său.

— Din cauza mea, Raphaël, o să fii lipsit de plimbarea din dimineaţa asta.

— Ştiţi, domnule comisar, nu e o promenadă prin pădure…

— Pontul dumitale cu privire la Amadeus a fost bun, îi mulţumesc eu. Omul a admis faptele.

Prizonierul încuviinţează. Şade cu spatele foarte drept, cu picioarele încrucişate, cu mâinile înnodate pe genunchiul de deasupra, atent şi satisfăcut.

— Ne-a indicat până şi unde ascunsese cadavrul; numai că, din păcate, acesta a fost ridicat.

Mimică compătimitoare a lui Raphaël Sein. Îşi dă seama de dezamăgirea mea şi se oferă chiar să o împărtăşească.

— Fiindcă o nenorocire nu vine niciodată singură, Amadeus a decedat ieri; aşa că, bietul meu prieten, nu te mai am decât pe dumneata ca interlocutor.

— V-am spus tot ce ştiam, conversaţia riscă să lâncezească, oftează deţinutul.

— Nu se ştie niciodată. Memoria e ca resturile de chianti: totdeauna rămâne câte ceva pe fundul sticlei.

— Mă tem că a mea e goală, domnule comisar.

— Să o scuturăm, Raphaël, şi o să vedem. Începe prin a-mi repeta precedentele dumitale declaraţii, nu cumva să fi omis vreun amănunt.

Ţi-am spus că Raphaël are sânge asiatic? Bunicul lui s-a însurat cu o vietnameză, aşa că nepotul are niscai hepatită virală pe muie. Nu e propriu-zis galben, dar ochii îi sunt pronunţat migdalaţi iar părul negru şi des ca al extrem-orientalilor, ca să nu mai vorbim de pometii destul de proeminenţi.

Trubablegul (sau durul, dacă preferi) îşi începe balada medievală: a lucrat, timp de doisprezece ani, ca şef de secţie la Laboratorul Excrementţial de la Bois-Sansouaf[1] (78) care, aşa cum ştie toată lumea, se află sub directa conducere a serviciilor secrete franceze. Raphaël Sein a fost paraşutat în acel laborator de către organizaţia subversivă japoneză K. K. Boû Din[2], cu scopul de a obţine un maximum de informaţii. Îl avea, drept contact european, pe Karol Van Trilöck, zis cel Pios. Lui trebuia să-i predea ceea ce reuşea să deturneze din faimosul laborator. În ajunul morţii Piosului, Raphaël îi remisese acestuia desfăcătorul tripatulat al unui cap de ogivă revoluţionar, invenţie de o importanţă capitală - mă urmăreşti, bufleo? A doua zi, Karol dispărea. Nasulie extra pentru Sein (Raphaël), care a fost amănunţit şi îndelung „chestionat” (are încă urmele pe testicule) de K. K. Boû Din. Era bănuit că remisese desfăcătorul unei alte puteri şi că îl lichidase pe Karol. Din fericire pentru el, a arătat recipisa dată de către olandez[3]. Totuşi a fost supravegheat timp de luni întregi, ceea ce l-a adus într-o asemenea stare

---

[1] *Bois sans soif*, „bea fară (să-ţi fie) sete" (n.tr.)

[2] *Caca boudin*, „caltaboş cu caca" (n.tr)

nervoasă încât, pierzându-şi resursele, a comis o imprudenţă şi a fost demascat de serviciul de contraspionaj francez.

Între timp, secţiunea europeană a K. K. Boû Din ajunsese să stabilească faptul că ucigaşul plătit Amadeus fusese însăcrinat să-l elimine pe Karol; dar întrucât asasinul prezumat se afla la mititica pentru o altă ispravă, era imposibil să fie interogat. Şi gata, asta e tot ce-mi poate spune. Ei bine, trebuie să ne descurcăm cu ce avem.

— Cine comandase asasinarea Piosului? insist.

— Nu mi s-a spus.

Ochii lui ofiliţi îmi susţin privirea. Mă trage pe sfoară? Cată de vezi, bădie!

Îi iau blocul de corespondenţă, ca să-mi vizualizez problema. Totdeauna să-ţi rezumi încâlcelile, dacă încerci să le descurci.

Scriu „Raphaël şi Karol” în mijlocul paginii şi-i înconjur cu un cerc. Deasupra mâzgălesc K. K. Boû Din. Alături notez „Amadeus” iar mai în dreapta desenez un semn de întrebare. Cu o săgeată, unesc semnul de întrebare cu Amadeus; cu o a doua, îi unesc pe Amadeus şi pe Karol. Şi peste cel din urmă trag o cruce.

Nu-mi rămâne decât să contemplu capodopera. Asta e chestia naşpa cu capodoperele: când sunt gata, nu mai poţi decât să le priveşti. Să aduni lume care să exclame cât sunt de frumoase, cât de capodopere de peste tot, curate şi în regulă, cum zic romanzii.

Aşa încât eu, prin forţa împrejurărilor, o examinez pe a mea. Şi foarte curând, de aici decurge o întrebare.

— Raphaël, îi dădeai prada dumitale lui Karol Van Trilöck înainte de moartea acestuia; dar după dispariţia lui, cum procedai?

El clipeşte. Ezitare? Pregătirea unei minciuni? Îl las să

[3] Era vorba de un bilet de metrou pentru clasa întâi conţinând un micropunct, pe care Raphaël trebuia să-l schimbe într-un magazin de lenjerie feminină, afiliat la K. K.. Boû Din, contra a o sută de mii de franci elveţieni (n.a.)

se hotărască. S-ar zice că tăcerea mea îmi întăreşte întrebarea, care devine arzătoare.

Auzim zgomotul deţinuţilor din curte; îmi aduce aminte de recreaţiile de odinioară. Strigătele nu sunt la fel de puternice, nici la fel de vesele, totuşi iluzia se operează.

— Bine, nu simţi nevoia să vorbeşti! oftez. Nu prea înţeleg cum poţi să turui grămezi de mărturisiri şi pe urmă ajungi să ascunzi nişte chestii. Dacă nu spui totul, bunul meu prieten, înseamnă că nu spui nimic.

Raphaël aprobă cu un semn din cap.

— Da, ştiu; însă…

Face cu mâna un gest nedesluşit, ca pentru a-i spune bună seara cuiva aflat de cealaltă parte a străzii. Eu - îmi ştii omenia? Acea profundă divinaţie a sufletelor care mi-a adus porecla de „Saint-Vincent de Paul de Vence al Curcănăriei”? Un har! Ghicesc aproape totul, iar ceea ce nu ghicesc presimt.

Părerea mea e că reticenţele deţinutului sunt de ordin privat. Nu din calcul raţionează prea subtil pe drumul plin de hârtoape al mărturisirilor, ci dintr-un motiv pe care îl ghicesc a fi personal.

Atunci, ca să-l ajut, adaug:

— Priveşte-mă în adâncul ochilor, Raphaël; suntem numai noi doi aici şi nu-ţi înregistrez declaraţiile. Mă ocup de această afacere în afara funcţiilor mele oficiale, fiindcă Preşedintele Republicii, care binevoieşte să mă onoreze cu încrederea lui, aşa cum alţii au fost onoraţi de Balzac[1] mi-a cerut-o. Nimic din ceea ce-mi vei încredinţa n-are să transpire, îţi dau cuvântul meu de caraliu.

El îşi întoarce ochii, fiindcă ai mei sunt ca nişte faruri, ceea ce îi carbonizează olecuţă corneea.

— Din cauza soţiei mele o fac, şopteşte.

Ştiam eu că amicul merge la sentiment! Soţia lui! Câţi gorobeţi, duri de duri, adevăraţi bau-bau ai existenţei,

---

[1] Joc de cuvinte pornind de la numele celebrului romancier *Honoré de Balzac* (n.tr.)

ajung în faţa respectivelor lor precum mieluşeii cei sfioşi! Ştiu eu unii, nişte cumpliţi de te scapi în bermude numai ce ridică glasul, şi care, o dată intraţi sub papucul scorpiei lor, picioarele le ajung sub formă de „X” iar din babine le curg bale.

— Soţia dumitale ce, dragă Raphaël?

— N-aş vrea s-o dezamăgesc...

Haios - de când era lupul căţel, nenea ăsta face trafic pentru serviciile de spionaj japonocioace, întorcând piţulele cu lopata după ce a fluturat geniul francez, cum se spune în declaraţiile ministeriale, ba chiar prezidenţiale, dar în ochii soţiei trece drept un imaculat.

— Ai înşelat-o? Dacă aşa stau lucrurile, îţi jur că nu va afla nimic!

Sinceritatea mea e atât de vehementă, încât el hotărăşte să se încreadă în ea.

— Ştiţi cârciumioara din La Varenne numită *La Coana Tatzi*?

— Nu încă.

— E o sală de mese, unde se halesc prăjeli, dar care nu merge prea grozav; pe urmă un bar cu aparat de cafele, care funcţionează ceva mai bine... Cele mai rentabile sunt însă cele patru odăi de la etaj.

— Un cuplerai?

— Da. Cu fete care se explică în chip magnific. Nu coboară niciodată la bar, ci îşi aşteaptă clientela într-un salonaş de sus. Sunt înnoite destul de des. Adevărate profesioniste! Numai că, pentru a putea să urci la ele, trebuie să prezinţi garanţii.

— Ce înseamnă să prezinţi garanţii?

— Să ştii parola, dacă pot spune aşa.

Zâmbeşte.

— De când a căzut filiera Karol, am petrecut acolo clipe minunate! recunoaşte.

Nostalgia acelor clipe aparte îl copleşeşte brusc. Raphaël e pe cale să-şi spună că sărbătorirea lui Gogu n-are să urmeze imediat. Va trebui să bifeze nişte zile în

celula asta înainte de a se putea zbengui din nou la coana Tatzi.

— Acolo te duceai cu marfa?

— Exact.

— Şi cum procedai?

— Urcam în salonaş, îmi alegeam o parteneră pe placul meu şi ceream „camera Nu-mă-uita” - fiindcă fiecare dintre camere poartă numele unei flori, înscris pe o plăcuţă smălţuită, pusă pe uşă. Camera Nu-mă-uita avea toţi pereţii plini de oglinzi, inclusiv tavanul.

— Aşa încât o puneai în mii de exemplare!

Nouă încuviinţare din partea clientului meu.

— Şi pe urmă?

— În odaia aceea se află un dulap în zid. Îmi agăţam acolo hainele; acesta era consemnul. Uneori, fata pe care o alesesem râdea de mine, găsindu-mă prea meticulos. În buzunarul din dreapta al hainei puneam ceea ce aveam de transmis. După ce-mi terminam treaba, îmi recuperam ţoalele, iar acel „ceva” nu se mai afla acolo, în locul lui găseam... recompensa.

— Un dulap cu fund detaşabil?

— Pare evident.

— Niciodată, când te aflai la coana Tatzi, nu a făcut cineva aluzie la şmecheria aceea?

— Niciodată.

— Şi coana Tatzi asta există cu adevărat?

— Fireşte.

— Genul ţaţă de bordel?

— Cam aşa. Blondă-platinată, cum nu mai găseşti în ziua de azi.

— Pricep. Cine o secondează?

— N-am remarcat pe nimeni, cu excepţia chelneriţelor şi a unei cameriste.

— Acum, dacă pot şi eu spune aşa, care era parola?

— De fapt, nu fusese decât una singură, aceea pe care am rostit-o prima dată, după care madama mă recunoştea.

— Şi aceea a fost?

El îşi adună amintirile.

— Am mâncat ceva peşte prăjit; când a venit cu nota, i-am şoptit: „Amicul meu Meyer mi-a zis că vinerea faceţi aioli.”

— Şi ea cum a reacţionat?

— S-a aplecat spre mine şi mi-a răspuns: „În capătul culoarului, e o scară. La etajul întâi, o să găseşti un salon a cărui uşă e deschisă. Nu ai decât să alegi; costă cinci sute de franci, pe care îi încasez imediat.”

— Ea te-a sfătuit să alegi camera Nu-mă-uita?

— Nu, asta mi se spusese mai înainte, ca şi faptul că trebuie să-mi pun hainele în şifonier.

— Şi, o dată ajuns sus, n-ai ales niciodată o aceeaşi perteneră?

— Mi s-a întâmplat, dar preferam să le schimb. Promiteţi să nu-i spuneţi nimic soţiei mele?

— O dată ce mi-am dat cuvântul...

— Mulţumesc.

— Ai fost de multe ori la coana Tatzi?

— Foarte des.

— Şi niciodată n-ai dat de belea?

— Nu, niciodată.

— Îţi aminteşti de numele celorlalte trei camere?

Raphaël se gândeşte din nou. Recită, cu ochii închişi:

— Violetă, Lăcrimioară. Măceş.

— Toate flori de câmp, remarc, e bucolică ţaţa dumitale. Cu care dintre cele trei odăi se învecinează Nu-mă-uita?

— Cu Măceş!

— Niciodată nu te-ai dus în alte camere decât Nu-mă-uita?

— Din motive lesne de înţeles.

— Şi când aceasta era ocupată?

— Aşteptam să se elibereze.

Aud un cântec. Care vine din curte. Un deţinut macaronar care îi trage un *O sole mio*, cu voce de tenor lejer.

— Spuneai că, după dispariţia lui Karol cel Pios, ai fost

interogat în draci?

— Ăsta e adevărul.

— Cine au făcut-o?

— Galbenii.

— Unde şi când s-a petrecut asta?

Raphaël Sein se strâmbă. Crude amintiri! Evocarea unor asemenea violenţe îi biciuieşte carnea. Are frisoane în rectum bietul de el.

— Într-o seară, la ieşirea din laboratoare, doi bărbaţi mă aşteptau în maşina mea, staţionată în parcarea întreprinderii. Unul dintre ei se afla la volan. Celălalt mi-a poruncit să mă aşez pe bancheta din spate, alături de el, după ce mi-a arătat un pistol prevăzut cu surdină. O altă maşină a pornit pe urmele noastre. O dată ajunşi pe şosea, tipul mi-a întins o cagulă neagră, fără găuri în dreptul ochilor, şi mi-a cerut să mi-o pun şi să îngenunchez pe podea. M-am supus. Am rulat timp de aproape o oră. Pe urmă m-au scos din maşină şi m-au dus într-o casă care trebuie să fi fost o fermă, fiindcă mirosea a bălegar. După ce am intrat acolo, a trebui să cobor într-o cameră boltită, luminată de o lampă portabilă agăţată de tavan. În nişte lăzi erau depozitaţi cartofi. M-au pus să mă dezbrac de tot, m-au legat de mâini şi de picioare şi „şedinţa” a început. În prima fază, nu au vorbit deloc; i-au dat drumul cu interogatoriul doar după ce ajunsesem rău de tot. Era înnebunitor. Totul a durat o bună parte din noapte. Păreau neobosiţi. Când, în cele din urmă, şi-au dat seama că nu ştiam nimic, unul dintre ei a plecat, dar s-a întors repede. Mi-au cerut să mă îmbrac la loc, mi-au pus din nou cagula şi am ieşit cu toţii. Am mers iarăşi o oră cu maşina, după care m-au dezlegat, anunţându-mă că mă puteam întoarce acasă. M-au abandonat; atunci mi-am smuls cagula. Mă aflam în maşina mea, la capătul unei fundături, aproape de Porte d'Italie.

— Şi pe urmă cum primeai ordinele?

— Prin telefon, la domiciliu. Soţia mea e infirmieră într-o clinică particulară şi pleacă de acasă cu o oră înainta mea.

În lipsa ei, aveam dreptul la o comunicare.

— Scumpa dumitale soţie îţi cunoaşte activităţile extra-profesionale?

— Acum da, însă înainte de a fi arestat nu ştia nimic.

— Cum a reacţionat?

— E româncă de origine şi nu a simţit partea de trădare de pe planul patriotismului. I-am spus că am făcut totul ca să-i asigur o existenţă confortabilă.

— Nu aveţi copii?

— Din păcate nu.

— Şi cu toţi marafeţii ăia necinstiţi ce-ai făcut?

Ridică din umeri.

— Un apartament, o casă de vacanţă... Marika adoră croazierele şi făceam câte una în fiecare an.

— Drăguţ. Probabil că pe aceea de anul viitor o veţi pierde, dar dacă ai un bun avocat, o să-ţi aranjeze ploile pentru anul celălalt; în zilele noastre, toată lumea vinde Franţa, mai mult sau mai puţin, şi chestia nu are consecinţe.

FOURTH

— Cum ţi se pare? întreabă Somptuosul.

— Am impresia că ling solul unui garaj, îi răspund. Fie că peştii au fost crescuţi într-un strat de păcură, fie că au fost prăjiţi cu ulei de vidanj.

Halesc încă un porcuşor de cinci centimetri, ţeapăn şi uscat ca unghia unui mandarin chinez. Cărţălăul e la unison: acriu şi cu miros de doagă - o nenorocire nu vine niciodată singură.

Fără să-i pese de proasta calitate a mâncării, Béru îşi deversează în farfurie conţinutul platoului şi-şi umple paharul până pe răscoale.

— Ţi-am povestit, tipule, că fusei la Preşedintele Republicii? M-a primit chiar el în persoană; şi-am stat la taclale de una, de alta.

Declară cu nonşalanţă chestia, ca şi cum se înţelegea de la sine; convins că e normal ca primul magistrat al Franţei să primească un caraliu şi să-i facă conversaţie.

Maiestatea-Sa dilatată continuă, după un râgâit către peştii avariaţi:

— E un ins care, trebă să-ţi spui, merită să-l cunoşti. Se uită el de sus, mai ales când trece în revistă trupele or când depune jerbe pe sub Arcul de Triumfă; dar în intimisme, se râde toată-ziua-bună-ziua.

— Cum se face că ţi-a acordat audienţă?

Béru îşi umple cambuza cu peşti de două ori morţi şi, cu o prodigioasă duşcă de molan, toboganează totul. Gâtiţa i se umflă asemeni celei a unui struţ care taman a înghiţit un ceas deşteptător. Brauc! face bancul de porcuşori, plonjând în cascadele din Zambezi (în goana mare).

Grasul s-a învineţit de efort, şi ochii i s-au umplut de gelatină. După care frumoasa lui frunte se descreţeşte şi

un zâmbet frumos, aidoma claviaturii în negativ a unui pian, îi semnalează bucuria de a trăi.

— I-am dus raportul tău, tipule. Mi-a luat inima în dinţi şi i-am zis secretarei că trebă să i-l dau în propia lui lăboanţă. Mi-era teamă că n-o să mă crează, dar oi fi fost serios, că a ţinut. Preşedintele ţi-a citit proza, încruntat, ca o bufniţă la care femeia de deşchide cinematograful i-ar pune lanterna în felinare. A avut o muie plictisită. Înţelegând că nu leşină de bucurie pentru hârţoagele tale, am făcut-o pe măscăriciul. Mi-am deşertat tot sacul, tipule. De m-ai fi văzut la lucru! I-am plasat cioacele cele mai alese. Te-ai fi crezut în cerul lui Ludovic Paişpe. Nu-mi lipsea decât peruca, ca a ălora de semăna cu prepelicarii. În doi timpi, preşedintele a ajuns fermecat de conversaţia lui mandea. Un har! I-am vorbit de politică, de popor, de marile problemuri, de criză, de şomaj, de strâmtorarea din poliţie, ălea-ălea. Până la urmă, el m-a asigurat că regretă că nu mai sunt şeful poliţiei; înţelegea că aş fi operat o big refacere a domnilor noi veniţi. Mi-a zis că îi încolţeşte o idee şi că o să mă ţie la corent; că mă aflu în rezervorul foncţiilor publice. Textual! Pe scurt, i-am băgat o boabă. Trebă să înţelegi că omul ăsta nu vede în jurul lui decât cocoaşe, atât de mult îşi îndoaie spinarea toată lumea când el se apropie. De data asta, un cetăţean se lua de el pe faţă, fără să-şi dea cu vaselină pe dindărăt ca să-i vorbească; aşa că avea şi el, în fine, impresia că întâlneşte pe cineva. Asta îi lipseşte cel mai tare preşedintelui - să aivă pe cineva ca să-i vorbească.

Tace ca să bea.

Afară plouă cu găleata sau cu toptanul. Plouă ca-n Esenin şi poema rusă. Cu broaşte! Cu peşti! În valuri, în chimvaluri, în avaluri. Suntem singurii clienţi din restaurant. O chelneriţă amorfă, albă şi roşcată ca un portret de Marie Laurencin, cască în faţa uşii cu geamuri. N-am văzut-o încă deloc pe coana Tatzi. Béru se scobeşte între două carii şi scuipă departe rezultatul extracţiei. Chestia se agaţă în laţele chelneriţei. Aceasta crede că e o

muscă şi îşi vântură mâna.

— Am început iar să citesc, mă anunţă Béru.

— Ai primit cartea de telefon pe anul ăsta?

— Nu, am căutat prin bibloteca lui Marie-Marie, de are dulapuri pline. Am înnemerit peste *Cugetările lui Blaise*, de Pascal.

Se strâmbă.

— N-are nici personaje, nici acţiune. Am aruncat-o la pagina cincizeci; și Blaise tot nu venise.

Deversează masiv în josul paginii şi o strigă pe chelneriţă, fluturând butelca goală:

— Soră-sa în culori, pliz, miss!

Apoi, revenind la lecturi:

— Dar, dimpotrivă, m-am dat în vânt după *Studii asupra isteriei*, de Freud. Am fost sedus de tehnica lui psihoanalitică privind libera asociere a imaginilor, care permite să fie decriptată semnificaţia inconştientă a conduitelor ireductibile la logica proprie conştientului. Asta da, e dată în mă-sa, bătrânul avea ceva în crăticioară, pe toţi dracii!

Încetez să-l ascult sau cel puţin o fac cu o pasiune mai temperată, fiindcă patroana tocmai a apărut.

Închipuie-ţi o cucoană de cincizeci şi peste, îngrăşată de vârstă, de menopauză, de clămpău, cu pletele extraplatinate, gen boarfă de dinainte de război, fardată ca un afiş celebrând Carnavalul de la Rio şi îmbrăcată în roşu-aprins, îţi dai seama! Vocea îngroşată de alcool, de fumat, de ciocuieli, de nopţi pierdute şi alte marafeturi ale vieţii ei de ţaţă. Când vorbeşte, e ca şi cum te-ai pârţâi în cadă. Îi porneşte din adâncuri şi îi urcă la suprafaţă în ciorchini. Eu, dacă aş fi ea, aş scuipa perii de măţiguşuri strânşi în gât şi aş da fuga la un orelist, ca să mă asigur că racul cel nasol nu o face pe prostul cu amigdalele mele.

Se apropie de masa noastră, cu un ochi închis în spatele coloanei de fum ieşit din cuiul de secriu. Sub fusta de lână, burtoiul i se rotunjeşte.

— Totul e în regulă, domnilor? întreabă cu aerul că i se

bălăbăne de răspunsul care, o, la, la, nici nu ştii cât de mult.

— Admirabil! îi răspund. Dacă aş povesti la *Prunier* sau la *Leduc* despre porcuşorii dumneavoastră prăjiţi, s-ar împuşca pe rând domnii patroni ai marmitelor.

Ochiul închis i se cască pentru a mă percepe mai bine.

— Ce-aţi comandat la felul doi? mi-o taie.

— Un antricot în sos de vin, frumoasă doamnă.

— Cu tăiţei proaspeţi, completează Bérurier.

Ea schiţează un zâmbet extatic, care lasă să se presimtă că nu există mai mare fericire pe lume decât antricotul ei cu tăiţei, în afară de o noapte de amor cu Alice Sapritch.

— E simpatic la dumneavoastră, o tămâiez cu o meclă nevinovată; ambianţa de cârciumioară se pierde în zilele noastre, degeaba am susţine contrariul. S-ar părea că vinerea faceţi aioli?

Ea încuviinţează, gânditoare:

— Numai la comandă; cine v-a spus?

— Un amic de-al meu, domnul Meyer.

Matroana scutură scrumul ţigării în falsul şemineu, unde pâlpâie jarul a două splendide buturugi de sticlă. Roşcata apare cu antricoatele noastre.

— Mă duc să vă caut tăiţei, ne promite întorcându-ne spatele.

Îmi scot portofleonţul şi pescuiesc din el două bumăşti pe care le întind ţăţicii.

— Ca să fim în bună regulă, o anunţ.

Ea se încruntă.

— Haideţi, domnilor, terminaţi-vă masa înainte de a plăti.

— Asta e pentru vizita la etajul întâi, îi explic.

Dar cucoana cu plete nichelate mimează nedumerirea totală.

— Ce înţelegeţi prin „vizita la etajul întâi”?

— Aceea despre care mi-a vorbit... Meyer.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Bérurier, care şi-a îndesat în concasor o ciozvârtă de

bovină mare cât mâna mea, fonfăne:

— Vrea să zică că metahrisim, inimioaro, să ne bem cafeaua într-o companie galantoană. Clămpăul ne face de ajungem ca neşte canguri; plecăm de la ideea că, aşa cum nu se esistă sâmbătă fără soare, tot aşa nu e haleală adevărată fără o consecutivă partidă de jamboane.

O apucă toţi dracii pe zeiţa cârciumărelii. O, mai pardon! I se profanează blazonul madamei habarnam; i se umblă cu bocancii prin pedigri, i se dă cu sloboz pe onorabilitate.

De-ai vedea-o cum îşi contractă labialele, ochii şi, probabil, şi dindărătul! Astringentă de pe peste tot dispreţuitoarea.

— Ei nu, domnilor, dar unde vă credeţi? Dacă e o glumă, nu o găsesc glumeaţă deloc! De n-aţi fost cumva induşi în eroare, că e atâta răutate în lumea asta! Numai că tare aş vrea să ştiu! Mi-aţi face un serviciu spunându-mi cine răspândeşte asemenea zvonuri atroce. Spuneţi-mi! Spuneţi-mi! Ştiam eu că oamenii sunt nişte scârboşi, dar dacă au ajuns într-o astfel de măsură, nu pot decât să las braţele să-mi cadă.

Mămica îşi continuă, cât vezi cu ochii, incantaţiile imprecatoare. Totul devine un discurs monstru. Mi se pare chiar că o s-o dea pe lacrimi, dacă nu cumva i s-a deblocat rimelul. Ne cufundăm în patetic. Are copii coana Tatzi. Şi ne roagă să remarcăm că unul dintre ei e în anul doi de medicină. Fata mai mare i s-a măritat cu un ataşat de ambasadă. Auzi, nenică, vezi să nu dăm în gropi! Că am început să ne luăm de onoarea Franţei cu incineraţiile noastre perfide. De-ar fi să ducă lucrurile până la capăt, ar anunţa poliţia. Ştie ea un divizionar care ar face ca toţi dracii aflând de o chestie ca asta. Hai, gata, uşcheala! Clămpăul şi butelcile ni le dă moca. Nu mai rabdă să o lungim pe-aici nici treizeci de secunde!

Bérurier înfulecă la greu. Se şterge de sos cu molan, ca să le facă loc tăiţeilor.

Cât despre messire Sana, acesta priveşte liniştit cum patroana o ia prin arătură.

Când persoana tace, rămasă fără glas, mă ridic liniştit şi ies din încăpere. Am identificat deja locurile. Iată coridorul, scara. Urc la primul etaj. În faţa mea, o uşă; o deschid. Dau într-un salon unde o fetiţă drăgălaşă păleşte deasupra unui caiet cadrilat precum arondismentul optsprezece într-o seară de hacatombă a băbuţelor. Îmi zâmbeşte.

— Îţi faci lecţiile? o întreb.

— Ia ghici! îmi răspunde.

Nu mai există puştime. Toţi ne iau de maimuţoi. Pentru unii ca ăştia, la douăzeci şi cinci de ani eşti catalogat drept monument istoric, sunet şi lumină pe Acropole!

Mă car. Scurtă vizită a culoarului. Nici o placă smălţuită pe uşi. Nici măcar vreo urmă de şuruburi.

Bazându-mă pe descrierea lui Raphaël, o deschid pe aceea care trebuie să fie uşa Măceş. Se află, într-adevăr, acolo un dulap în perete, dar fundul îi e plin, absolut deloc amovibil.

În josul scării, coana Tatzi şi-a lansat marea ofensivă vocală. Interpretează *Croc Blanc* în stereofonie şi joacă, personal, haita de lupi.

Da, am luat-o în poponeaţă.

— Cine v-a permis? Cu ce drept? Etc.

Nimeni nu mi-a permis, nu am nici un drept. Gata, o tăiem. Bună seara, madamo!

*

* *

— În urma arestării lui Sein Raphaël al dumitale, au curăţat grajdurile lui Audiard de la coana Tatzi a dumitale, mă asigură Alexandre-Benoit. Baborniţa s-a prins că avea să se strice vremea pentru felinarul ei roşu, aşa că a evacuat şeptelul.

— Iată un admirabil rezumat, îl aplaud; se vede că spiritul tău organizat se îmbogăţeşte în urma lecturilor profunde.

— Probabel, şi încă nu s-a termenat, făgăduieşte Grasul, că i-am dat de gust, pretine. Începând de diseară, o să îngurgitez *Triumful sensibilităţii*, de Goethe, care mi se pare al naibii de drăcos. În zilele noastre, ăl de nu face cinste culturii o ia pe dindos, amice. Nu poci să-ţi neglijezi cunoştinţele. E ca şi cum ai refuza să iei avionul sub pretestul precum că zboară. Haleala, soileala, puţuiala - fie, dar trebă să-ţi înmobilezi şi spiritul; că de nu, te pomeneşti debranşat ca un comatos care până la urmă le face lehamite la toată lumea.

Bărbatul atins de harul cunoaşterii îşi ridică, icnind, una dintre fese, ca să slobozească un vânt de forţa 4. Uşurat, se aşează deasupra isprăvii sale şi continuă:

— Dacă vrei să te faci ascultat, nu e cazul să te zgârceşti.

Naşparlia la nenea ăsta e că niciodată nu întârzie asupra unui inconvenient. Fără încetare înfulecat de viitor, valsează într-o imponderabilitate sideralã, care îl fereşte de toate relele.

Dar eu, vai, nu trec peste decepţii; dimpotrivă, le iau de gât şi le scutur ca pe nişte puşculiţe.

— Preşedintele va cădea pradă furiei lui de zile mari, pronostichez. Tinde prea mult să mă socotească drept zâna Marjolaine, şi mereu se aşteaptă din partea mea la cioace pozitive. Mă ţine pe mâna înmănuşată, ca pe un şoim, şi mă aruncă asupra prăzii; dacă mă întorc cu ciocul gol, mă face de canar.

— Ce dacă, obiectează Apostolul, canarul e mişto, face parte din familia fringilide şi seamănă cu o pasăre galbenă.

Maiestatea Sa îşi degazează prăjeala râncedă, după care întreabă:

— Ce-ai face, artistule, de ţi-aş zice că eşti un găgăuţă?

— Ţi-aş cere să-mi furnizezi dovada a ceea ce avansezi, Grăsane.

— Bingo, îi dau drumul!

Îşi adună mentalul, apoi despachetează marfa:

— Dacă e egzact că Raphaël îşi livra şterpelelile în

ogeacul coanei Tatzi, ai dovada că babuşkina ştia despre asta bine mersi, caraghiosule.

— A, da?

— Da. Presupune că adineauri ai fi găsit lucrurile aşa cum ţi le-a turuit nea Sein; n-ai fi avut nici o probă despre inculpabilitatea bătrânei ţaţe. La urma urmei, chestia putea fi pusă la cale fără ştiinţa ei. Dulapurile cu fund dublu sunt un gadget de bordel, ca şi oglinzile străvezii; cioacă de permite neşte partuzele de toată frumuseţea. Două perechi intra fiecare în câte o odaie, după care se întâlnea câteşipatru ca să şi-o puie în voie, care mai de care. În caz că vrun peşte venea să le mai umfle neşte biştari, îndată se întorcea fieştecare la bază, înainte să deşchiză uşile. Coteţul madamei era echipat în vederea ăstor schimburi curturale. Şi ne putem închipui că neşte jmecheri a hotărât să profite de chestie. Mămica îl lua în braţe pe nu-ştiu-n-am-văzut - şi arrivederci Roma să o mai poţi înfunda. Dar însă acuma, din faptul că şi-a dat la întors ogeacul, a expatriat păsăricile şi a refăcut dulapul, asta dovedeşte că era la curent cu tărăşenia şi că riscul i s-a părut prea mare ca să-şi ducă mai departe negustoria de fofleancă. A crezut că iese din belea dacă stopează vânzarea de jamboane; din contră, Sana, din contră, ţi-a dovedit că eşti, bine mersi, pe fir, amice. Dacă stai să te gândeşti, fundătura ta este în realitate Avenue des Champs-Élysées!

Îi trag Magistralului o palmă pe spate.

— Superb, Béru! Oul lui Columb!

Pretinarul bodogănește:

— Columb ăsta al tău, la urma urmelor, nici n-avea nevoie să se dea de ceasul morţii ca să echipeze neşte corăbii; îi ajungea o găină ca să devie celebru. Ai vro idee ce trebă să faci începând din clipa asta acuma?

— Da, messire, am o idee.

*

* *

Un motociclist o aşteaptă în faţa stabilimentului. Un soi de grăsan cu părul creţ şi musteţe iberice. Îşi ţine pe rezervorul bârâitoarei obosite casca vopsită ca o vaca-popii. Poartă un blug soios şi o superbă geacă croită din piele de bovină sintetică.

Ploaia continuă să cadă în valuri, oblică în lumina lampadarelor. Ca într-un Carné din epoca de glorie. Motociblegul rabdă stoic în ploaie. Portughez ca un cintezoi! Îşi aşteaptă frumoasa ca să i-o tragă clasa una, la sfârşitul zilei, în sănătatea nevestei care îl aşteaptă în ţara lui. Trebuie că i-o pune ţeapăn, înainte de a-i cânta fado-ul de seară. Îi ghicesc lui Vasco da Gama nişte supape umflate de mama focului.

Gata, răbdarea îi va fi răsplătită. Chelneriţa roşcovană pleacă de pe covorul coanei Tatzi, sublimă în impermeabilul ei transparent care seamănă cu un prezervativ pentru daravelele friguroase. Dameza poartă pe tărtăcuţă un al doilea prezervativ, pentru ca ploaia să nu-i stingă incendiul natural. Uite-o că-i trage un pupoi lui messire Bandalez, apoi îşi saltă poalele care să încalece pe cursierul de foc. Vrummm, vrumm! Uşcheala. Pornesc în urmărirea lor.

Portughezul rulează uşurel, fiindcă viteza e reglementată şi nu îngăduie performanţe. Emilio se teme să nu-şi piarză permisul; ştie el cum e cu delatorii! Ai de-a face, într-adevăr, cu o grămadă de xenofobi. De-ăia pentru care arăbeţii, iugoslavii, spaniolii şi alţi iberi reprezintă o înşelăciune foarte cumplită. De acord, trebuie şi ei să se ferească de zbârceli, dar în ce privește *dura lex sed lex*[1], lasă-te în grija lor - băieţii veghează! Pâinea francezilor, îmi dai voie, e ceva sfânt. Nu te atingi de ea! Până şi cojile pot fi refolosite, la o supă cu crutoane.

În timp ce conduc, îi dau un telefon Grasului, care e pe cale să absoarbă *Triumful sensibilităţii* de Goethe, operă

[1] „Legea e aspră, dar e lege" (n.tr)

bogată în tribulaţii, pe când doamna Berthe îi aplică o ciocuială vioaie, ca să-şi pună în mişcare zigomaticii.

— Am nevoie de tine, bostănelule.

— O nasulie? întreabă cucurbitaceul.

— Nu, o tură de noapte. Întâlnire peste un sfert de ceas, în fundătura Doamnelor Borţoase, numărul 6; în sus, la al optsprezecelea.

— Arondisment?

— Dacă ar fi fost vorba de secolul optsprezece, îi telefonam lui Voltaire.

Îl aud spunându-i balabustei:

— Pe loc repaus, Berthy: mă duc la şcoală; o să mă isprăveşti când mă întorc.

La care soţia îi răspunde că atunci o să doarmă şi că ciocuiala nu mai poate fi încălzită, spre deosebire de friptura burgundă de vacă.

Bérurier admite şi găseşte o cale de mijloc: dacă Berthe doarme, o s-o ţepăluiască pe plătit, ca să nu o trezească. Reglând astfel acest litigiu matrimonial, mă anunţă că şi l-a pus pe Gogu la loc în sipet şi că va veni la întâlnire.

Se aude ultimul jurnal de la un post TV, sângerând din plin de pe urma a mii de gherile şi catastrofe, cu anunţul că noul impozit a sosit, să nu ne facem probleme, şi că preşedintele va pleca în curând către Houlala, trecând prin Kalamitas şi Zimbaloum, unde va avea o scurtă convorbire cu preşedintele Dukono[1], pentru a încerca să regleze diferendul care îi opune în chestiunea acelei note de gaz neplătite şi a celor două care de luptă livrate fără şenile.

Tărăboanţa cu tracţiune pe faţă a Matahalei năvăleşte în fundătură, uşor de recunoscut din cauza rarităţii sale şi faptului că parbrizul spart a fost înlocuit cu nişte scânduri.

Omul îşi parchează cu grijă vehiculul pe mijlocul şoselei şi îl încuie, ceea ce este o lucrare delicată, deoarece

[1] *Ducon*, „prostănac" (n.tr.)

balamalele nu mai ţin, apoi îmi adresează un semn prietenesc.

După ce a ajuns lângă mine, îşi ridică rubiconderia spre imobilul lepros numerotat „6” cu creta.

— E bal la guvernator? întreabă.

— Nu, şedinţă de fichi-fichi la roşcata coanei Tatzi. Un portufleţ cu mustaţă e pe cale să o escaladeze. Le vom lăsa încă cinci minute de infinit, după care intervenim.

— Începi de la capătul de jos al scării?

— Cu cât voi afla mai multe despre blondina noastră, cu atât voi fi mai pregătit să o iau din scurt la momentul potrivit, nu?

— Jockey! Dar crezi că Incendiata ştie destule? Pare atât de proastă, încât i-ar provoca o criză de ficat unei fantome.

— Până şi proştii au ochi şi urechi, Grasule, ştii şi tu asta!

— Adevărat, convine Intimul.

Se aude indicativul de sfârşit al telejurnalului. Noapte bună, micuţilor, dormiţi fără griji; lumea rămâne aprinsă de cealaltă parte a planetei şi alte infamii se săvârşesc pe acolo, ca să vă desfete mâine. Tschao! (Sau Ciao)[1].

Oamenii nu se imaginează. Popolo se lasă adormit de cupele mondiale de una şi de alta, de Turneul celor Cinci Naţiuni; fotbalul, tenisul, rugby-ul, schiul, ciclismul ascund rahaţii de pisică. În timp ce mulţimea vizionează performanţele, şmecherii o jefuiesc la drumul mare, aşa cum odinioară pungaşii înşfăcau pungulieţele cu piaştri ale gură-căschimii, în vreme ce smulgătorii de dinţi le mobilizau atenţia asupra estradei.

E plin în jurul nostru de smulgători de dinţi. Priviţi încoace, priviţi încolo, vedeţi asta, vedeţi aia! Şi între timp - crac! Ceasul meu! Portofelul! Virtutea! Duse! La toate azimuturile, fără să-ţi dai seama. Operaţie fără dureri. E

[1] Ori bună seara (n.a.)

belea în Noua-Caledonie? Brava! Minele de nichel ajung la pământ; şi întrucât Noua-Caledonie asigură zece la sută din producţia mondială de nichel, preţurile vor sări în sus. Brokerii din New-York şi din Londra îşi vor freca mâinile. Dar tu, măi Nae, nu te ocupa de asta. Uită-te la Platini cum se duce glonţ, cu mingea la picior! Şi Mache Eroul, adică Mac Enroe, te-ai prins ce mai smash, pretine? Dar mai ales nu te supăra; închide-ţi fleanca - spunem noi restul pentru tine. Te digerăm şi te defecăm, bătrâne porumbel. Asta numesc ei o lovitură senzaţională: tu devenit rahat prin forţa propriei tale inerţii. Din când în când, ca să pari că pari ceva, zbieri cât te ţine gura că „ăştia ne ţin de maimuţoi!”. Greşeală, fiule, mare greşeală; tu le ţii lor maimuţoiul. Aici e neînţelegerea. Într-o bună zi, vor afla câtă dreptate aveam. Vor veni în pelerinaj la mormântul meu, autocare întregi, li se vor face reduceri. Vizită la mausoleul lui Santantonio, de la Paris la Paris, hotel şi pensiune incluse. Numai bacşişul va fi facultativ. Vor avea dreptul să-mi atingă piatra, îi voi vindeca de scrofule, de diaree verde, de psoriazis. Una peste alta, voi fi un fel de Lourdes. Ştiu că Dumnezeu este de acord, mi-a dat de ştire azi-noapte.

Gagica se numeşte Marthe Inidraï (s-a născut, probabil, în Ţara Bascilor). Şade la etajul trei, alături de umblătoare. Ceea ce e practic, când ai diaree după nişte stridii stricate. Numele îi e prins pe uşă cu o piunezã. Sonerie canci.

Bat. Un timp de stupoare neliniştită outside, apoi doi papuci vechi patinează în direcţia noastră. O voce nesigură întreabă:

— Ce e?

Şoptesc cu glas subţirel:

— Un comision din partea doamnei Tatzi.

Acest sesam e de ajuns. Marthe deschide.

Viziune supremă. E îmbrăcată doar cu un prosop de baie azuriu, care se armonizează perfect la culoarea părului.

Nimic nu e mai sclipitor decât portocaliul şi bleul. Pletele îi curg râu pe umerii goi, al naibii de scheletici. Ne aflăm în plină *Castă şi ofilită*, episodul în care Floare de Maidan primeşte vizita uşierului. Persoana ne recunoaşte şi-şi holbează pupilele.

— Noi suntem, o liniştesc. Şi tare am vrea să schimbăm câteva cuvinte cu dumneata.

În timp ce vorbesc, îi exhib legitimaţia sticleţească.

— Poliţia? se minunează ea.

— Da, inimioaro, dar nu-ţi face griji, că nu cu dumneata avem treabă.

Şi atunci ştii ce? Aici o să te fac să râzi. Domnişoara începe să zbiere:

— Emilio, e poliţia!

Motocifleonţul portughez dă năvală, cu torsul încă gol după îmbrăţişarea pasională la care taman a subscris. În lăboanţă are un puşcoci. Cu cealaltă mână îşi ţine de guler casca, de-ai zice că e un coş pentru salată.

Părul creţ i s-a lipit de fruntea taurină, din cauza sudorii amorului. Şi ticălosul ne ţinteşte ca pe nişte casieri de bancă! La dracu'! A citit asta în *Săptămâna lui Suzette* artistul!

Şi eu care îl credeam un cinstit slujbaş al Regiei, venind la sfârşitul zilei să-şi lustruiască bastonaşul! Când colo, dăm peste un curat răufăcător, care nu ezită să ameninţe cu arma nişte caralii.

— Depărtaţi-vă! ne porunceşte.

Îl ştii pe Béru. Genul ăsta de somaţii îl face să râdă mai abitir decât povestea cu sentinela care îi zice lui Mitterand: „Domnule preşedinte, ţineţi-mi dumneavoastră gustarea ca să vă pot prezenta arma pentru onor.”

Om practic Mamutul! Totdeauna ştie cum s-o apuce. Uite că trage un şut în cască, ceea ce e de ajuns ca să modifice uşor atitudinea portughezului. Acesta din urmă execută un sfert de întoarcere pe loc, ca să-şi salveze gamela, prezentând astfel un maxilar cam grăsuţ, în care admirabilul meu prieten se grăbeşte să aplice o lovitură de

bostan menită să-l paradească la moment. Auzim trosnetul.

Celălalt îşi ridică puşcoacea să ne stropească - numai că marele comisar Sana... m-ai înţeles? O tălpice mongolă la babaroase. Noroc că micuţa Marthe şi-a luat porţia de măţiguş, fiindcă n-o să mai poată conta prea curând pe aptitudinile ecvestre ale domnului aici de faţă.

Béru îl înhaţă de încheietură ca să-l facă să lase arma şi loveşte mâna tipului de genunchiul său ca o nicovală. Un nou trosnet. În cel mult patru secunde, am obţinut un nene pe care un negustor de sclavi n-ar fi dat nici un creiţar, într-atâta e de înmuiat de sus până jos.

Îi vâr în poznar puşcoacea, îi pun cătuşele şi ne apucăm să dăm ocol apartamentului.

Terorizată, Marthe uită să-şi mai ţină prosopul peste geografie. Perechea de sacoşe goale îi atârnă ca vai de lume, precum pleoapele lui Bodard. Există cu adevărat fiinţe în dezolare totală. Dom'şoara Pas-de-bol îşi găsise un zdrahon din Sud ca să o ţepuiască şi noi tocmai i-am spart jucărica. Până să mai dea peste o sabie ca Emilio, va trebui, sper, să interpreteze solo de harpă cu un singur deget.

Locuinţa se compune dintr-o odaie cu două despărţituri; una serveşte drept bucătărie iar cealaltă drept alcov. Acestea fiind zise, totul e curat, modest, kitchos.

Béru se aşează la masa unde o butelcă de Matheus rozè, pe jumătate goală, îi cântă *Fascinaţie*, deoarece dumnealui consideră că e pe jumătate plină.

Culeg geaca tipului ca să-i iau portofelul - o chestie cafenie, moale şi umflată. Examinez actele, înainte de a le strecura *in my pocket*.

— Un asemenea rodeo, mormăi, poţi spune că îl face pe cow-boy!

Bărbatul s-a aşezat, lângă perete, cu picioarele încrucişate. Braţul rupt îi atârnă inert, iar cu mâna validă îşi masează testiculele dureroase. Nu-i deloc în apele lui Conchistatodul din arondismentul optsprezece.

— Stai cu ochii pe amorezi, Grasule, că eu cobor la

tărăboanţă să telefonez.

— Fii pe pace, tipule. O să veghez la luna lor de miere ca cum ar fi a mea, promite Monolitul, întinzând mâna spre sticlă.

Dau peste inspectorul de poliţie Papillon, poreclit aşa fiindcă veşnic îşi pipăie papilele. Îi dau coordonatele lui Emilio Bandalez[1], adăugând o descriere a personajului, exactă ca o fotografie a lui Lartigue.

— Staţi niţel, domnule comisar, chestia asta îmi spune ceva.

De când mi s-a pus telezbanţ în şaretă, viaţa mi s-a simplificat. Lungit îndărătul volanului, lenevesc aşteptând răspunsul. Umbre puchinoase se strecoară pe lângă ziduri. Miroase a marafet surmenat şi a sos chinezesc. Parisul se transformă la greu. În anumite colţişoare, de pildă la Belleville, devine Canton. Odinioară duhnea a prăjeli, acum a raţă lăcuită. De la un război la altul, îşi fac apariţia galbenii. Bine aţi venit, fraţilor!

— Sunteţi la telefon, dom' comisar?

— Extrem de; ei bine?

— Nu prea curat portughezul dumneavoastră. Arestat în două rânduri pentru jaf cu mână armată. A doua oară, a fugit de la tribunalul din Pontoise, în timpul procesului; după aceea, avem motive întemeiate să credem că a jucat un rol activ în hold-up-ul de la B.N.P., de luna trecută. Acum o săptămână a fost cât pe ce să-l înhăţăm pe strada Douai, dar a reuşit să scape luând ostatic un automobilist.

— Mulţam, Papillon, şi noapte bună.

La Marthe Inidraï, atmosfera nu e deloc euforică. Se instalează o toropeală de priveghi. Gangsterul se strâmbă de durere, în timp ce ea, tot sprijinită de perete, îşi strânge

[1] *Bande à l'aise*, „încoţopeneşte-te în voie" (n.tr.)

prosopul peste nuditatea greţoasă.

Béru, care a înţeles ce mă dusesem să fac, mă întreabă din priviri. Cu o coborâre a pleoapelor, îi confirm că am dat peste un muşteriu serios. Grasul eructează de plăcere şi goleşte sticla.

Îmi pun pe spătarul unui scaun impermeabilul şiroind de apă şi pe colţul mesei posteriorul.

— Auzi, Marthe, ai nişte prieteni de toată frumuseţea! atac arătând spre respectivul paradit. Unde ai fost să-l pescuieşti pe mocofanul ăsta?

Ei bine, uite că se porneşte să bâzâie, ca Proust când îşi înfuleca madeleina. Îţi pot recita, stând într-un picior, povestea ei: gagica a debarcat din provincia sa de puţin timp. Greu de găsit un coteţ şi ceva de lucru. Când soseşti inocent şi sărac, ai parte la Paris de întâlniri dubioase. Bandalez trebuie să o fi agăţat într-un bistro sau la un bal, ori chiar la bâlci. Punctele de contact între gâsculiţe şi rechinii stricaţi nu variază niciodată prea mult.

— Frumosul tenebros de colo ţi-a găsit locul de la maica Tatzi?

— Nu le spune nimic javrelor astea! îi aruncă tovarăşul de pat.

Grasul se ridică oftând. Mereu aceeaşi slujbă sâcâitoare! Dă-i bătaie, dă-i bătaie! Nici un moment de răgaz. Nu ajungi să-ţi răcoreşti muşchii, că iar trebuie să tragi tare. De-ţi vine să crezi că viţeii ăştia adoră să fie luaţi la pumni. Se duce la portughez, înşfacă lanţul cătuşelor şi-l ridică de această toartă improvizată. Celălalt urlă de durere, din cauza aripii frânte.

Însă Matahală, îmi dai voie? Îl târăşte preţ de doi metri pe pardoseală. După care îl lasă jos. Iar apoi se urcă pe burta lui Emilio, ca să-l surplombeze mai bine, cred. Cu o asemenea greutate pe ghiozdan, răsuflarea celuilalt a plecat fără adresă, îţi dai seama!

— Ascultă încoa, grăieşte amicul, că am vro două-trei cioace să-ţi spui. A dintâi e să nu ne mai faci de javre, a d-a doua e să-i zici pitulicii tale să răspunză la întrebările

noastre în loc să ne facă contracţii şi a d-a treia mi-a ieşit din minte, dar o să-mi revie.

Pe urmă, către mine:

— Sana, care-i în linii mari corticulul vintre al domnului?

— Jaful, jaful şi iar jaful. Oamenii noştri de la Casa Frivolităţilor îl caută aşa cum, la Salonul Auto, prostaticul caută un pisoar.

Béru clatină din cap.

— Braţul drept i s-a rupt, accidental, când mi-a căzut pe genunche, parcă aşa mi se pare, nu?

— Aşa s-ar zice.

— Închipuie-ţi că n-are noroc şi că acuma şi-l rupe pe-ăla stâng; cum de mi şi-ar mai trage pantalonii? Zât e, zău, checion! cum zice englezoii.

Tot sporovăind, îşi strecoară piciorul stâng pe sub cotul stâng al lui Emilio şi-şi pune piciorul drept pe antebraţ.

— Două fracturi în aceeaşi seară, asta chiar că e legea seriilor, nu găseşti, Sana?

— Trebuie să recunosc.

— Nu! strigă Marthe.

Într-un elan implorator, lasă să-i cadă prosopelul de bath, şi urechile de spaniel i se oferă poftelor noastre. Pe neica Aleksandrovici-Benito, fie că e atârnătoare ori ascensională, flască ori dilatată, avanscena unei gagici îl pasionează întotdeauna. Ochii grei i se umplu de o reverie sordidă.

— Aş sufla oleacă într-înşii, să ţi-i îmbunătăţesc, micuţo! o asigură Irezistibilul.

— N-aveţi dreptul să-i faceţi rău, răspunde femeiuşca, voi depune plângere!

Grasul schiţează un zâmbet extatic, gen domnul Frossard în ziua când l-a întâlnit pe Dumnezeu.

— Ştii ce mă întreb? zice. Dacă i-am pune băietului ăsta casca şi l-am arunca pe fereastră, de la etajul trei, cu dovlecelul în jos, crezi că ar face buba? Mă cunoşti, mă dau în vânt să fac esperienţe...

— Cred că îmi vine o idee mai bună, Grasule.

— O putem şti?

— Du-te şi bagă-l în pat pe nasolul ăsta, ca să rămânem între noi. Dacă ar trage şi nişte soamne, ar fi cu atât mai bine.

Béru se ridică.

— De dormit, o să doarmă el! promite. Tocmai am luat cu mine pastilele calmante.

Şi-şi mângâie, cu dragoste, falangele dreptei cu palma stângă, aşa cum, între două reprezentaţii, Buffalo Bill îşi unge revolverul magic. Apoi începe să se ocupe de portughez. Trosc, trosc! O dublă peste bot. După ce că avea şi maxilarul dislocat, îţi dai seama? Cel puţin nu mai suflă pe traseul duşumele-pat.

— Dar ce sunteţi, tâlhari sau poliţişti? strigă biata micuţă Marthe.

Copleşită, terorizată, numai bună de chestionat de acum încolo. Maiestatea Sa se întoarce să-i mângâie sânii. Dar ea e atât de distrusă, încât nu are nici o reacţie.

— Ştii că eşti frumoasă în felul tău, puştoaico? o complimentează Dolofanul.

E reţeta lui secretă în materie de dame. Madrigalul tout terrain. Scoate o limbă lungă cât o faţă de masă de banchete şi-i linge niţel sfârcurile; din simplă prietenie; cu o cazma pe dindos drept completare, aşa, în trecere: iute făcut, nedescoperit, următoarea!

Chelneriţa se trage înapoi precum capra lui mister Seguin în faţa lupului.

— Simt nevoia să-ţi fac un dar regesc, micuţo, îi zic.

Ea îmi aruncă o privire vrednică de milă, care ar fi înmuiat odinioară până şi un antricot de la Jacques Borel.

— Tu răspunzi cât mai bine cu putinţă la întrebările mele, iar eu uit de răufăcătorul tău, fiindcă nici cu el nu avem vreo treabă. Dacă n-ar fi făcut-o pe gaucho cu pistolul ăla, atunci când am venit, aş fi stat de vorbă şi cu el.

Ea îşi flutură pleoapele stil Marlene în *Îngerul Albastru*, numai că nu poartă nici joben, nici ciorapi negri.

— Aşa spuneţi dumneavoastră…

— Îţi spun, fiindcă e adevărat. Uită-te în ochii mei, fetiţo, şi înţelege că te poţi încrede în mine; ţi-l las pe banditul tău, care te va putea face să petreci încă nişte seri frumoase. Îi dăm drumul? Nu ai nimic de pierdut, numai de câştigat.

Ca s-o incite, Béru îi plasează o mângâiere căzăcească pe sub prosop, în regiunile amazoniene.

— Lasă-te în grija noastră, puicuţo, îi gângureşte, suntem încoţopenitori, nu schimbători.

De data asta, se aşează şi o ia pe genunchii lui capitonaţi.

— Dă-i bice, Sana, inimoara asta nu cere decât să ne fie agriabilă.

Aşa că, bine, îi dau bice.

— De cât timp lucrezi, Marthe, la maica Tatzi?

— De optsprezece luni.

— Cum ai intrat la ea în serviciu?

— Am fost recomandată.

— De cine?

— De un prieten al lui Emilio.

— Îl cunoşti?

— Da, l-am văzut o dată.

— Unde?

— Aici.

— Cum îl cheamă?

— Domnul Amédée.

— Doar atât?

— Nu ştiu nimic altceva.

— Cum arată?

— E tânăr, înalt, brunet, cu nişte aparate de fotografiat. Purta un costum de velur verde şi avea plete lungi până la umeri.

— Şi?

— Ei bine, asta e tot. I-a spus lui Emilio că doamna Tatzi ar vrea, poate, să mă ia de probă.

— De probă ca să serveşti la masă?

— Da.

— Numai ca să serveşti la masă?

— Ei bine...

Întrebarea o dezorientează. Nu ştie să mintă, dovadă că are „un fond bun”, cum zice Félicie. Matahală îi parcurge anatomia cu lăboanţe grăbite. S-ar zice că ea nici măcar nu-şi dă seama de asta.

— Vrei să-ţi spun ceva, micuţă Marthe? N-ai intrat la maica Tatzi ca să serveşti porcuşori prăjiţi în motorină - sau nu numai pentru asta. Adevărata ta perspectivă era datul în bărci. Bătrâna ţinea, la primul etaj al cârciumii, un bordel clandestin. A luat în mână formarea ta, ca să-ţi îngăduie obţinerea permisului de târfă. Presupun că, pentru început, ai fost completare de program la nişte partuzete?

Dată în vileag, roşcovana rămâne fără glas. Îmi imaginez că, la baborniţă, făcea figuraţie pentru clienţii plecaţi o ţâră cu sorcova. Asta nu înseamnă că Marthe va fi vreodată o târfă de cursă lungă. Dar imaginea ei fanată, lividă, bătută, excită într-o anumită măsură nişte domni care visează să o pună ca în melodramele de doi bani, à la Eugène Sue. Pun pariu că ţaţa o îmbrăca în zdrenţe, ca să-i desăvârşească personajul de oprimată.

— Inutil să ne pierdem în fineţuri, sărăcuţa de tine, te-ai prins de-acum că nu erai de talie. Eşti făcută pentru frichineală cum sunt altele pentru escrocherie. În cazul tău, e vorba de o eroare de tricotaj, de la bun început. Adevăratul destin ţi-ar fi fost căsătoria cu un tip de treabă din cătunul tău şi nu s-o faci pe libertina la Paris. Hai, răspunde, am văzut corect, da, sau la naiba?

Ea înalţă din umeri, în semn de încuviinţare.

— Dacă ai vrea să-ţi ridici olecuţă niţeluş poponeaţa, micuţo, îi declară Eminentul, mi l-ai libera pe Gogu care înfloreşte prea de tot la contactul cu tine; că, gata oricând, cum sunt eu, nu rezist la căldura comunicativă a putinicilor.

Ea se ridică. Maiestuosul se dedă unei operaţiuni de

degajare ale cărei peripeţii nu le pot urmări. Când o invită pe Marthe să se aşeze la loc, cea din urmă pare oarecum surprinsă şi dansează o gigă înainte de a găsi poziţia ideală.

— Gata, poţi să continui, fiule, îmi declară Borţomega; în viaţă există câte un loc pentru orice lucru şi orice lucru să fie locul lui, iar atunci vacile o să fie bine păzite. Hei, uşurel, nu gesticula din poponel, fetiţo, că altminteri dacă nu, o să mă faci să dijunctez.

Marthe plânge încetişor.

De durere fundamentală sau de emoţie? Ce sedativ să-i dau? Nişte vorbe bune sau nişte vaselină?

— Da, da, aţi văzut corect, se prăbuşeşte ea. M-am dus la doamna ca să mă fac prostituată, dar ea prefera ca, pe timpul „formării", să servesc la restaurant.

— Când şi-a închis prăvălia clandestină?

— Acum câteva săptămâni.

— Ca urmare a ce?

Ea îşi ţuguiază buzele, ca să scoată un zgomot de pârţ, de altfel foarte compatibil cu fizionomia de dindărăt trist, marcat de împroşcări cafenii.

— Nu ştiu nimic. Doamna a anunţat cum că fusese prevenită că, pentru câtva timp, trebuie să înceteze totul. Domnişoarele i-au plecat şi ea şi-a adus nepoata care, de la moartea mamei ei, stătuse la un pension.

Visez cu ochii deschişi. Îmi recit nişte chestii, orice, cum îmi vine la nimereală. Îmi spun *Lucia de Lamermoor* (de Donizetti) şi imediat apoi: „Lucid, mama muşcă"; mai apoi „Elucidează amara moarte[1]" - lucruri de-astea... Îmi place foarte mult, e un ulei mental, pentru ungerea creieraşului; prostii în flacon: pui câteva picături pe o cârpă, lustruieşti meningele cu ea şi acestea încep să strălucească mai mult decât după Mister Proper; şi totuşi, la naiba, l-ai văzut la lucru pe Mister Proper!

---

[1] În original: *Lucie de Lamermoor, Lucide, la mère mord: Elucide l'amère mort* (n.tr.)

Va să zică, a fost o panică generală la coana Tatzi. În urma a ce? A arestării lui Raphaël Sein. Probabil. S-au gândit că băietul se va prăbuşi, ciripind totul; ceea ce s-a dovedit exact.

— Îi cunoşteai pe clienţii maicii Tatzi?

— Pe câţiva, din vedere. Dar, în general, urcau direct la etaj.

— Trebuie că prăvălia mergea bine: patru muieri înfierbântate - asta îţi scoate zdrăngănica din rădăcină, nu?

— Da, era multă lume.

— Ai remarcat dacă şi nişte galbeni frecventau stabilimentul?

— Într-adevăr, am văzut unii, de mai multe ori. Dar veneau numai la bar şi nu stăteau niciodată prea mult.

— Dar discutau cu patroana.

— De unde ştiţi?

Zâmbesc de candoarea ei.

— Bine, acoperă-ţi cu ceva goliciunea asta drăgălaşă, puicuţo; o să cobori o clipă cu mine, în timp ce amicul meu îţi va supraveghea echipierul.

Ea se alarmează.

— Unde o să mergem?

— Numai până jos, la maşină, ca să dai un telefon.

— Cui?

— Coanei Tatzi.

Spaima îi întunecă mutriţa catastrofică.

— Eu să o sun pe doamna în toiul nopţii! Şi ce să-i zic?

— Adevărul - sau aproape, iepuraşule. O s-o anunţi că indivizii ăia doi care au halit la ea la prânz te-au urmărit după ieşirea de la lucru; că l-au îmbarcat pe camaradul tău Emilio în urma unei încăierări urâte şi ţi-au spus că se vor întoarce mâine dimineaţă; asta e tot. O să-ţi dea, probabil, instrucţiuni; ai să răspunzi „Da, doamnă”, pe urmă închizi.

— Mi-aţi promis că nu-mi arestaţi prietenul!

— Dacă o vei anunţa pe bătrână că am făcut-o, nu înseamnă că o s-o şi facem. Supune-mi-te orbeşte şi vei

avea, poate, un viitor potabil.

Supusă, ea se ridică.

Cu amândouă mâinile, Béru o sileşte se se reaşeze.

Ea se reridică.

Béru o face să se rereaşeze.

Ea se rereridică.

Béru o face să se rerereaşeze.

Ea se rerereridică.

Béru o face să se rererereaşeze.

Ea se rererererridică.

Béru o face să se rererererereaşeze.

Ea se rerererererridică.

Béru o face să se rerererererereaşeze.

Apoi are o tresărire de purcel electrocutat. Şi urlă:

— Arrrrvvw, că bine fu!

Şi de data asta o lasă să plece, cu un zgomot de dop de şampanie proaspăt extras.

Roşcovana e atât de tare dominată de evenimente, încât nici nu şi-a dat seama că omul meu i-a pus una la modul „soldat în permisie, în trenul ticsit”; şi totuşi, în faţa marafetului lui mister Béru, până şi Mister Proper nu poate decât să se dea la o parte. Trebuie spus că, în asemenea condiţii, este scuzabil să confunzi gogoaşa lui Gogu cu un scăunel de muls. Cunosc nişte fermiere care ascultă radio în timp ce-şi mulg joienele şi care, dacă îi trage un cântec Henricu Mâncalaş, se aşează „în jurul” şi nu „deasupra” obiectului.

Floarea de Umblători nu se mai jenează. Goală-puşcă, se dedă căutării în odaie a unei rochii; în cele din urmă, dă jos una dintr-un cuier sobru şi şi-o pune, cu o posomoreală de gesturi cvasi-dureroase.

Totdeauna sunt dezolat de către apaticii ce pare a resimţi o durere fizică de pe urma existenţei. Tânguitorii, pleoştiţii, împoponaţii se târăsc de-a lungul vieţii ca nişte refugiaţi pe marginea unui drum. Şi când le propui să urce

în maşina ta, refuză fiindcă modificarea ritmului lor îi îngrozeşte.

În cele din urmă, domnişoara se pune în ordine şi pornim. Coborând scara, o îndoctrinez cu privire la textul care trebuie debitat.

Şi care e simplu.

— Povesteşti totul, foarte exact, şi juri că am plecat cu negustorul tău, după ce ţi-am promis că ne întoarcem mâine. Spune-i că suntem de la poliţie, dar că folosim metode dure rău. O întrebi ce să faci. Şi să pari înnebunită, te prinzi?

— Da.

— Dacă te întreabă de unde telefonezi, nu ezita, spune că eşti într-o cabină. Dacă îţi cere numărul aparatului de acolo, ca să te poată verifica peste o clipă, spune-i că acesta e paradit şi că discul de carton din centrul cadranului a fost rupt. O să-ţi aduci aminte? Cu nici un preţ să nu-i dai de bănuit că nu eşti singură.

Mă urmează târşindu-şi papucii. Ştoarfă? Niciodată! Dimpotrivă, o văd în rolul de cameristă de hotel unde se închiriază cu ora, escortându-i pe supravoltaţii păsăricii către terenul freneziilor lor. Portştergar prin vocaţie Marthe asta...

Formez numărul coanei Tatzi. Când dincolo începe să zumzăie precum avertizorul unei marmite norvegiene, vâr receptorul în lăboanţa puştoaicei.

Cinstit vorbind, fata se descurcă bine. Chiar mai mult decât bine. Aşa că poţi avea totdeauna încredere în damicele. Sunt bogate în resurse secrete şi ştiu să iasă din belelele cele mai naşparlii. A aflat tonul potrivit. Anxietatea, spaima îşi găsesc perfect locul în discursul ei.

— Alo, doamnă? Iertare că vă trezesc, sunt eu, Marthe!

Aici, un început de hohot de plâns reprimat. De acela pe care îl interpretează femeile de ispravă, aflate în doliu, atunci când le adresezi un strop de condoleanţe. Persoanele se aflau în plină acalmie, seninătate, linişte deja reintegrată. Şi apari tu, cu o meclă în stare să

înţepenească roţile dricului ce se duce la vale. Şopteşti: „Am aflat trista veste.” Atunci, pleosc! Iat-o, instantaneu, în lacrimi. Self-control! Hai cu suspinele. „Nu-mi mai spuneţi, scumpul meu domn! Era atât de cumsecade, prevenitor şi de toate!” La drum, pentru explozia lacrimală şi poncifele suverane. Un necrolog expres. Defunctul îţi e aruncat cu mistria în plină muie. Viaţa lui, opera! Pierdere ireparabilă! Niciodată! Totdeauna! Un om ca el! E oribil! Mângâie-mi niţel piţipoanca în vreme ce îţi vorbesc despre dânsul, bietul meu domn.

Mă strâmb de râs în ascuns, pe blat, pe sub musteţe, pe şestache. Deloc cinic Antonio. O, nici vorbă. Doar conştient - ceea ce e de ajuns, crede-mă.

— Ce-ai păţit, Marthe?

— E îngrozitor, doamnă. Vă aduceţi aminte de cei doi bărbaţi care au mâncat la noi azi la amiază? Unul gras, greţos, şi unul foarte frumos...

Îmi strecoară o scurtă ocheadă, de boarfa care ar vrea să se poarte mai bine data viitoare.

— Închipuiţi-vă că, în seara asta, după ce am terminat lucrul, ne-au urmărit, pe Emilio şi pe mine. Au aşteptat să ajungem acasă, pe urmă au venit să bată la uşă. Au pretins că sunt de la poliţie şi cel frumos chiar mi-a arătat o legitimaţie. Emilio a încercat să fugă, dar ei l-au interceptat şi nespălatul ăla gras mi-e teamă că i-a rupt o mână în încăierare.

În acest loc al povestirii, o mică rafală de lacrimi, de un foarte frumos efect. Sincere? La urma urmei de ce nu? Smiorcăieli inerente.

— Şi pe urmă, Marthe? o zoreşte madama, cu o voce deloc drăguţă.

Aud totul, fiindcă telezbanţul meu e prevăzut cu un difuzor.

— Pe urmă au scotocit peste tot prin casă. Dar nu aveam nimic, aşa că n-au avut ce găsi.

— Ţi-au vorbit despre mine?

— Nu. În fine...

— În fine ce, proasto?

Marthe revarsă un val de apă, tocmai bună pentru şoareci.

— De ce mă certaţi, doamnă? N-am nici o vină. O, cât sunt de nenorocită...

— Ce ţi-au zis în legătură cu mine?

— M-au întrebat cine mi-a găsit serviciu la dumneavoastră.

— Şi tu ce le-ai răspuns?

— Că un prieten al lui Emilio, domnul Amédée.

— Au adus vorba despre ce făceam noi altădată?

— Nu, dar mi-au poruncit să nu mă mişc de acasă, fiindcă o să vină iar mâine, dimineaţa devreme. Pe urmă l-au luat pe Emilio.

Şi ca să-ţi dovedesc că e la înălţimea împrejurărilor, roşcovana adaugă:

— Cel foarte frumos mi-a spus că, dacă fac vreo mişcare să vă previn, va afla de asta şi o să fie nasol de tot. Aşa că m-am codit mult. Pe urmă m-am gândit că ar fi mai bine să vă anunţ.

— N-ai fost urmărită?

— Nu, sunt sigură de asta, strada mea era absolut pustie şi am mers până la cabina telefonică din piaţa Frères-de-Gaulle, unde cu adevărat nu e nimeni. Dacă ar fi, aş vedea. Încotro o să ducă toate astea, doamnă? Ce trebuie să fac?

— Întoarce-te acasă, Marthe.

— Şi mâine?

— Mâine e o altă zi, tâmpito!

— Ce o să le îndrug celor doi tipi?

— Nimic, fiindcă nu ştii nimic. Eşti chelneriţă la mine şi nimic mai mult, ai priceput? Cât despre huiduma ta de portughez, nu ai tu de unde să ştii ce treburi învârteşte. Mutra aia netoată e cel mai bun atu al tău. Fă-o pe proasta cât cuprinde, fetiţo. Şi ţine-ţi gura. Cu cât vorbeşti mai puţin, cu atât o s-o duci mai bine.

Şi închide.

Marthe rămâne aiurită, cu receptorul în mână. I-l iau ca să-l pun în suport.

— Oamenii sunt răi! şopteşte ea, cu privirea întunecată.

— Nu toţi, o consolez. Există şi unii de treabă, numai că proşti. Să ne întoarcem.

Dumneata eşti un cititor prea avizat ca să nu te fi prins la motivul acestui telefon către coana Tatzi.

Ei bine, da, franţuzoaice şi francezi, ideea mea e să provoc o reacţie din partea bordelăresei sau măcar a indivizilor care-i utilizează stabilimentul drept cutie de scrisori. Îmi spun că ţaţa are să-i alerteze şi că misterioasele personaje vor vrea să-şi garanteze securitatea „neutralizând-o" pe biata Marthe, de a cărei slăbiciune şi, prin urmare, indiscreţie nu se poate să nu se teamă.

Astfel încât Grasul şi mandea ne instalăm bivuacul la ea acasă.

Copila se alătură, în pat, negustorului ei paradit, Béru se aşează călare pe un scaun şi moţăie, cu fruntea pe antebraţe - în timp ce, stoic, Tantonio al tău atât de iubit rămâne de pază.

Dar noaptea trece fără să se întâmple nimic.

Când zorii cu mâinile murdare aştern prin odaie un strat de cenuşă, încep să-mi dau seama că isteaţa mea capcană nu şi-a îndeplinit sarcina şi că va trebui să mă orientez aiurea. Cu gura amară, cu ochii arşi de nesomn, mă străduiesc să trec lucrurile în revistă. Ce am de cronţănit? Raphaël Sein a scuipat tot ce ştia, am impresia. Rămâne maica Tatzi, o afurisită de cucoană dură, deloc lesne de manevrat, şi poate, cu condiţia să-l descoperim pe numitul Amédée, care i-a trimis-o pe Marthe.

Mă ridic şi execut câteva mişcări înviorătoare, apoi mă apropii de crivatul unde se odihneşte cuplul. Chelneriţa le soileşte, dar portughezul ei se strâmbă de suferinţă.

Mă cuprinde un val de compasiune. Am exagerat lăsându-l fără îngrijiri pe nenea ăsta, cu maxilarul şi cu aripa rupte. Neacordarea de asistenţă persoanelor în pericol e o notă naşpa pentru caralii.

— Te bucuri, tipule? îl întreb.

El îmi adresează o privire îndurerată, plină de febră pe dinăuntru.

— Dacă îmi vinzi un mic pont, te las în pace. Păsărică ta o să aranjeze să fii îngrijit. Iar eu uit de tine; corect, nu?

Expresia lui dovedeşte că nu mă crede.

— Încearcă să înţelegi, Emilio. Metodele noastre sunt deosebite, fiindcă eu lucrez pentru serviciile secrete, ceea ce îmi dă dreptul la toate iregularităţile posibile şi imaginabile, ca şi la orice fel de hatâruri. Faptul că tu acţionezi în branşa atacului cu mână armată mă lasă rece, prietene. Într-o bună zi, tot o să cazi mesa, dar mi se bălăbăne şi de asta. Am declanşat împotriva ta marea ofensivă nasoală doar pentru că sunt în cauză interesele naţionale. Şi numai ele mă interesează. Îmi urmăreşti ideile sau trebuie să-ţi proiecteze nişte diapozitive ca să-mi susţin demonstraţia?

El îşi priveşte gagica dormind. Marthe le horăie ca o vacă. Vacile nu dorm mult, dar intens. Apoi întoarce capul ca să capteze somnul Grasului. Există o înrudire între cele două soileli. Sunt animaliere.

— Deocamdată suntem singuri, îi zic.

Şoptesc, ca să creez ambianţa intimă. Patru dimineaţa este ora angoaselor pentru insomniaci. Ora la care se moare în spitale şi la care chefliii încep să realizeze întinderea cleiului din fleanca lor.

— Ascultă, Milio, fă şi tu o dată în viaţa ta de apostol o experienţă interesantă. Îmi dai un pont şi eu o tai împreună cu sclavul meu. Dacă nu, continuăm să stăm aici, în aşteptarea cuiva care va dori să afle veşti despre voi... E cazul să-ţi reducem fracturile, amice, altfel o să ai un braţ ca de pinguin.

Mă aplec spre el şi-i suflu în clăpăugă:

— Pretinarul tău Amédée, fotograful, unde-l putem găsi?

— Ce treabă aveţi cu el?

— O informaţie. Aşa e lanţul, înţelegi? Tu îmi spui unde dau de el, pe el îl întreb despre un altul şi aşa mai departe. Vorba dusă din gură în gură e cheia oricărui succes.

Bandalez scoate un geamăt, apoi, foarte repede, când nici nu mă aşteptam:

— Îl cheamă Sordini şi stă la doamna Scott, bulevardul Ducrest-Puscule[1], numărul 8.

Îmi înfig pupilele într-ale lui. Spune adevărul, simt asta. Adevărul îţi sare în ochi.

— Bingo, fiule, te cred. Aşa că o să te lăsăm în pace, cum am promis. Dar înainte să plec, îţi dau un sfat: ştergeţi-o, Marthe şi cu tine, cât mai departe cu putinţă de maica Tatzi, fiindcă presimt că în sectorul ei o să fie o afurisită de bacanală iar gagica ta şi cu tine riscaţi la greu să încasaţi niscai urmări supărătoare. M-ai înţeles?

Îşi coboară pleoapele.

Da, sunt convins că m-a înţeles.

[1] *Du crépuscule,* „al crepusculului" (n.tr.)

FIFTH

Întrucât uşa imobilului e încuiată şi încă nu a sosit ora legală pentru vizitele domiciliare, apelez la sesamul meu ca să intru în porumbar. Care e luxos. Opt etaje din piatră de talie. Fiecare fiind înalt de patru metri şi comportând ferestre imense.

Înăuntru e pardoseală din marmură roz, sunt coloane din acelaşi metal şi geamuri bizotate la loja chelăresei care, în cartierele bine, se numeşte gardiană - să nu amestecăm cârpele de bucătărie cu cele de călcat.

Un tabel al locatarilor şade fixat lângă lojă. Citesc că doamna Amélia Scott locuieşte la etajul întâi, pe stânga. Numele ăsta îmi spune ceva. Nu era, odată, o actriţă de cinema? Mi se pare că am văzut, la TV, nişte filme alb-negru, cu acest nume pe generic.

Urcăm scara, pe care un covor roşu ne înăbuşă paşii. Sunt numai două apartamente pe etaj. Iniţialele locatarilor figurează pe ştergătoarele de picioare, cum e regula în aceste locuri burgheze. Cel din stânga e marcat A.S.

Grasul, care s-a sculat prost dispus, iritat pe peste tot, pârţâie cu atâta forţă, încât produsele lui îl îmbrâncesc în faţă şi umplu casa scărilor de vacarm şi mirosuri.

— Vorbeşte mai încet, îi zic, că o să trezeşti cartierul.

Din nou operaţia sesam. Doar că aici există, pe dinăuntru, un lanţ de siguranţă. Să ne oprească pe noi câteva zale de oţel?

Alexandre-Benoît ridică din umeri. Apropie canatul de uşorul uşii, se depărtează, caută o poziţie adecvată, prezentându-se de profil, apoi se avântă. Răsună un trosnet sec, uşa se deschide larg şi amicul meu dispare într-un hol bogat în covoare. Un zgomot de lemn rupt,

sticlă şi porţelan sparte îi anunţă încheierea traiectoriei, fiindcă a zdrobit o vitrină Ludovic XVI, ticsită de bibelouri.

Intru la iuţeală şi închid.

Lumina.

Decorul e încărcat, supravechi, obosit. O uşă se deschide şi un tip dă năvală, corespunzând aşa de minuţios descrierii lui Amédée Sordini, încât el trebuie să fie. Îmbrăcat într-o pijama de mătase albă, vâlvoi, uluit.

Se uită la noi, cu gura căscată ca la ORL.

Bérurier culege o linguriţă de aur care a aparţinut doamnei de Pompadour ori cameristei acesteia şi-i utilizează mânerul îngust, fin spatulat, ca să-şi cureţe depozitele de lapte-ceară din parabolice. Tot detartrându-şi fâlfâitoarele, dă la o parte cu piciorul micuţele Sèvres sparte, vechile cutii de păstrat tabac, aşchiile de lemn.

— N-am avut timp să-mi scoţ aerofrânele, explică.

O doamnă grasă dă buzna, într-o cămaşă de noapte ca a ştoarfelor din anii 30, cu străvezimi din belşug, cu ajururi, fru-fru-uri şi alte prostii cu intenţii încoţopenitoare. Cam fleşcăită băboanţa, în ciuda tencuielilor de toate soiurile.

Ciudat e că nici ea, nici gagiul ei nu protestează. Sunt mai speriaţi decât speriaţii. Nu reuşesc să înţeleagă cum de mi ţi-am ajuns acolo Béru şi cu mine. El într-o haină împestriţată de cioburi, tropăind vioi peste raritățile făcute praf, eu ultra-superb, elegant de sus până jos, calm ca o sardină la conservă. Buimăceala lor, îţi jur, ai plăti ca să-i dai o tură.

Amélia Scott e chiar actriţa de care ţi-am vorbit cu câteva paragrafe în amonte. Coaptă bine, mi se pare util să-ţi repet, muiată din belşug, dar încă având ceva graţios în felul de a fi. Am impresia că trebuie să fi fost bine întreţinută în epoca sa eroică sau că, la sfârşitul carierei, să-şi fi oferit un bătrân lord englez, burduşit de sterline, căruia i-a umflat grosul averii. Şi acum domnuca trăieşte în îndestulare şi-şi acordă hăndrălăi destrăbălaţi. Partea haioasă a acestui fel de viaţă deosebit este că până şi cea mai rea dintre târfele eşuate pe malul averii sale găseşte

tinerei cu ciomăgele colosale, capabili să le-o pună pe un dolar. Chiar la şaptezeci de mugurei, chiar şi la optzeci, baborniţele îşi află, contracost, nişte sculeri feroce. Pramatii care îşi vând marafetul, tinereţea, puterile vii de dragul unui Ferrari, al unei Panthère de aur pur de la Cartier şi al ţoalelor de piele lustruită de la Smalto.

Mă înclin în faţa maicii-mari Amélia.

— Foarte onorat să vă întâlnesc, doamnă Scott, sunt unul dintre fanii dumneavoastră cei mai turbaţi. V-am văzut de şaisprezece ori în *Dă în primire, că vedem noi ce iese* şi de zece ori în *Vaselina pasiunii*.

Pielea mamaii atârnă al dracului în josul obrajilor. Greutatea cărnii. Şi burta îi atârnă, la rându-i, sub ţesătura arahneeană a cămăşii de noapte.

— Cine eşti dumneata? întreabă cu un glas de fetiţă căreia ordonatorul de pompe funebre îi arată propria puţulică.

— Facem parte din Brigada Sălbatică, îi răspund cu un frumos zâmbet de treizeci şi două de piese. Rapiditate, eficacitate. Deviza noastră? Pumnul este, faţă de adevăr, ceea ce este linia dreaptă faţă de unirea a două puncte din spaţiu.

Tot exprimându-mă, îi împing înapoi înăuntrul dormitorului de unde au ieşit. Un cuib de dragoste capitonat, pereţi acoperiţi cu mătase cu dungi şi floricele, pat adânc, fotolii largi, covoare, gravuri galante din veacul optsprezece. În faţa crivatului, un televizor cât orga de la Notre-Dame, cu ecran gigantic.

— Simpatic la dumneavoastră, drăguţă doamnă! apreciez. Puteţi să vă culcaţi la loc, nu am decât două-trei întrebări de pus micuţului dumneavoastră prieten.

Şi-i busculez uşor pe numitul Amédée, făcându-l să cadă într-un fotoliu.

Bérurier, interesat de televizorul echipat cu un video, manevrează diferite chestiuţe; şi imediat se derulează un film cum nu se poate mai „X” majuscul. Reprezentând trei domnişoare în ţinuta Evei, aşezate în genunchi pe o bancă

lungă şi sprijinindu-se cu coatele de o masă. În spatele lor, trei cioflingari în ţinuta lui Adam se străduiesc să-şi sincronizeze eforturile. Au fost aleşi pe sprânceană, te rog să mă crezi, fiindcă sunt dăruiţi ca nişte cazaci. Au fălcile încleştate, ceea ce nu-i împiedică să strige la damicele precum că „Na-o, ticăloaso!”; la care interpelatele răspund cu gângureli care evocă un gargarism.

— Nu e *Ăi trei lăncieri din Bangladesh*, notează Béru, fincă ăia juca în uniformă, dar seamănă. Dacă înţeleg eu bine, doamna şi domnul îşi fricţionează oleacă sângele, ca să-şi dea coraj. Trebă să vă spui că vine de te inspiră. Aţi văzut cum o pune în linie şmecherii ăştia? Deloc leneşi băieţii. Şi ai zice că la bagaboante le place figura. Nu ştiu dacă e de sanchi, dar merită să le vezi cum rabotează marafeturile gagiilor. Drace! Uitaţi-vă-ţi la roşcovana de la mijloc în ce hal îşi bâţâie dindărătul! Ce strigă? „Mai repede?” Ei bine, zbânţuita asta nu-i e frică că o să-i paradească biela...

Îşi punctează comentariul cu mângâieri de care beneficiază vedeta demonetizată. Béru e un perpetuum mobile pe cont propriu! Nemuritor, porneşte la un sfert de cheie. Doamna, pe jumătate terorizată, pe jumătate participantă, îşi lasă palpate fluidităţile, fără să scoată o vorbă.

Cât despre mine, abandonând spectacolul hard, mă aşez pe braţul fotoliului unde şade Amédée. Totdeauna un tip în pijama se simte stânjenit printre pelerinii înţoliţi.

— Sordini, îi şoptesc conform bunei mele practici de gângurit la gura ţevii. Am venit pe neanunţate, o să plecăm la fel. Singurul lucru care riscă să fie schimbat este muia ta. Ţine numai de tine să rămână bec ori să fie preschimbată în steak tartar stropit cu ketchup. Jură-mi că înţelegi!

— Ce vreţi de la mine?

— Vreau să-mi povesteşti despre coana Tatzi, ca şi cum aş fi acolo. Viaţa şi opera ei; te prinzi la figură? Am de gând să-i scriu biografia; îmi trebuie chestii adevărate şi

patetice; şi mai cu seamă nimic alta decât chestii exacte. O singură minciună fricoasă - şi cinci dintre fasolele tale or să fie descălţate. Un început de fraiereală - şi iată-te constrâns să respiri pe gură până ce-or să-ţi refacă un nas convenabil. Ştii să deosebeşti un om hotărât de un slujbaş de la tri-poştal, nu-i aşa?

Fiindcă nu răspunde nimic, îl înşfac de gulerul pijamalei de mătase, îl smulg din fotoliu şi-l propulsez spre celălalt capăt al încăperii. Se duce să răstoarne masa de toaletă a scumpei Amélia şi se prăbuşeşte într-un morman de cioburi de flacoane.

Când se ridică, e complet groggy.

— Nu sta în faţa televizorului, tembelule! îi strigă Béru. Îmi ocupi panarama, taman când doamnele şi domnii îşi schimbă poziţionările pentru o limbăşeală gigantică.

Dând curs poruncii lui, Sardini se întoarce să-şi reia locul iniţial.

— Te ascult, băiete! Grăbeşte-te! îi zic.

Începe să vorbească. Vocea îi e opresată, sacadată, dar omul turuie. Bagă de seamă că mandea amuşinase deja tot ce-mi spune el. Amédée o aproviziona cu fete pe maica Tatzi. Care se specializase în boarfe mai degrabă novice. Fetişcane destrăbălate, dar care nu mâncaseră pâine de pe urma păsăricii. Graţie meclei lui agreabile, frumosul Amédée le cădea cu tronc gâsculiţelor dezgheţate şi le branşa la stabilimentul din La Varenne. De fiecare recrută, primea câte douăzeci de mii, uneori cu suplimente, când aducea vreo paraşută de excepţie. Dar de două săptămâni coana Tatzi îi spusese să oprească traficul. Achtung! Pericol! Poliţia era cu ochii pe ei. Trebuia să aştepte zile mai bune.

Ascult cu toate urechile. Întâi confidenţele lui Amédée, apoi ţipetele maicii Scott, pe care Béru o lucrează de mama focului, lustruind-o mai abitir decât cele trei darnicele din producţia futravision.

— Ai văzut vreun galben în anturajul bătrânei ţaţe?

— Nu-i cunoşteam anturajul, mă duceam la ea

dimineaţa, ca să-i prezint micuţele mele protejate...

Iau un aparat telefonic modern, în tonuri de marmură, şi-l depun pe genunchii lui.

— Cheam-o pe bătrână, fiule.

— Ca să ce?

— Să o previi că doi mocofani deloc frumoşi întreabă de ea şi ţi-au nenorocit spaţiul vital. Spune-i că au dat năvală acasă la vedeta ta, în timp ce tu lipseai, şi că au dărâmat toate alea sub pretextul că maica Scott nu avea nimic de declarat cu privire la maica Tatzi. Tocmai ai aflat de asta şi eşti foarte alarmat. Vrei să te întâlneşti îndată cu cârciumăreasa, ca să vorbiţi despre problemă. Prefăte că eşti panicat de moarte. Hai, executarea - te ascult. Oferă-ne un număr de excepţie, amice!

Unii sau unele vor găsi că mă repet şi că această a doua manevră seamănă ca o soră geamănă cu cea dintâi; la care eu le voi răspunde că asta face parte din chiar planul de hărţuire. Vreau neapărat ca maica Tatzi să simtă monstra declanşare împotriva ei şi să se sperie. Pe dibacea asta negustorească de foflenci doar lucrând-o din gros poţi trage nădejde să o înmoi.

Promptitudinea cu care ridică receptorul mă face să cred că nu dormea şi că era de-acum pe picior de război.

Îmi lipesc casca anexă de raftul pentru chiştoace.

— Ce e? scuipă sirena bideurilor.

— Aici Amédée.

— Ce-ai păţit?

— Nasulii; trebuie neapărat să te văd îndată.

— Explică!

— Nu la telezbanţ, vreau să ne întâlnim; s-a întâmplat ceva care nu-mi place deloc.

— Ce fel?

— Doi afurisiţi au năvălit peste Amélia şi i-au devastat apartamentul. Vin să-ţi explic...

— Nu acum.

Amédée se uită la mine. I-l arăt pe amicul Trage-Tare, a cărui ţeavă i-o plimb de-a lungul gâtului.

— Ba da, doamnă Tatzi, imediat; nu simt nevoia să mă las lichidat pentru rahatul dumitale de afacere.

Negăsindu-l deloc suficient de convingător, îi înfig ţeava îndărătul glotei. El pricepe şi adaugă, cu elocvenţa unui maestru al baroului:

— Să-ţi aduc nişte oiţe e ceva în regulă. Dar când treaba derapează într-o naşparlie fără fund, strig piua. Vreau să ştiu despre ce e vorba - şi n-ai interesul să mă tragi pe sfoară. Aşa că o să vin acolo şi nu încerca să mă duci, că o să-ţi pară rău.

Estimând că această peroraţie e de ajuns, închid telefonul.

— Acuma îmbracă-te.

Béru o serveşte pe băboanţă la mare înălţime. Prestaţia îi e atât de frumoasă, încât opresc caseta video unde cei şase joacă, de mama focului, cal de prinţ şi de-mpărat.

Maiestatea Sa o delectează pe bătrână cu împunsături ample şi metodice. Mamaia e în plină fiesta. A uitat de porţelanurile de Sévres şi de biscuiţii sparţi. Biscuitul pe care îl lustruieşte Enormul constituie o compensaţie de înalt nivel, zic eu.

Amédée, în timp ce se îmbracă, vizionează lucrarea, cu ochi de cunoscător.

— O sabie clasa una, complimentează el; ce se mai înfruptă mămica!

— Da, zic, o să aibă un jubileu frumos!

La primul etaj al cârciumioarei e lumină. Două harabale sunt trase în faţa restaurantului, probabil că baborniţa are musafiri. Ziua vine şi ea cum poate, mohorâtă, ca în filmele lui Carné.

— Stai niţel, bebeluşule, ia jucărica asta.

Îi strecor în buzunarul de sus al hainei, în spatele batistei, un stilou negru.

— Acuma te poţi avânta. De bună seamă, e cu putinţă ca, o dată ajuns înăuntru, să ne-o tragi; numai că atunci o să ai parte de nişte urmări fatale pentru tine, Médée. Urâte de tot. Rolul tău e simplu: te văicăreşti de mama focului că doi naşparlii au făcut praf apartamentul păpuşii tale şi reclami ajutor şi protecţie. Rolul o să-ţi fie cu atât mai uşor, cu cât te îndeamnă să spui adevărul. Dacă o ţii aşa, nu se poate să te înşeli. *Go*!

E cam livid artistul. Speriat pe bune, ceea ce îl va feri să se prefacă. O ducea cum nu se poate mai bine, când, deodată, s-a trezit aruncat în cele mai păcătoase marasme. Ar prefera de o sută de mii de ori să fie acum în braţele japiţei lui de octogenare, îmbătându-se cu o butelcă de vodcă sau de scotch ca să creadă că viaţa e frumoasă.

Se duce la uşă şi bate cu pumnul. Loviturile îi rezonează în receptorul meu, amplificate de microfonul pronunţiativ cu care l-am dotat.

La parter se aprinde o lumină. Zgomot de încuietoare acţionată.

— Sunt aşteptat de doamna Tatzi, anunţă Amédée.

— Ştiu, intră!

Închidere la loc a uşii. Dublă încuiere. Urcare a scării.

Vocea coanei Tatzi: Eşti sigur că n-ai fost filat, fiule?

Amédée: Nu cred; în orice caz, n-am văzut pe nimeni.

Coana Tatzi: Bine, hai zi!

Îl scutesc pe nătărăul meu de cititor mult iubit de povestirea a ceea ce convenisem că Sordini îi va turui ţaţei. Omul le zice frumos, pe un ton aşezat. Lecţie bine învăţată şi bine reprodusă. Numai că percep un uşor zgomot de fond. Un zgomot uşor scârţâit şi extrem de prezent. Iar mandea are o ureche pe lângă care aceea a bietului Beethoven nu era decât o frunză de lăptucă. Auzul îmi e atât de dezvoltat, încât pot percepe şi o muscă. Sodomizând o alta.

Scutur braţul Grasului, care moţăie, cu toate performanţele puţăreşti îndeplinite, în moleşeala salmastră a începutului de zi.

— Ticălosul ăla e pe cale să ne-o pună, îi zic.

— Crezi, tipule?

— Își recită poemul, dar în vremea asta scrie ceva. Şi la începutul tiradei a scos microfonul, ca să li-l arate celorlalţi.

— Şi acum?

— Şi acum trebuie să ne pregătim pentru ce va urma.

— Adică?

— Evacuăm tărăboanţa. Lasă-ţi găina pe tetieră, ca să păstrăm iluzia că se află cineva la bord, iar eu îmi agăţ impermeabilul de parasolar; de departe şi în ceaţa zorilor, băieţii răi o să vază cucu bau!

O facem. Pe urmă intrăm sub acoperirea castanilor, să ne găsim adăpost. În faţa intrării, un şir de salbă-moale în ghivece înconjoară terasa. Îi fac semn Matahalei să se ghemuiască lângă ele.

Regret că nu mai aud nimic, dar mă consolez gândindu-mă că, oricum, şmecherii nu vor spune decât chestii care să ne tragă pe sfoară.

Adăstăm în frigul zorilor, şi amorţeala pune stăpânire pe noi. Grasul reacţionează slobozind fâsâite în toate vânturile.

După circa un sfert de oră, doi tipi ies din prăvălie. În ţinută de motococlişti, cu căşti integrale. Războinici moderni! Noii ulani ai morţii! Înconjoară stabilimentul, ca să meargă să-şi recupereze bolidul, o Yakapadekone[1] de o mie de centimetri cubi. O încalecă şi pornesc în direcţia opusă celei unde se află cotiga mea. După bârâiala monstră, liniştea se aşterne din nou.

— Mai aşteptăm sau ne ducem să comandăm o supă de ceapă? şuşoteşte Grasul.

Eu sunt un ins ciudat. Ţi-am mai spus de al şaselea simţ pe care-l am. Adulmec nişte premise. Pluteşte în aer un nu-ştiu-ce... Subconştientul mă informează şi mă avertizează de toate cele. Îmi arată în ce moment să acţionez, ca şi

---

[1] *Y a qu'a pas déconner*, (aprox.) „n-ai decât să nu spui prostii" (n.tr.)

cazurile în care nu trebuie să mişc un deget. În clipa asta, îmi porunceşte să aştept.

— Aşteaptă, Grasule.

O pârţâită aidoma flamei unui aparat de sudură îmi dovedeşte reprobarea bérurianã. Mamutul se exprimă prin intestine. Ridică vântoasa la nivelul unui esperanto.

Mai mocnim oleacă. Apoi o hârâială sforăită ia naştere din infinit, creşte şi se precizează. Recunosc tornada motocicliştilor. Da, băieţii revin. Cu toată viteza. Trec prin faţa cârciumii fără să încetinească şi intră pe chei, ca să se apropie de maşina mea. Printre ramurile arbuştilor, îl zăresc bine pe tipul din spate. Stă în şa pieziş, genul acrobat. În clipa când bolidul trece prin apropierea faitonului, el aruncă ceva. Motocicleta cu cei doi pasageri îşi continuă goana. Dar nu trec două secunde, şi se produce o explozie babană. Maserati al meu cel atât de iubit cade, cât ai clipi, pradă flăcărilor, cum se spune în cioacele bine aşezate. O torţă, mi-aş îngădui să adaug. De-am fi rămas înăuntru, am sfârâi ca o omletă norvegiană bicefală.

— Ai asigurare Casco? întreabă, placid, Alexandre-Benoît.

Eu unul, trebuie să recunosc, nu mă agăţ de bunurile materiale; urăsc însă orice formă de distrugere. Aşa că mă cuprinde o furie cât catedrala Sfântul Petru, de la Roma. O comparaţie prost aleasă când e vorba de mânie. Să zicem atunci cât Casa Albă, ca să nu-l mâhnim pe Sfântul Părinte.

Pumnii îmi devin atât de compacţi, încât, prin comparaţie, oţelul seamănă cu o caramea înmuiată.

Stoic, continuu să aştept. Nişte inşi galopează în direcţia rugului. Mulţimea se amplifică. La coana Tatzi nu e nici o mişcare. Ocupanţii aşteaptă ca tărăboiul să se potolească. Căruţa mea aflându-se la două sute de metri de locantă, cine s-ar gândi să stabilească o legătură între atentat şi nevinovata cârciumioară închisă?

În sfârşit, uşa se deschide. Apare Amédée. Uitătură în stânga şi în dreapta. Drumul e liber. Pe urmele numitului,

apare bătrâna platinată, purtând un mantou din blană de râs, care ar conta cel puţin douăzeci şi două de puncte la scrabble. Se pregătesc să o taie; mamare învârteşte legătura de chei, ca să încuie în urma sa.

Şi atunci mandea se ridică.

— Un moment, mămico! O să ne faci o cafeluţă înainte să pleci; va fi bine venită, de când ne îngheaţă fundul pe aici.

Amédée se avântă într-o uşcheală-fulger. Nu şi-a citit horoscopul zilnic, altfel ar fi aflat că ziua lui norocoasă a fost alaltăieri - fiindcă se repede drept spre Bérurier, care tocmai se ridică la rândul lui. Auzim un zgomot de geamuri sparte, şi iată-l pe gagiu la pământ, ţeapăn precum podul Brooklyn.

Mistress Tatzi a mâlcit-o. O împing înapoi în prăvălie.

— Adu-i şi pretinarul! îi poruncesc Grasului.

— Şi fatuţa care-şi făcea atât de drăguţ lecţiile ieri? întreb.

Am practicat o inspectare minuţioasă a locurilor, fără să găsesc nici un suflet de om.

— E la o mătuşă, răspunde mami Tatzi.

— Din prudenţă? Simţeai că vine sacul de belele?

Nu răspunde.

Mister Amédée se trezeşte la viaţă, cu mec la haios vărgată cu albastru şi verde în zona maxilară.

— Te prevenisem, drăgălaşule! îi zic. Ai hotărât să ne fitileşti, acum o să-ţi prezentăm nota de plată.

— N-am făcut nimic, se tânguieşte el.

Iau un bloc notes plin de fraze aşternute în grabă.

— Şi asta? Vrei să cer un examen grafologic ca să dovedesc că tu ai scris?

Citesc cu glas tare:

— *Atenţie! Sunt însoţit! Doi tipi, în Maserati de pe chei. Ne ascultă*.

— Drept cine mă iei, băiete?

El lasă nasul în jos.

Atunci mă adresez lui Béru:

— Eu văd lucrurile în felul următor, Grasule dragă... Această biată doamnă locuieşte singură, cinstită patroană a unui cinstit restaurant. Unul dintre clienţii ei, un soi de ţăcănit pe nume Amédée Sordini, pătrunde la ea în casă, în zori de zi. O neutralizează şi o sileşte să deschidă seiful mural ascuns în camera ei, în spatele unei comode. Fiindcă există, bine mersi, un seif în coteţul dumitale, maică, nu-i aşa? Nemărginindu-se să se ghiftuiască cu conţinutul seifului, acest ticălos palid începe să o tortureze pe nefericită, ca s-o facă să spună ce anume mitocoseşte împreună cu o anume echipă de galbeni. La capătul puterilor, ea se prăbuşeşte. Dar javra de atacator nu şi-a dat seama că, sub pernă, doamna avea ascuns pistolul ăsta.

Scot din poznar arma în chestie, pe care am învelit-o în batistă, şi o arăt celor doi.

— În momentul când el se pregătea să-şi ia valea, reiau, maica Tatzi îi goleşte încărcătorul în spinare. Nu e vorba chiar de legitimă apărare, dar juraţii sunt totdeauna binevoitori cu doamnele în vârstă şi, fiindcă măcar o dată una dintre ele se va fi răzbunat, o vor achita; văd asta ca şi cum m-aş afla la faţa locului.

Pun pocnitoarea la loc.

— S-ar putea intitula *Povestea unui fapt divers*; din nefericire, Jean-Jacques Gauthier l-a folosit deja pentru una dintre cărţile lui poliţiste.

Amédée e la o mustaţă să dea la boboci de spaimă. Cadaveric, aşa se spunea odată, în bucoavnele de mic tiraj, trase pe hârtie popogenică.

— Hai, să punem cap compas spre cămăruţa doamnei, pentru prima parte a scenariului.

Şi iată-ne acolo tuspatru. Maiestatea-Sa, istovită, doarme d-a-mpicerelea, asemeni gloabelor Gărzii Republicane în timpul unei parade militare. Trebuie să spunem că lustruirea te îndeamnă la somn. Un bărbat stors

de puteri şi de alte alea simte nevoia să recupereze.

Iau un scaun, pe care îl aşez în faţa uşii, şi-l invit pe Valoros să se aşeze. Eu însumi încalec pe un altul, în stil amazoană, fără să mă despart de amicul Trage-Tare.

Cu vârful ţevii, îi arăt lui Sordini seiful. Un frumos monument datorat geniului Casei Fichet. Comoda dată la o parte îl expune râvnelor noastre, în toată splendoarea lui bogată în socoteli cromate.

— Am hotărât să nu mă omor cu firea, Amédée; tu trebuie să o faci pe mamaia să-şi deschidă puşculiţa. Dacă consimte, ai dreptul la o indulgenţă parţială şi trecem la întrebarea următoare. Dacă refuză, îi voi povesti maicii Scott că ultimul tău gând s-a îndreptat către ea - o şmecherie ca să-i dezîndurerăm sufletul.

Mă chimobesc la ceas.

— E ora cinci şi douăzeci de centime. Te las, până la şi jumătate, să o convingi. După acest răstimp, vei avea un minut ca să te rogi, dacă cumva iminenţa trecerii după colţ ţi-ar provoca un retur al religiei. Gata! Începem.

Ceea ce urmează este plin de cioace pe plan omenesc. O mulţime de sentimente complexe se eşalonează. La început, ai stinghereala. Médée se scarpină la ceafă, jenat. Cât despre coana Tatzi, ea e îndărătnic drapată în propria-i demnitate. Stă în vârful baricadei şi nu e cazul să ne apropiem, că altfel bătrâna furie ni-l va arăta pe dracu' gol.

Sordini îşi drege glasul.

— L-ai auzit? o întreabă pe hoaşcă.

Chestie care, s-avem pardon, îi apasă trăgaciul mamaii. Îi dă foc la fitil. Şi nu e vorba de sforicica Bickford care hoinăreşte, se zgârceşte, şerpuieşte. Ci de aprindere directă. Vuff!

— Am auzit, ho, poponarule! explodează numita. Nu vezi că gorobeţii ăştia doi te duc cu preşul? Sunt caralii, nimic altceva decât caralii în criză şi care o fac pe teroriştii. Dau din gură ca să-i impresioneze pe imbecilii de soiul tău sau cel al cretinei de Marthe. Îi cunoaştem pe amândoi. Hăndrălăul ăsta de trei lulele e comisarul San-Antonio. Un

gagicar de servitoare. Şi ălălalt, Bérurier, adjunctul lui, e măscăriciul poliţiei franceze. Nu se gândeşte decât la clămpău; dacă-i dai un rahat cu sos, linge farfuria pană nu mai rămâne nimic.

Iată-l pe Matahală trezit deodată. Se ridică, dar eu îi poruncesc să adoarmă la loc.

Îmi place coana Tatzi în marele ei număr de indignare. O scorpie de şoc. Nu se lasă uşor înşelată.

— Amédée, intervin, tu găseşti că e logic să se arunce o bombă asupra unui gagicar de servitoare şi a unui bulimic scatofag? Din moment ce nu sunt periculoşi, înseamnă să-ţi asumi un risc pentru nimica toată, nu?

Mă duc la fereastră şi mă uit la epava încă fumegândă a hodoroagei mele biturbo, în jurul căreia activează agenţi de circulaţie şi pompieri.

— Nişte comisari de trei lulele şi nişte saci cu rahat au obiceiul să dea buzna peste oameni, cum am făcut-o adineauri la cotoroanţa asta? Au ei obiceiul să rupă falca şi braţul unor şmecheri ca Emilio, pretenaşul chelneriţei? Gândeşte-te şi hotărăşte singur. Vreau numai să remarci că ai risipit patru minute din cele zece pe care ţi le-am acordat. Dacă în trei sute şaizeci de secunde nu ai obţinut rezultatul pe care îl aştept, o să îngreţoşezi covorul. Cu toate că nu valorează nu-ştiu-cât; e chinezesc. De-ar fi fost vorba de un şiraz pursânge, ţi-aş fi făcut de petrecanie în baie, din respect pentru operele de artă.

— Hai, madam Tatzi, imploră fotograful, nu te încăpăţâna, deschide naibii seiful ăla!

Ea îl scuipă în faţă.

— Nu eşti decât un ratat, băiete!

De data asta a zbârcit-o la psihologie bătrâna fioroasă fezandată. Ieduţul meu se înfurie de-a binelea.

— Auzi, babo, eu strig piua! urlă el deodată. Nu-ţi închipui că am de gând să crăp de dragul ochilor tăi de bătrână cucuvea jumulită! Să-ţi aduc damicele, asta da. Că încasează măţiguşele în prăvălia ta sau în pădurea de la Cucuieţi, diferenţa nu e mare şi nu-mi fac eu griji pentru

asta. Sunt tânăr. Am un viitor. Aşa că o să-ţi descui imediat seiful, japiţă; că de nu, te masacrez! Şi nu la ordin, ci de plăcere. Auzi, peştoaico? De plăcere!

Şi o împinge spre cutia blindată.

— Hai, dă-i bice, trosneşte-l de urgenţă!

— Ei nu, că eşti culmea, găozule chelbos! Îţi închipui că mi-e frică de tine? Nu eşti bun decât să apeşi pe butonul Nikonului, sărace!

Atunci băiatul întoarce foaia. Spumegă. Furia şi spaima împreună îl supravoltează, propulsându-l către cele mai rele extremităţi. Ia de pe comodă un vas de opalină. Unul foarte vechi, de culoare albastră, cu un gât ca de lebădă. Îi sparge, de bordura de marmură, partea gogonată.

— Deschide-l sau îţi înfig asta în burtă!

Nu aşteaptă reacţia ei şi-i trage o lovitură zdravănă în ghiozdănel. Mamaia poartă pantaloni de stofă rezistentă, dar un ciob îi atinge pântecul pe deasupra centurii - iar bluza albă i se face deodată roşie. Ea şi duce mâna la rană. Degetele mânjite o sperie.

— Ei nu, că eşti lovit cu leuca, artistule!

În mai multe rânduri am avut ocazia să remarc un fenomen: când unui netrebnic i se întâmplă să facă să curgă sânge, insul intră în criză imediat. Chestia îl dopează; se crede temerar şi se îmbată cu falsul lui curaj. O apucă pe coana Tatzi de chica platinată, o trage încolo şi încoace, o plesneşte peste muie, o aruncă la pământ, o loveşte rău cu bombeele. O calcă în picioare. O insultă. Îi spune lucruri imposibile. Cum că e cea mai ticăloasă dintre târfele Universului. Că seamănă cu o diaree. Că-i va desfunda burdihanul, ca să-i scoată maţele în plină descompunere. Că-i va da la râşniţă mecla pocită. Că o va tăia în bucăţi şi o va arunca pe de-a întregul în privată. Criza de zile mari. Se lasă pradă ei, ca să-şi răcorească sângele. Este la capătul delirului păsărarul. Îşi lichidează contenciosul cu bătrânele libidinoase pe care le-a ţepăluit ca să-şi asigure pâinea zilnică. Tatzi plăteşte factura pentru toate copulările geriatrice săvârşite de el acelor

cotoroanţe. Omul se scoate la iveală. Îşi răzbună marafetul compromis în prea multe ceşti purii. S-a săturat până peste cap de hoaştele nealunecoase, obligate să se lubrifieze cu Astra. Gata cu chestia asta! Lichidează şi o taie Amédée. Cade, brusc, pradă unor instincte sugrumătoare; a devenit Jack Spintecătorul, Vampirul din Düsseldorf, Petiot, Landru, Văcarul ucigaş al păstoriţelor. Ce ţi-o mai frăgezeşte pe baborniţă! Pe dinainte şi pe dindărăt. Trosc, pleosc, bim-bam-bum, pif-paf! La grămadă!

Numai oboseala îl opreşte.

Extenuat, paradigmat, buimăcat, gâfainat, continuă să-i tragă borfetei mărunte şuturi vrednice de milă. Un automat!

Pe urmă conteneşte şi-şi contemplă opera - un pachet de zdrenţe împroşcate cu sânge.

Sentimentele mele ţi le trec sub tăcere. Ruşinea mă umple de... Simt ceva ca o nevoie de a-mi vomita viaţa. Şi pe a celorlalţi ca bonus. A tuturor celorlalţi, atât de mizerabil bipezi, pierduţi în lenta agonie a existenţei. Lumea e făcută doar pentru sadici; restul trebuie să-şi râcâie puroiul cu un ciob de oală.

Béru, colecţionar de scatoalce, castane, subţirele, plezneli, trosneli, bumbăceli de toate soiurile, se socoteşte dator să intervină:

— Odihneşte-te o ţârâ, cuţitarule, că doamna borfelină-şefă e lucrată taman cât trebuie ca să umble la casetă.

Pun prinsoare că mami Tatzi a încasat tăvăleli severe în cursul vieţii ei aventuroase, păruieli de înaltă buşeală, dacă mă pot exprima astfel. Ciocăneli monstre, care-i lăsau memorabili ochelari de soare şi-i umflau labialele gen negresă cu tava; tăbăceli de mare spectacol, în urma cărora mergea în cârje cu zilele, crăpată, luxată pe peste tot; burduşită de bătăuşii ei grijulii să o înveţe să „trăiască”. Dar de mult timp nu i s-a mai tras o asemenea chelfăneală. Prăbuşită pe pardoseală, reuşeşte să îndrepte către călăul ei un rest de ochi valid. Buzele sparte i se mişcă într-o spumă sângerie:

— Nu te-aş fi crezut în stare de una ca asta, Médée. Păi tu eşti bărbat adevărat!

Ceea ce dovedeşte că babuşkina are un temperament profund târfăsăresc. La aproape şaizeci de primăveri ale ei, gustă ca o rafinată ciomăgeala feroce. Mai că ar fi tras un ultim orgasm superb şi ar mai fi cerut.

— Tacă-ţi fleanca, secătură! urlă nevropatul, trăgându-i un călcâi în coaste. Grăbeşte-te să-ţi deschizi seiful, că te omor!

O apucă de gulerul rochiei şi o târăşte până în faţa uşii blindate.

Biata scumpiţă încercă să se ridice, dar nu reuşeşte.

— Sunt terminată, băiete! bâiguie. Deschide-mi tu seiful, îţi dau cifrul, uite ce-ai făcut din mâinile mele...

Vrea să-şi arate ghearele zdrobite, nu ajunge şi le lasă să cadă.

— Îţi arăt sistemul...

Nenea se aşează în genunchi în faţa uşii şi aşteaptă instrucţiunile.

— Sunt două butoane canelate, Médée. Cel din stânga are litere, cel din dreapta cifre. Cu butonul din stânga alcătuieşti cuvântul „caraliii”; cu trei „i". Cu cel din dreapta, faci 1515, singura dată din istorie pe care am putut-o ţine minte.

— Ia-o încet! bombăne Amédée.

E plin de sudoare, triumfător.

— Caraliii ai zis?

— Fă-o binişor, pentru ca fiecare literă să se aşeze exact în faţa liniuţei.

— O.K.

— Acuma cifrele. 1515, bătălia de la Marignan.

Rânjeşte, se lasă pe o parte şi se lungeşte pe lângă perete.

Fotograful cu sculă de oţel execută manevra.

— Şi acuma?

— În partea de sus a uşii ai un ornament cromat în formă de stea.

— Şi?

— Propteşte-ţi în el degetul mare şi învârteşte-l spre dreapta; o să simţi cum steaua pivotează. După ce face un sfert de tură, se va degaja din grosimea uşii, formând un mâner; nu-ţi rămâne decât să tragi de el.

Îi adresez Grasului un pocnet din degete, ca să-i atrag atenţia. El întoarce capul spre mine şi mă interoghează din priviri. Cu un semn, îi poruncesc să mi se alăture la fereastră. Se supune.

— Ce-i? întreabă.

Nu am timp să-i răspund, fiindcă se produce o detunătură brutală. Un braaum! sec şi violent.

Deschiderea seifului a provocat socoteala. Amédée se răstoarnă încet pe spate, ciuruit de schije. Capul şi bustul lui sunt numai o rană. Are ochii plesniţi, obrajii rupţi în fâşii, gâtul zob. Scumpul băiat nu a avut timp să zică nici pâs!

— Ah, mă ud! Mă ud! orăcăie hiena platinată. Că bine i-am tras-o! Ce-şi închipuia imbecilul ăsta de doi bani? Un isteric care se credea ditamai durul. Aţi văzut, oameni buni, cum l-am aranjat? Are coana Tazi socoteală! Eu nu-mi duc economiile la bancă, le ţin la ciorap; numai că-mi iau precauţii. Am prevăzut că pot fi torturată ca să mă oblige să deschid seiful. Aşa că am pus să fie plasat un dispozitiv care nu funcţionează decât când formezi al treilea „i” de la „caraliii”. Fără „i”-ul ăsta, se deschide normal; cu „i”, ai dreptul la o grenadă. O drăguţă de fabricaţie poloneză. Polacii ăştia nu fac numai papi şi Chopini. Aţi apreciat mazurca mea, domnilor?

Jubilează atâta că şi-a ciuruit torţionarul, încât a uitat de situaţia ei nasoală. Adevărată fiară gânditoare!

Dolofanul mă prinde de umăr.

— Ai prevăzut circul ăsta, fiule? mă întreabă.

— Am intuit ceva, când maica Tatzi s-a lipit de-a lungul peretelui. Şi fiindcă te aflai în planul al doilea, dar cu faţa spre seif, am avut reflexul să te scot de acolo.

— Ei bine, scumpe baroane, vă sunt foarte recunoscător,

declamă Fericitul. Dacă binevoieşti să arunci un ochi către perete, acolo unde şedea mandea, o să vezi că amicul tău ar fi degustat un drăgălaş de surplus!

Stăpânindu-mi dezgustul, mă duc să-l iau de glezne pe răposatul Amédée şi să-l trag doi metri mai încolo, ca să eliberez accesul spre seif. Un fum cafeniu se degajă din acesta, acru, sufocant. Încerc să-l alung agitând o pernă, numai că el stagnează şi trebuie să aşteptăm ceva vreme ca să putem lucra serios.

Ce bogăţie!

La prima vedere, ai crede că e un zid de cărămizi. Compact, dar cu un fel de dungi geometrice. Acoperă fundul seifului aşa cum ar face-o o îmbrăcăminte de azbest. Îmi vâr mâna în acea garnisire şi trag, scoţând astfel o legătură de bancnote verzi. Dolari. Fiecare bumaşcă e de o sută de piaştri! Şi sunt o sută la pachet, ceea ce dă, dacă calculul meu mintal e la fel de perfect precum calculii renali, zece mii de dolari la legătură. Şi ca să socotim legăturile, trebuie să ne aşezăm, să luăm maşina de calculat cu memorie şi să debranşăm telefonul, pentru ca nu cumva vreun apel intempestiv să ne calce pe coadă în mijlocul zerourilor cu rotiţe.

O apreciere globală mă conduce să estimez că totalul mălaiului se situează între trei şi patru milioane de dolari, admiţând că toate pachetele ar fi alcătuite din bilete de o sută de puncte.

— Ei bine, mămico, s-ar zice că te dai în vânt după verde! exclam.

— Sunt de-ăi adevăraţi? întreabă Béru.

Întrebarea o face pe Tatzi să sară în sus.

— Auzi colo! Păi ce-ţi imaginezi, grăsane, că eu strâng piţule false?

Şi adaugă, nostalgică:

— O întreagă viaţă de muncă, tipilor! Totdeauna am avut încredere în americani. De la primele mele tăvăleli am cerut numai verzişori. A ajuns o marotă. Aveţi acolo reţiunea mea de a fi.

— Şi când socoteai să-i cheltuieşti, coană? o chestionez.

Ea protestează:

— Adevărat că e dus cu sorcova nenea ăsta! Să-i cheltuiesc! Chiar n-ai priceput nimic, şmecherule? Când aduni, nu o faci ca să risipeşti, ci ca să ai!

— Ei bine, ai un munte de biştari - şi pe urmă?

— Pe urmă nimic.

— Cine o să pună laba pe osânza asta?

— Mi se rupe, măi, prostule! Nu e pentru nici un pe urmă, cum nu e pentru cheltuit. E pentru acum şi pentru a avea.

Se gândeşte o clipă şi-şi caută o poziţie mai tolerabilă, fiindcă chelfăneala a paradit-o - şi o găseşte cu spatele la perete şi picioarele îndoite sub ea.

Cu glas stins, murmură:

— O să mi-i luaţi?

— Nu, dulceaţo, nu e genul barăcii noastre; noi primim soldă: plata la sfârşit de lună, prime, deconturi... Integritatea e cochetăria noastră. Am puteam să ne îmbuibăm, să ne umplem buzunarele până dau pe afară, să ne căptuşim saltelele - dar mulţumirea noastră e în altă parte.

Predica mea nu o linişteşte nicicum.

— Atunci pentru operele de binefacere ale poliţiei?

— N-am nici o treabă cu asta. Ştii ceva, o să mă folosesc de mălaiul ăsta americănesc ca să fac un târg.

— Ce tot spui, copile?

— Cu dolarii de colo o să-ţi cumpăr secretele, mami Tatzi. Dumneata te dai în vânt după dolari iar eu după confidenţe; va să zică, ne putem înţelege.

O scrutez cu toată perspicacitatea mea, la fel de mare ca prostia universală, aşa cum ştii. Lăcomia şi speranţa ard în ochii ei şireţi, de bătrână madamă gata de orice plăcere.

— Ai să înţelegi, buna mea doamnă. O să punem în funcţiune dispozitivul târgului nostru. La ce bun să ne grăbim?

Am remarcat în încăpere un şemineu de marmură

cenuşie, a cărui vatră e mascată de un panou de lac mai mult sau mai puţin chinezesc, reprezentând dragoni scuipători de flăcări. Îl dau la o parte şi trag de maneta care închide coşul, ca să împiedice ieşirea căldurii după ce lemnele au ars. Ridic respectivul capac, îmi vâr mâna în vatră şi simt un suflu proaspăt.

Pe pat se găseşte un ziar pe care îl mototolesc şi căruia îi dau foc. Flăcările îl cuprind instantaneu, fără a face fum. Iau o legătură de dolari, scot banda de hârtie care o strânge şi las să cadă o ploaie de bancnote pe ziarul aprins. Totul arde.

— Hei, eşti într-o ureche? ţipă bătrâna. Ca să arzi nişte biştari numai aşa, fără motiv, trebuie să ai creierul stricat, la dracu'! Nu-l lăsa, grăsanule! Comisarul tău e un iluminat dar tu, cel puţin, ai picioarele pe pământ!

Béru ia şi el o legătură, pe care o supune aceleiaşi sorţi. Imediat, Tatzica scoate nişte zbierete atroce, pe care ştiuse să şi le stăpânească atunci când o tăbăcea Sordini - numai că acuma e prea mult pentru această lacomă de bani. Strigă după ajutor gloaba! Zbiară cum că lume, lume, o omoară! Marea scenă din *Avarul*! De Funès femeie!

— Opreşte-ţi urlătoarea, că altfel continuu autodafeul! îi poruncesc.

Asta o potoleşte.

— Dacă e nevoie, o să ne petrecem aşa întreaga zi şi pe urmă toată noaptea, coană - dar o să scuipi tot ce ştii. Tot. Tot! TOT! La fiecare ezitare, o să ardă câte un pachet de bumăşti. La fiecare minciună, câte zece. De acord? După ce o să-ţi deşerţi tot sacul, te vom abandona cu firfiricii şi cu mortul dumitale şi ai să te poţi reorganiza cum pofteşti. Dacă încerci să dai alarma printre băieţii cu care eşti amestecată, chestia o să-ţi cadă în cap şi vei avea dreptul la represaliile lor ca şi la ale mele. Şi m-ar mâhni să-ţi perturb, în privinţa asta, cea de-a treia vârstă. Te-ai prins? Începem!

— O clipă, intervine Matahală. Cobor să caut ceva flecuşteţe prin bucătărie, că începe să mă ia foamea în

bordelul ăsta fără de foflenci!

2. GĂLBENUŞUL

SIXTH

Deşi eşti un gramatician modest, nu se poate să nu ştii că verbul *bidouiller*[1] aparţine grupei întâi, ca şi verbele *aimer* și *sodomiser*[2], ceea ce face uşoară conjugarea lui.

Am ajuns la perfectul său compus în momentul când îmi reiau prodigioasa povestire.

— Eu am înşelat! îmi spun, fără menajamente, în retrovizor. Tu ai înşelat, adaug către Béru, care doarme alături de mine, grămadă urât mirositoare. El a înşelat, convin cu privire la el, întărindu-i astfel responsabilitatea. Noi am înşelat, rectific întrucâtva, într-un plural reunificator. Fiindcă nu-mi e cu putinţă să ne contemplu pe unul şi pe celălalt, încetez a declina ultimele două strofe, ceea ce e păcat, mai ales pentru „voi doi aţi înşelat”, fiindcă ador versurile lungi de şase picioare.

Rămâne să-ţi precizez sensul lui *bidouiller*. Semnifică aproximativ acelaşi lucru ca şi *merdoyer*[3].

Operând, conform celebrului meu obicei, o scurtă recapitulare a capitolelor precedente, cruzimea rezumatului îmi apare în toată oroarea ei. Ce-am făcut, noi ăştia de aici, încoţopenindu-ne fără gagici? Am interpretat un soi de *Bolero* al lui Ravel. Interogând sălbatic nişte oameni şi făgăduindu-le imunitatea, ceea ce nu e foarte compatibil cu glorioasa noastră meserie de caralii. Le-am jurat unora şi altora că, dacă mărturisesc, vor avea dreptul la consideraţia mea, la pensionare anticipată, la indulgenţa plenară a justiţiei şi alte vorbe de clacă. În realitate, au existat un mort şi numeroşi ologi iar eu sunt, provizoriu,

---

[1] „A încurca” (n.tr.)

[2] „A iubi”, „a sodomiza” (n.tr.)

[3] „A încurca, a complica, a crea confuzie” (n.tr)

fără cotigă, obligat să rulez într-o Estafette de doi bani a Curcănăriei. E serbarea ta[1]? Cu siguranţă că nu pentru mine, care mă omor după faitoanele puternice, gata să te lipească de spătarul scaunului.

Tocmai am săvârşit o treabă sumbră, ce ţine de latura josnică a poliţiei. Lovind, ocărând, ameninţând, rupând oameni şi lucruri.

Într-o sarabandă a tembelilor, le revăd pe tristele mele personaje: Amadeus, Raphaël Sein, Emilio Bandalez, gagica Marthe, Amédée Sordini, Amélia Scott şi mai ales coana Tatzi şi scumpii ei dolari, atât de tumefiată că-ţi făcea rău s-o priveşti, această peştoaică de familie nobilă, aristocrată a prostituţiei. O împuţată până la pensie şi care, nemaiputând continua să-şi pună pitulicea la bătaie, exploatează pitulicele altora...

O singură imagine graţioasă în cohorta asta de neisprăviţi: Diana Van Trilöck, atât de frumoasă, atât de strălucitoare, cu linii pure, cu piele catifelată, cu fofleancă gurmandă; Diana pe care o ghicesc uluitoare în amor, parteneră de mare clasă pentru basme erotice. Diana la care mă gândesc, în adâncitura oboselii mele, şi pe care al naibii mi-ar plăcea să o duc într-o cameră agreabilă, cu perdelele lăsate, ca să-mi fac din ea pernă, pilotă, saltea, amantă (în dezordine).

Frânez la un stop provizoriu verde, ca să evit să-l fac garaj pe un tăgârţă furios care mă tratează de golan şi-mi flutură bastonul prin faţa parbrizului. Îi expediez un sărut. Tăgârţa zbiară nişte cuvinte care nu ajung la mine. Apoi, întrucât optsprezece maşini s-au şi aglutinat în spatele celei a mele, claxonând de mama focului, fosila cu baston se hotărăşte să ajungă pe trotuar, evitat in extremis de un motociclist care-l face bătrân poponar - şi cum îl înţeleg!

Mici, mărunte, infime incidente ale vieţii cotidiene, dar care de-a lungul timpului te erodează. Suntem mereu

---

[1] *Est-ce ta fête*? Joc de cuvinte pornind de la marca maşinii de ocazie a comisarului (n.tr.)

expuşi. Primim împroşcări. Ne aruncăm pe noi înşine. Nu suntem decât o înfricoşătoare fojgăială de scârboşi pe cale de dispariţie, care crapă şi se înnoiesc deşi nimeni nu-şi dă seama de nimic; bravo şi mai treceţi pe la noi!

Nu te formaliza de accesul ăsta de pesimism; de fiecare dată când sunt mort de oboseală, capăt conştiinţa existenţei, în ce hal este de răhăţească şi, la limită, niţel superfluă. Dar ce naiba, trebuie să ne acomodăm, nu?

Două lucruri îmi mobilizează simultan atenţia. În dreapta, se ridică un hotel şi, printr-o minune, există un loc de parcare disponibil, aproape în faţa lui. Deci mă vâr acolo. Şi-i administrez o lovitură lui Messire. Adormitul Duval (aperitivul lui preferat) se smulge din lingorile sale beaujolaisiene şi priveşte partea din spate a unui camion pe care e pictat un enorm cap de porc.

— Ce mi-ţi e? bombăne Strigoiul?

— Nu, Alexandre-Benoît, nu te afli în faţa unei oglinzi, ci în spatele unui camion de la Olida, croitorul tău preferat.

Îi arăt hotelul.

— Vino, îţi ofer câteva ceasuri de extaz.

Demnul deschide o gură cât poarta unui hangar de Boeing 747, ceea ce îngăduie o vedere dantescă asupra limbii lui de vacă, a gingiilor violete şi a cioturilor de dinţi negre.

— Ce tot bâiguie ăsta? murmură Informul, vorbind cu sine însuşi, ceea ce se întâmplă cu nătărăii care dau peste o dilemă. Espune-mi problema ta, tipule, ţi se duc pe copcă moravurile sau ce?

— Pur şi simplu mie mi-e somn iar tu dormi. Înainte să ne ocupăm de galbeni, e nevoie să recuperăm. E ora opt dimineaţa. O s-o soilim până la paisprezece şi atunci vom fi condiţionaţi să ne înfruntăm samuraii. Simt că stilul nostru va trebui să se schimbe. Pălăvrăgeala, scatoalcele peste meclă merg cu gorobeţii din Europa. La kamikaze trebuie să ne găsim cel de al doilea suflu şi să ne inspirăm din metode mai sofisticate decât loviturile de bocanc în dolofan.

O minunăm oleacă pe apropitărească cerându-i două odăi la această oră a dimineţii. Îi arăt legitimaţia ca să o liniştesc, îi explic că avem nevoie de şase ceasuri de soamne şi că ar fi drăguţă dacă ne-ar trezi la ora stabilită. Ea se destinde şi ne livrează numerele 502 şi 305. Ne conduce Mauricette, o micuţă brunetă dezgheţată, cu un fermecător şorţuleţ roz peste bluza verde. Îl ducem mai întâi pe Bérurier, apoi ea mă escortează la 502.

— O să dau puţin cu aspiratorul prin camera dumneavoastră, îmi propune. Nu s-a făcut curăţenie.

— De acord, iepuraşule.

Ea se duce să-şi caute scula Tornado rotativ, cu injecţie directă. Maşinăria face un tărăboi mai abitir decât Cursa de douăzeci şi patru de ore de la Le Mans.

— Perfect, îi spun, lasă-l să sforăie şi vino să te întinzi lângă mine, am mai multă nevoie să mi se aspire glandele decât praful.

La care ea îmi răspunde că sunt un ştrengar.

Nu o contrariez asupra acestui punct şi o răstorn pe crivat. Noroc că aspiratorul urlă în draci, fiindcă nasulia de somieră scoate scâncete furibunde, netrebnica!

Eu, aşa cum mă ştii, aparţin secţiunii de elită a voluptoşilor; totuşi admit că, în caz de urgenţă, hâţâneala soldăţească are ceva bun. Drăgălaşa ţepăluire de-a curmezişul patului e îmbucurătoare, cvasi-voioasă. Face să se prevestească omenirea. Înţelegem, atunci când frichinim, fără mofturi, o damicelă deloc fudulă, că la urma urmei suntem cu toţii fraţi. Fraţi şi surori. Veri, verişoare. Amici, amice. Slobozirea simplă şi liniştită, fără liru-liru, nici circumlocuţiuni. Golire amiabilă, spontană. Bună ziua, bună seara; după spălături, nu ne mai gândim la ea. Operată din când în când, îţi degajează căile respiratorii şi pe celelalte.

Mauricette (oare Mauricette am botezat-o?) îşi încasează doza paraipanescă. Vioiul coit neaşteptat, la botul calului, dacă îndrăznesc s-o spun. Pe urmă îmi cere, politicos, permisiunea de a-mi folosi baia ca să-şi facă rapid un *Sacré*

du Printemps.

Mi se pare că e bine crescută.

Voi reveni.

Cel de-al şaselea simţ, dacă nu cumva e vorba de cel de al şaptelea sau al optulea - mă înşel la numărătoare mă sustrage soamnelor înainte să sune telezbanţul.

Ticăitorul mă anunţă că e ora treisprezece patruzeci şi opt. Totdeauna să ataci cu spiritul bine ascuţit.

Mărturisirile coanei Tatzi îmi revin în encefal. Îţi fac din povestioară un sendvici cu miez de pâine şi unt: a avut ca pensionară o micuţă japonoasă, extradelicată, după care se înnebuneau toţi muşteriii. Această puştoaică i-a propus, într-o seară, cu vocea ei plăpândă, să slujească drept cutie poştală unor „prieteni de la Tokyo”. Nimic de care să se teamă. Va fi plătită gras. În dolari, a cerut mamaia. Bingo! Profit cât cuprinde! Oamenilor înarmaţi cu parola (D.P.S.A.)[1] li se propunea camera Myosotis. Îşi agăţau trenţele într-un dulap din perete, care comunica în odaia alăturată. Şi în vreme ce ei o puneau drăgălaş (ori se prefăceau că o pun), maica Tatzi le explora buzunarele şi recupera din ele un plic care, de fiece dată, era marcat cu un cerc roşu (detaliu pe care Sein Raphaël a uitat să mi-l dea). Apoi punea ţoalele la loc şi păstra plicul în seif până când un japonofleţ venea, la bar sau la restaurant, să i-l ceară.

Cum anunţa ea că are marfa? Pur şi simplu agăţând, pe lista de bucate din faţa restaurantului, fanionul „Lanţului celor o Sută de Mari Flenci”. În aceeaşi seară, nişte domni de culoarea şofranului veneau să clămpănească ori să bea la dânsa. O întrebau dacă trecuse pe acolo domnul Meyer, iar ea le remitea plicul, în schimbul altuia, burduşit cu dolari. După arestarea lui Raphaël Sein, doi japonezi veniseră să o caute şi-i dăduseră un baban pachet de

[1] Prescurtare a expresiei „dacă pot spune aşa" (n.a)

talanţi, recomandându-i să pună kilometrajul la zero. Trebuia să-şi expedieze domnişoarele în vacanţă şi să înlocuiască dulapul trucat cu unul veritabil. Bătrâna, îndată ce înhăţa un pumn de mălai, era gata la orice. Coana nu se gândeşte decât la creiţari. A acceptat târgul şi s-a împodobit cu extrema prudenţă.

Au mai venit alţii de când îşi disponibilizase fetele? Nu, nu, nimeni.

Păi atunci cei doi răufăcători care mi-au incendiat Maserati debarcaseră de pe planeta Marte?

Baroana bideului mi-a mărturisit că, după telefonul Marthei, se speriase şi a vrut să contracareze furtuna pe care o simţea venind pe scara ei Beaufort. A sunat la un tâlhar, prieten de-al ei, care îi fusese peşte odinioară şi care i-a trimis doi Cavaleri ai apocalipsului ca să o protejeze. Ceea ce se cheamă, în lumea gangsterilor, „asistenţă acordată unei persoane în pericol”... Cei doi teribili au apelat la marile mijloace, după cum am putut constata. După ce a fost trasă de urechi, mami mi-a dat numele vechiului ei protector, pe care îmi promit să-l „vizitez” după ce povestea asta niponă se va fi încheiat.

Brelocul mă anunţă că e ora şaisprezece fără trei. Casc. Somnul ăsta mi-a colmatat breşele şi mi-a redat prospeţimea de fetişcană. Gata pentru acţiune Antonio. Fulger, de preferinţă.

Fiindcă nu am mare lucru de ascuns faţă de tine, artistule, îţi pot mărturisi că dispoziţiile mele sunt următoarele: am plasat o echipă de-a mea în ascunzătoare la coana Tatzi. Apoi bătrâna păpuşică şi-a agăţat, la meniul din uşă, fanionul-semnal. Am asupra mea un bip-bip de apel şi, dacă apare ceva nou, boy-scouts ai mei mă vor alerta. Dar nu aştept prea multe de la manevră. N-ai să-mi scoţi din dovlecel ideea că japonezii sunt mult prea deştepţi ca să pice mesa în nasulia asta. Aşa că o să încerc altceva, fiule... Sein Raphaël pretinde că lucra pentru K.K. Boû Din. Este vorba de o asociaţie de terorişti japonezi, specializată în furt de documente. Aceşti tipi, superior

organizaţi, înhaţă din toate ţările occidentale orice prezintă vreun interes militar sau ştiinţific universal şi-l vând celor care oferă mai mult (uneori chiar propriei lor victime). Banii rezultaţi din gigantica piraterie sunt puşi la dispoziţia grupurilor de intervenţie care au misiunea de a asasina şi a complota pe peste tot pe biata noastră planetă.

Cioc, cioc!

— Da?

— Sunt Maucette, e timpul...

Sar din pat cu o zvâcnire de trambulinor, ca să alerg să-i deschid, fiindcă, în ciuda cogitaţiunilor mele profesionale, am o sculare triumfală - şi ideea de a-i face o revenire mă seduce. Ea se aştepta, fiindcă e strălucitoare toată, îmbrăcată civil, cu un costum de velur bej, cam prea masculin ca să-mi întreţină flacăra. În problemele de dorinţă fizică, nu trebuie să te atingi de ceea ce deja a făcut fructe, altfel se operează o deziluzie carnală iar bastonul tău de cauciuc interpretează, fără prealabil, *Păpuşă de ceară, păpuşă de paie*.

— I-am spus patroanei că aţi prefera să fiţi trezit mai degrabă aşa decât prin telefon, declară şmechera. Mi-am terminat serviciul, dar...

Închide, grijulie, uşa cu zăvorul şi mă împinge înapoi până la pat. Scuză-mă, fetiţo, dar în cazul de faţă revin la preocupările mele.

K.K. Boû Din...

Amicii mei de la Contrainformaţii nu ştiu prea multe în legătură cu organizaţia, totuşi consideră, conform anumitor indicii mai mult sau mai puţin demne de crezare, că secţiunea franceză ar avea legături cu un restaurant japonez din Passy, Yaton Ton Kébon[1]. Pontul respectiv trebuie luat cu toate rezervele. Îl ţin sub supraveghere pe proprietarul localului, dar până acum n-au descoperit nimic. Mi-au dat coordonatele omului, un anume Yamaha

[1] *Y a ton thon que bon*, „aici e tonul tău ce bun" (n.tr.)

Késouton Ku[2], care locuieşte în Denfert, pe strada Gaston-Debois 18.

— Fi he fahe hă fa hânfifi ha ahhefa! remarcă Mauricette, cu gura plină.

Stau să mă gândesc ce complement să-i aduc frazei sale ca să o fac inteligibilă. Ajutat de intonaţie, o traduc prin „Mi se pare că vă gândiţi la altceva". Ceea ce e adevărat, pe cuvânt, şi-i cer cu umilinţă iertare. Indiferenţa mea nu e deloc politicoasă, şi tânăra slujnică ar putea nădăjdui la alte semne de recunoştinţă. Ceea ce nu lipseşte a o face să activeze, cum spun bunicile. E o ciocuistă remarcabilă Mauricette. Tehnică solidă, râvnă la lucru, salivarele în ordine de marş - nu i se poate reproşa nimic. Îi acord de aici înainte atenţia pe care o merită, ceea ce o împiedică să mai rostească vreo silabă.

Pentru a-mi vorbi, trebuie să-şi întrerupă un moment delicatesele.

— Să continuu? mă întreabă politicos.

Dar expresia ei mă lasă să ghicesc că ar prefera o angajare mai completă a persoanei sale.

— Fă-te comodă, puştoaico! oftez, uitându-mă la ornic.

Lacoma nu aşteaptă să i se spună de două ori.

Ei bine, în doi timp şi trei săltări, iat-o disponibilă să interpreteze *Recreaţie în doi*. Îi propun încălecarea lui Attila, dar abia am ajuns îndărătul ei, că bip-bipul meu începe să ţârâie.

Damicela Mauricette procedează la o despuţare forţată.

— Ce se întâmplă?

— Numai o clipă, fată, trebuie să sun imediat.

Mă reped la telezbanţ.

Decepţionată, muierea îşi spune că intempestivul mi-l va deconecta pe Gogu - şi atunci, prin manevre calificate, îmi suflă în vatră, ca să întreţină focul sacru.

Coana Tatzi era. Îmi dau numele.

— Nu mişca! şopteşte hoaşca.

---

[2] *Qu'est-ce sous ton cul*, „ce e sub fundul tău" (n.tr.)

Glasul lui Mathias, valorosul meu Roşcăţel, îl înlocuieşte pe acela al ei.

— Tocmai s-a primit un apel, mă înştiinţează; am branşat înregistratorul la aparat, aşa vă pot reproduce discuţia.

— Dă-i drumul.

Omul meu mitocoseşte la maşinării, după care aud sunăria de la coana Tatzi. La cea de-a treia repriză, bătrâna ridică receptorul.

— Maica Tatzi; ascult...

— Aici un prieten al domnului Meyer...

(Vocea are accentul nazal al asiaticilor; îţi vine să crezi că aceşti oameni de ispravă au în cartoafă un dublu bemol.)

— *A, bine*! replică extractoarea de dolari.

— *Dacă e să dau crezare drapelului dumneavoastră, sunteţi afiliată la lanţul celor O Sută de Mari Flenci*?

— *Într-adevăr, domnule. Şi gata să-i primesc pe membrii confreriei. Mi-ar face multă plăcere*.

— *Pentru ce motiv*? se nelinişteşte placid vocea.

— *Fiindcă aş avea o grămadă de lucruri să le spun*.

(Scurtă tăcere; apoi interlocutorul extremoriental:)

— *Ei bine, aş face şi eu parte dintre nişte prieteni*.

— *E în regulă, contez pe asta*.

Şi coana închide. Bravo acestei veritabile paraşute. Când îi încredinţezi un rol, ştie să-l susţină cu brio.

— Aţi auzit, patroane?

— Da, e o surpriză plăcută. Desigur, linia bătrânei e pusă sub urmărire?

— Aşa cum bănuiţi; numai că...

— Numai că şmecherul ăla nu a pălăvrăgit destul timp...

— Exact. Totuşi cer să se procedeze la primele cercetări.

— Nu credeam că o să muşte din momeala asta.

— Hm, nu e vorba chiar de muşcat.

— Şi totuşi băieţii continuă să stea cu ochii pe bătrână, iar fanionul îi enervează. Acestea fiind spuse, dacă riscă

ceva, o vor face în bandă. Cere întăriri, Roşcovanule! Fiecare persoană care se va prezenta la maica Tatzi, adevărat sau fals client, să fie urmărit în mod automat. Ia nişte inşi pricepuţi, veritabili profesionişti ai filajului.

— Bizuiţi-vă pe mine.

— A fost lume la prânz?

— Nici urmă.

— Damicela Marthe?

— Ea n-a venit, dar personalul de la bucătărie şi barmanul sunt aici.

Închid. S-ar spune că se însenineză, nu?

— Se poate? întreabă imediat ştrengăriţa.

Afurisită Mauricette! Adevărată fire de elită. Când un biutiful măţiguş trece prin preajma ei, imediat dă jos din cui plasa de prins fluturi!

Îi zâmbesc.

— Se poate, dar o să grăbim mişcarea, mă scuzi.

Bine, uite-o că se aşază din nou la masă şi pe mine mă repune pe orbită (D.P.S.A.). Totul merge bine. Va sosi momentul să o sun pe Diane.

Dar foflenchi! Când o soartă naşpa te împiedică să o pui ca lumea, e mai bine să o laşi baltă de la început. De data asta, bate la uşă Matahală.

— Eşti gata, artistule? Că eu unul sunt în hamac din crap până-n fecioare[1].

— Vin!

O bat peste poponel pe Mauricette.

— Împachetează-ţi la loc blocul operator, paraşuta mea roz, o să te compensez altă dată, mă cheamă datoria.

Datoria are mecla oleacă sinistrată. Somnul i-a umflat valizele de sub ochi şi i-a reîncărcat cu roşu globii oculari. În şase ore, barba pe cale de a se naşte i-a devenit ierboasă, înţepătoare ca un cactus neras.

---

[1] Profesorul Sauvy, pe care tocmai l-am consultat, mă asigură că Béru a vrut să spună că e „înhămat din cap până-n picioare". Putem avea încredere în el. (San-A.)

— Iei o gustărică, tipule, înainte s-o porneşti la drum?

— Numai clămpăul există în viaţa ta de purcel! mă înfurii eu, nemulţumit de lovitura primită.

El îşi ridică pleoapa mai puţin grea, ca să mă examineze, surprins de proasta mea dispoziţie.

— Dom' comisar nu mi ţi-o fi început o mică menopauză rapidă, căpătată la iuţeală? se nelinişteşte Năucitorul.

Şi-şi punctează întrebarea cu o sonoritate neidentificabilă, pe care nu o pot determina dacă îi vine din emisfera de sud sau cea de nord. E naşpa de cazat în saloanele de la Jockey Club Béru ăsta.

Strada Gaston-Debois e o arteră cum îmi place mie; balzaciană, mărginită de căsuţe cenuşii având, ici-colo, de câte o grădiniţă limitată de un grilaj ruginit. Nu măsoară mai mult de cinci sute de metri şi păstrează, în aceste vremuri tulburi, o deconcertantă seninătate provincială. Nu se aud alte zgomote decât cele produse de câţiva mici artizani instalaţi acolo, într-o moleşeală vegetativă care simţi că va dispărea curând şi pentru totdeauna.

Un garaj cubic, cu oblon de fier ridicat, lasă să se vadă un tinichigiu la lucru, cu ochelari de sudură la ochi, cu o şapcă trasă pe frunte şi cu mâinile frumos de murdare. Mai departe, un cizmar, într-o vizuină obscură, ciocăneşte la o pingea... Câteva pisici făţarnice traversează carosabilul, întârziind pe sub maşinile parcate.

Zăresc, în spatele unei ferestre, o bătrână ce pare ascunsă acolo de la începutul secolului. Îi zâmbesc, ea se strâmbă la mine. Oamenii refuză contactul. Preferă să crape de unii singuri. Ori mai degrabă nu se gândesc că or să crape, cu siguranţă că de acolo le vine ostilitatea. Eu, care mor de când am venit pe lume, îmi continuu tentativele de a zâmbi, încordat ca o floare; câţi au acceptat-o în ziua de azi? Degeaba îmi scotocesc memoria, nu găsesc decât câteva chipuri luminate, ai căror ochi îmi spuneau „de acord”, îmi spuneau „mulţumesc”, îmi

spuneau „uite, ia şi tu de la mine”. Dar toate astea sunt numai lamentări de fals poet. Trebuia să scrie versuri Antonio. Să facă să rimeze cer şi zer, eu şi zeu, Iov şi mov.

— Te duci să-i faci o vizită japofleţului tău? se informează Consonantul.

— Ne ducem.

— Nu ai nimic împotriva lui, decât ipotezele nătărăilor de la Contrainformaţii.

— Mi s-a întâmplat să mă duc să vorbesc cu oameni cu un dosar încă şi mai subţirel.

Abandonez Estafetta în faţa intrării unui garaj a cărui uşă lustruită comportă un agresiv panou de nonparcare. Există chiar o tăbliţă care zbiară că proprietate privată! Greşesc amarnic ultimii posedanţi afişând una ca asta, fiindcă în felul cum merg lucrurile, nu proprietatea lor va fi privată, ci ei vor fi privaţi de proprietate. Îţi dai seama, o lume care se îngustează cu toţi tembelii ăştia de invadatori şi ticăloasa lor de viteză, la dracu! Când mergeam în pelerinaj la Chartres a fost odată! Îţi imaginezi? Péguy revine; şi se împuşcă singur, sărmanul.

La numărul 18 pe Gaston-Debois e o casă cu două etaje, cea mai mare de pe stradă, cu un capăt de grădină, o anexă, acoperită cu tablă ondulată, şi inevitabilul garaj. Un portal ruginit, încununat cu un arc de fier, pe care se înfăşoară cârceii unui glicine. Îmi place mult cuvântul „cârcei”. Trebuie să ai oarece cultură ca să-l trânteşti într-un book poliţist, părerea mea.

La uşă atârnă un lănţişor terminat cu un mâner de metal care seamănă cu cele ale semnalelor de alarmă din vechile trenuri. Un strop de emoţie îmi mângâie sufletul, fiindcă asta îmi aduce aminte de intrarea casei noastre de la Sait-Cloud; în care caz o evoc pe Félicie robotind, în timp ce fiul ei se „robopotmoleşte” într-o afacere încâlcită, care începe cu un olandez dispărut, continuă cu o bordelieră pariziană lacomă de bani, se urmează cu nişte galbeni misterioşi şi se va sfârşi Dumnezeu ştie cum, pe apa sâmbetei sau apă chioară - încearcă să afli ce-i trece prin sufertaş unui

romancier...

Fiindcă nimeni nu răspunde, răsucesc mânerul portiţei, şi zăvorul cade. Balamalele scârţâie aidoma celor ale noastre de acasă. Intru, cu Bérurier pe urmele mele. Mergem pe peron - o nouă sonerie, de data asta electrică... O apăs. O lungă zbârnâială gâdilă moţăiala casei. Nobody!

Ne privim, mister Incongruentul şi cu mine.

El clatină din cap.

— Dă-i bice, mori de nerăbdare s-o faci. Sper ca patronul să nu apară în timpul vizitei noastre turistice.

Ajutor, sesamule! Trebuie să lucrez, nu glumă, fiindcă încuietoarea e al naibii de încăpăţânată. Ca să-ţi spun totul, sunt mai multe şi de-alea adevărate, care îţi dau de furcă precum opusculele conţinând *Cuvinte de buzunar mascate*.

În sfârşit, am câştig de cauză. Uşa e blindată. Înăuntru domneşte un frig redutabil. Vădit luciu, baraca nu este ocupată.

Abia ce i-ai trecut pragul şi simţi că te găseşti în alt univers. La mii de kilometri de Paris. Înainte de toate, mirosurile. Parfumuri ciudate, puţin compatibile cu nările noastre occidentale. Pe urmă, la intrarea goală de orice mobilă, tronează un Budha pe un soclu de lemn aurit. În dreapta, e un salon, foarte meschin mobilat, cu o masă şi câteva scaune de bambus. Pe tavan, felinare... japoneze. E insolit, fiindcă vechea tapiserie à la maica-mare subzistă. Cu scene de vânătoare de doi bani: un spaniel neurastenic ţinând în bot un fazan mort, câini de arrêt cu o labă ridicată, zbor triunghiular de raţe sălbatice în aureole de umezeală. Duhneşte a şubrezeală...

Bucătăria, aflată de cealaltă parte, nu e echipată. Nu a rămas decât un taburet alb lăcuit, mai mult sau mai puţin surmenat.

Urc la primul etaj. Apoi la al doilea. Toate camerele sunt aproape goale, dacă facem excepţie, ici şi colo, de câte o faţă de masă pusă pe pardoseală.

E lucru rar, în epoca noastră de suprapopulare, să

găseşti, în plin Paris, o casă mare neocupată.

Îi spun asta lui Bérurier.

El se mulţumeşte să-şi clatine ştii tu ce şi să ofteze:

— Nasol, nasol...

— Nu stă nimeni aici, eşti de acord?

— Firește.

Ne întoarcem în faţa lui Budha. Prezenţa statuii mă tulbură în această locuinţă atât de puţin aptă să adăpostească pe cineva. Ce face aici grăsanul ăsta? Asigură prezenţa lui Dumnezeu? Un zeu japonez, dar trebuie să admitem şi să acceptăm că Dumnezeul nostru, al tuturor, e unul şi acelaşi. Ceea ce diferă e numai imaginea pe care ne-o facem despre el, conform paralelei unde şedem.

— Chix! exclam.

Ies din grădina abandonată, care aproape că seamănă cu un colţ de cimitir. Ea a rămas franţuzească.

Mă gândesc la acel Budha cafeniu, pântecos şi zâmbăreţ, singur în casa pustie. Trebuie că, din când în când, se ard dinaintea lui beţişoare aromate, fiindcă mirosul lor persistă, îl cunosc bine, fiindcă l-am adulmecat în templele din Extremul Orient.

— Alo, prietene!

Mă întorc. E Pachidermul, în picioare în cadrul uşii. Doamne, ce mare îi e burta! Reuşeşte să o scoată în întregime afară, el însuşi rămânând în hogeac.

Cu o smucitură a bărbiei, mă pofteşte să mă alătur domniei-sale. Are aerul lui de geambaş borţos, care a curăţat de parale un papă-lapte.

— Ce?

— Coboară la subsol cu mica ta sculă, e acolo un cevaşilea pe care aş vrea să-l văz mai bine.

Mă duce în dosul scării, unde se află aceea de la pivniţă.

În josul treptelor este un patrulater plin de resturi diverse. Arunc un ochi într-acolo.

— Păi nu asta, cremă de netot ce eşti!

— Atunci ce?

— Eşti orbete, va trebui să-ţi cumperi un baston alb, pisoiaşule!

Cu o mişcare de semănător, îmi arată un zid de cărămidă, în care a fost prinsă o uşă de fier, vopsită cu miniu.

— Bag samă că, de felul tău, eşti mai mult intelectual decât zidar, tipule. Totuşi nu trebuie să fi făcut facultatea de cimentărie ca să te prinzi că peretele ăsta nu-i original şi că e recent; uite la închieturi, că nu e uscate ca lumea.

Şi adaugă:

— Uşa e încuiată.

Prins în flagrant delict de incapacitate, îmi înghit umilinţa şi mă arunc asupra uşii aşa cum un marinar american, coborât de pe portavionul său, se aruncă asupra unei şţoarfe.

Şi aici încuietoarea protestează; dar pentru o inimă cutezătoare, nimic nu e imposibil; şi nimic nu e mai cutezător în domeniul lăcătuşeriei decât sesamul meu.

Cric-crac, castitatea s-a dus. Batanta de fier cedează sub forţa mea de arhimede, egală cu greutatea volumului dislocuit - dând cale liberă către o locaţie întunecoasă. Un comutator enorm se află la îndemână, declanşând o revărsare de lumină orbitoare, rece şi implacabilă, ca toate luminile din laboratoare. Descoperim o încăpere de circa şase metri pe patru, în care sunt aliniate şase bacuri albe, prevăzute cu câte un capac bombat. La picioarele fiecăruia a fost fixat un aparataj bizar, alcătuit din contoare şi cabluri electrice legate la un bloc de pe perete.

— O spălătorie automată? sugerează Predominantul.

În loc să-i răspund, mă apropii de primul bac, căruia îi ridic acoperitoarea. Gol. Interiorul e îmbrăcat în poliester alb. Un al doilea capac, acesta transparent, permite să se aprecieze finisarea din interior.

— Dracii dracilor, la ce poate sluji? se înfurie amicul meu.

Ridică al doilea capac şi imediat îl lasă să cadă înapoi.

— Of, drace, asta da surprinză! bombăne el.

Mă duc să-i repet gestul şi atunci… Sper că stai jos? Nu? Ei bine, aşază-te! A, eşti culcat? Atunci rămâi aşa. Are dreptate omul: asta da surprinză.

În cel de-al doilea bac se găseşte o bătrână doamnă japoneză, îmbrăcată într-un kimono de mătase violetă şi părând extrem de moartă.

— E cu adevărat? bâiguie Hidropicul (Capricoarnelor)[1].

— Aşa am impresia. A fost pusă la hibernat, Grasule.

— Ca marmotele?

— Mai mult sau mai puţin, da.

— Ca să nu împrăştie vreun sisi?

— Dacă vrei.

Examinez cadranele; nu ştiu boabă ce vor să zică, dar mi se pare că unul dintre ele indică o temperatură de minus trei sute de grade.

— E într-adevăr moartă?

— Dacă n-ar fi, ar da cu siguranţă în guturai.

Mă duc să verific conţinutul celui de-al treilea bac. O, pardon, nu vă deranjaţi pentru mine, nu fac decât să trec, pe când dumneavoastră nu faceţi decât să petreceţi[2]!

În cel de-al treilea container, odihneşte o tânără care, şi ea, poartă kimono violet. Frumoasă în felul ei. Cu faţa largă cât un cauciuc de rezervă, îi ştii pe japoneji; soarele la răsărit este, înainte de toate, meclele lor ca o tavă pentru ofrande. Cercul roşu pe care-l văd pe drapel nu e nici mai mult, nici mai puţin decât silueta muiei lor.

E palidă, dar machiată artistic. Porţelan! Pletele negre, coafate gen tort de nuntă, cu piepteni ca nişte loitre de şaretă siciliană, scot în relief fondul de ten absolut alb. S-au făcut într-adevăr eforturi pentru tânăra moartă.

Femeia asta de la capătul lumii, culcată într-un sicriu refrigerat, are un nu-ştiu-ce fascinant.

---

[1] Scriu Capricoarne fiindcă Alexandre-Benoît are două şi de cele drăgălaşe: adevărat răsuriş (n.a.)

[2] Joc de cuvinte de un gust extrem de prost între *passer*, „a trece" şi *trepasser* „muri" (n.tr.), dar care mi-a fost comandat de spălătoreasă mea (n.a.)

Scot din poznar micuţul Minox, mare cât o cutie de chibrituri de care nu mă despart niciodată, şi profit de lumina supra-abundentă ca să le kodakez pe cele două moarte.

În timp ce o interoghez pe bătrâna pitită în spatele ferestrei pale, cea care nu face nici o diferenţă între un zâmbet şi un scuipat strivit, bip-bipul începe să se agite.

Mathias are noutăţi. Aşa cum se spune când nu găseşti nimic mai bun, evenimentele se precipită!

Bun pretext, în orice caz, ca să mergem să dăm una pe gât la bistroul din colţ, fiindcă locanta e echipată cu telefon.

Nu poţi opri progresul, cum îmi spunea domnul Liniel zilele trecute - sau poate că era frate-meu Frăţâne, nu-mi mai amintesc bine, creieraşul meu are spasme.

SEVENTH

— Ce-ai acolea? mă întreabă, în italiană, Béru la vederea unei pietricele pierdute în mărunţişul pe care l-am înşirat pe tejghea.

— O amintire, îi răspund.

Fiindcă pare derutat, îi explic:

— Suvenirurile de aur îţi sunt furate, aşa că prefer suvenirurile fără valoare de piaţă. Pietricica asta a fost culeasă de o femeie în momentul când îi spuneam „Te iubesc” - şi ea mi-a întins-o. Însemna „Şi eu pe tine”. Continuă să fie însărcinată cu acest mesaj...

Supraumflatul scoate un oftat în formă de retur expres.

— Eşti sentimentos dumetale. O pietricică pe post de amintire... Dacă ţi-ar fi dat chiloţii, aş mai fi înţeles...

Termin de introdus mărunţoaiele în mâncătorul de monede al telefonului mural.

Mathias răspunde. Ştie deja că sunt eu şi pare surescitat ca un păduche nimerit în lâna intimă a doamnei Thatcher.

— Arde spre japonezi, domnule comisar. Au sunat acum zece minute; staţi să vă pun înregistrarea.

Oare să fi tras de capătul potrivit al ghemului? Deodată, vesel cât cuprinde, încep să fluier, aşteptând ca Incendiatul să-şi termine de branşat puţişoarele.

— Sunteţi acolo, patroane?

— S...

O voce asiatică:

— *Doamna Tatzi*?

— *Ea însăşi*, răspunde dura de poţi coace pe ea pâine de fofleancă.

— *Aici unul dintre prietenii domnului Meyer*.

— *A, bine*!

— *Am dori foarte mult să stăm de vorbă*.

— *Ca şi mine*.

— *Pentru asta, trebuie să ne luăm unele precauţii*.

— *Niciodată nu se iau destule*, mormăie maica.

— *Puteţi veni la biserica Saint-Eloi-le-Juste, în arondismentul optsprezece*?

— *Păi, dacă trebuie…*

— *Aveţi o maşină*?

— *Bineînţeles*.

— *Atunci veniţi. Veţi intra în confesionalul de lângă baptisteriu, apoi veţi aştepta*.

— *Voi aştepta ce*?

— *Să ne manifestăm. Fireşte, trebuie să fiţi singură*.

— *De acord*.

Telefoanele sunt închise, de o parte şi de cealaltă.

Băiatul Mathias revine pe linie, ca un cutezător păros de secol paişpe.

— Ce spuneţi de asta?

— Ei bine, că trebuie să se ducă la întâlnire.

— E deja gata.

— Fireşte, biserica respectivă trebuie să fie supravegheată discret. Dar atenţie: îndemânare! Spune-ţi că băieţii sunt la faţa locului şi că veghează la o mustaţă. După mine, povestea asta a confesionalului nu e decât o chestie intermediară. Trebuie că acolo o aşteaptă pe Mamaia instrucţiuni pentru un alt randevu.

— E şi părerea mea. Să trimit pe cineva să verifice, înainte de venirea coanei Tatzi?

— În nici un caz, nătărăule! Echipa lui K.K. Boû Din a pregătit totul. Dacă ne manifestăm, vor şti că suntem gata de acţiune. Deocamdată doar bănuiesc asta. Cine supraveghează biserica?

— Pinaud! O va face pe paracliserul, aprinzând lumânările.

— Magnific! Adică în ce-l priveşte pe el însuşi.

— Am cerut ca Thérèsa, consora noastră de la Brigada de Represiune, să meargă să exerseze la armonium. Va lua

cu dânsa câţiva copii, ca să pară mai adevărat. N-o cunoaşteţi? Adevărat instructor de cercetaşi, în felul ei.

— Preotul e anunţat?

— Arhiepiscopul se ocupă să-l pună la curent; va rămâne în prezbiteriul lui.

— Ei bine, iată o treabă bună - rapidă, curată şi precisă. Eşti un veritabil şef pentru tine însuţi, Ruginitule, ca toţi tipii de felul tău, care spală vasele acasă. Felicitări.

— Mulţumesc, răspunde el sec. Acestea fiind zise, ce atitudine trebuie să aibă doamna Tatzi când va intra în contact cu galbenii?

— Firească; să le spună tot. Adevărul e noul meu cal de bătaie. Anunţăm, pe faţă, culoarea şi vedem ce intră. În felul ăsta, nu va risca să se încurce.

— Bine.

Îl simt amărât pe Mathias. De fapt, m-am purtat sever cu el. Cu ce drept îmi îngădui să umilesc astfel un colaborator atât de zelos şi de cumsecade?

— Mathias!

— Domnule comisar?

— Cinstit vorbind, te găsesc superb în iniţiativele tale şi-ţi zic bravo!

Înseninat, el ciripeşte un „mersi” melodios ca un Verlaine.

Cârciumarul ne pândeşte, cu o privire sumbră, din spatele cirozei sale în plină evoluţie. E cenuşiu, ridat, cu ochi galbeni şi cu mecla plină de pustule mari şi albe. Pute a neglijenţă.

— Sunteţi sticleţi, desigur? mormăie, ştergând fundul unui pahar prost spălat.

— Şi ce, te deranjează? îl apostrofează Béru. Încă unul care se declară anticaraliu şi care cheamă poliţia de intervenţie îndată ce un nesătul face tărăboi în prăvălia lui!

Maiestatea-Sa se lasă copleşit de furie şi-şi iese din pepeni.

— Începe să vă fie bine, grămadă de ticăloşi! tună dumnealui. Urlăm despre insecuritate - şi scuipăm pe

poliţie ca să ne dăm în stambă. Japiţă de gândac bătrân ce eşti! Uită-mi-te la oala asta cu rahaţi, în spatele tijghelei lui, Sana! Nu se ţine pe picioare decât mulţumită barului! Ei bine, da, dom'le, eu mi ţi-s sticlete! Şi mă fac ceva, din mers, pe dumetale. Şi dacă nu eşti mulţumit, poci să-ţi fărâm cabana la fel de curat ca orişicare spărgător, ai auzit, bătrână spălătură de ocazie?

Pretinarul meu se apleacă peste tejghea şi-l scutură de să-l smulgă din loc. Cârciumarul începe să geamă, să implore, să scâncească precum că nu a fost bine înţeles, că jăndarii sunt fericirea lui, ultimele adevărate bucurii din viaţa sa de văduv. Se dă în vânt după ei de pe peste tot, domnilor caralii. Ei sunt gloria Republicii, încă şi mai abitir decât şcoala laică. Şi el unul deploră faptul că bieţii de ei nu sunt plătiţi mai bine. Poftim, băuturile au fost din partea lui, doar ca să-şi dovedească bunele sentimente. N-ar vrea domnii să guste un haşeu de porc din Sarthe? Că el de acolo se trage, şi nepotul lui îl fabrică. Un supradotat. Merluchard îl cheamă. A câştigat al doilea mare premiu pentru haşe de porc, la concursul departamental.

Dar îl abandonăm în plină văicăreală, după ce i-am aruncat pe bar un talant; ne retragem drapaţi în dispreţul şi în mâhnirea noastră. Neînţeleşi, o cât de mult! Veşnici paria ai unei societăţi pe care o apărăm. Plini de toate reproşurile, de toate oprobiile; persecutaţi pe totdeauna; vomitaţi, purulenţi, sfredeliţi. Tocmai buni să ne lăsăm pielea mizerabilă pe pavelele faptului divers, când se iveşte ocazia.

Monseniorul Spargetot umblă cu paşi mari. Bombănindu-şi ranchiunele negre.

Îl potolesc bătându-l pe umăr.

— Las-o baltă, Grasule! Nu de azi de ieri pute omenirea din cauza picioarelor nespălate. În orice caz, pentru noi treaba merge ca pe roate. Asta înseamnă că nu trebuie niciodată să eziţi a trage nădejde.

Şi-i rezum ceea ce tu tocmai aflat o dată cu mine, o, cititor al meu privilegiat.

— Dacă înţeleg bine, mergem la slujbă? întreabă el în concluzie.

— Nu neapărat. Ne mulţumim să patrulăm prin preajma bisericii, dar tu, dacă vrei, te-ai putea ruga de la distanţă.

Trebuie, în clipa asta, să uzitez de un procedeu literar pe care, practic, nu-l folosesc niciodată şi care constă în a povesti, în fierbinţeala prezentului, despre un lucru care va avea loc ceva mai târziu şi la care eu nu voi asista. Desigur, aş putea lăsa acţiunea să curgă şi să ţi-l descriu perceput de mine, adică să ţi-l livrez aşa cum îl primesc eu - dar temperamentul meu de romancier mă mână din urmă şi, pentru binele tău, îl las în voia lui. Între conştiinţa de cetăţean şi conştiinţa profesională, există un *no man's land* în care sar cu amândouă picioarele.

Nu-mi mulţumi, e cel mai neînsemnat dintre serviciile pe care ţi le fac.

*
* *

Coana Tatzi se arată în faţa bisericii Saint-Eloi-le-Juste. Îţi semnalez, în trecere, că Eloi a fost trezorierul lui Dagobert I, înainte de a deveni patronul aurarilor şi al fierarilor, şi că a trăit în anii 600, ceea ce pe noi nu ne întinereşte deloc. Cum? N-ai tu treabă cu astea? Şi cultura, amărâtule, ce zici? Ce? Preferi să rămâi pârloagă decât să te plictisesc de moarte cu memorarea unor asemenea tâmpenii? Voia la dumneata, amice; dar ţine minte ce-ţi spun: a muri analfabet înseamnă a muri de două ori. Acestea zise, poţi să te duci să te plimbi, să faci un ou cu cremă şi să te iubeşti cu grecii, zuluşii şi coaforii de dame.

Aşadar maica Tatzi (supranumită maica peştoaică superioară) dă buzna nu la bideu, ci în piaţa bisericii. Negăsind loc să-şi parcheze maşina, stopează la picioarele scărilor monumentului şi dă niţel înapoi, pentru ca al ei

Renault 5 să ajungă exact în faţa panoului cu staţionarea interzisă. După care, femeie prudentă, încuie şi se îndreaptă spre biserică.

Saint-Eloi-le-Juste a fost construită în secolul şaisprezece înainte de Hristos, din care cauză e foarte întunecoasă, ca toate construcţiile din acea epocă; la mine acasă, de exemplu...

Pătrunzând în sfântul lăcaş, mami Tatzi se închină după ce şi-a umezit extremitatea degetelor de la picioare în agheazmatarul de marmură. Apoi face o mică genuflexiune, străbătând aleea centrală ca să ajungă la confesionalul indicat de corespondentul ei. Ciudat loc o biserică pentru a fixa o întâlnire când eşti japonez, deci budist ori şintoist.

Mamaia identifică odăiţa păcatelor şi dă la o parte capătul de perdea menită să izoleze penitentul. Şi-şi spune că, în cursul vieţii sale galante de ştorfelină, a auzit, cu siguranţă, spunându-se mai multe porcării decât grilajul acestui confesional. Dacă i-ar pune cap la cap pe toţi nătăfleţii chinuiţi de glande şi care se abăteau prin sectorul ei ca să-i încredinţeze fantasmele lor, ce mai lanţ de topograf ar ieşi, nepoate!

Bun, va să zică baba îngenunchează şi aşteaptă. În mintea ei simpluţă, interlocutorul trebuia să fi luat loc în compartimentul preotului. Dar degeaba îşi suceşte gâtul pentru a încerca să-l vadă prin grilaj; încăperea alăturată i se pare pustie.

Şi iată că răsună un uşor semnal de apel, evocând întrucâtva o sonerie de telefon în care s-a vârât vată. Vine de deasupra ei. Coana ridică ochii. Da, aşa e; zăreşte un obiect întunecat, agăţat chiar lângă plafon. Se ridică, îl ia. E vorba de un talkie-walkie. Sub aparat e scociuit un carton pe care scrie: „Ca să vorbeşti, apasă pe butonul negru; când vrei să asculţi, lasă butonul liber.”

Reverenda maică Tatzi a văzut la TV filme de război. Şi agenţii de pe stradă, când ambuteiajul e în toi şi ei îşi anunţă de la distanţă culoarea semaforului. Ridică aparatul

în dreptul gurii şi apasă pe butonul negru.

— Gata, ascult! şopteşte.

Lasă butonul. Un glas preia ştafeta. Asiatic, ca şi precedentele. Dar un glas de femeie, blând, zaharat, proferat de o gură pe care bătrâna paraşută şi-o închipuie pictată cu un ruj extra, roşu-aprins.

— Mulţumesc că v-aţi deranjat. Vreţi să-mi explicaţi ce nu e în regulă?

Mamare se înfige iar în butonul negru. Nu are complexe. A pălăvrăgi face parte din firea ei profundă. În timpul apostolatului foflenchist, nu doar a ascultat mult, ci a şi meliţat mult.

Aşa că îşi începe plângerile. Doi domni, ieri, un frumos şi un gras... În toiul nopţii, Marthe, chelneriţa ei, care... Şi pe urmă, dis-de-dimineaţă, Amédée, hăitaşul ei number one... Atunci, ei bine, îmi aruncă în aer tărăboanţa, sperând să ne neutralizeze, dar caraliii ăştia de rahat au un noroc chior... Operăm o descindere... Seiful ei... Băiatul Amédée devine torţionar de frică. Ceea ce îi poartă ghinion, fiindcă încasează o bombiţă în plină muie... Noi o despuiem de marafeţi, ca să o obligăm să scuipe tot. Stoică, ea nu vorbeşte. Noi îi şterpelim toţi piaştrii. Economiile ei de o viaţă. A făcut socoteala, asta reprezintă mai mult de patruzeci de mii de ciocuieli şi aproape o sută de mii de ţepăluiri. Iar unele dintre astea din urmă, staţi niţel oameni buni, n-au fost deloc uşor de încasat. Nici pomeneală! A dat peste scule mătăhăloase, cum, evident, japonezii, care se încoţopenesc gen colibri, nu-şi pot face idee. De-alea lungi, mai abitir ca un antebraţ. De-alea strâmbe, în formă de bumerang; ca să nu le mai includem în calcul pe cele foarte enervante, din ciungă împletită s-ar putea spune, pe care trebuia să le pui pe orbită cu o limbă de pantofi şi să te prefaci că toată chestia ţi se pare delectabilă.

Am lăsat-o fără nimic pe mami; a fost marele jaf golănesc. Baba plânge. Crede şi ea ce spune. Evocarea acestei minciuni o aruncă în transă. A fost de ajuns să-i

ardem două pachete de dolari, ca să-i dăm noţiunea precisă a catastrofei integrale. Îşi imaginează jupuirea totală, genul vânători cu capcane, încât e de ajuns să fie răscolită o mână de pământ ca să i se pregătească mormântul. Spune că îi revine al dracului de scump să servească drept box-office. Pericolul galben - acuma îl vede foarte clar, ştie ce înseamnă. De la o văicăreală la alta, începe să nădăjduiască suprapreţuri foarte superbe. Dacă, eventual, nu-i vor da un supliment în chip de compensaţie, adio şi n-am cuvinte. A agăţat drapelul ca să-i prevină pe gălbenaşii ăştia cumsecade. Trebuie ca ei să afle despre cât de curajoasă e Tatzi. Despre felul cum s-a lăsat tâlhărită fără să scoată o vorbă. O cutezătoare, ce nu poate fi trasă de limbă. O, asta nu, imposibil! Păi a fost dresată de domnii bărbaţi, în epoca în care mai avea treabă cu ei. Unii cu babaroase şi cu pumni uite aşa de mari! Nişte supertipi, cu caziere judiciare lungi cât feţele de masă de banchete! A uitat unde se găseşte mami asta. De obicei, în coteţul cu fantasme se vorbeşte în şoaptă. Ea - cucu. Zbiară. Îi miroase a Lincolni, a Washingtoni, a Franklini, toată marea familie Dollars. Veniţi, verzişorilor!

Va găsi ea mijlocul să câştige pe parcurs. Totdeauna trebuie să sari asupra chilipirurilor, să prinzi ocazia. Vede aievea marea spărtură pe unde o să vină mălaiul cu care să se înfrupte la maximum. Să o facă pe colaboratoarea devotată, lăsând să se înţeleagă că, de-ar fi fost mai puţin ermetică la fleancă, m-aţi înţeles, chiar aţi înţeles, domnilor samurai? Atunci bine.

Femeia cu celălalt talkie încasează din plin potopul de cuvinte în micuţele ei timpane nipone. Nu încearcă să protesteze. Doar punctează prin onomatopee. Trebuie să spunem, de altfel, că prin sistemul „e rândul tău, e rândul meu” nu poţi conversa de mama focului. Aşa încât cealaltă o lasă pe coana Tatzi să se reverse pe săturate. Şi în cele din urmă, rămasă fără argumente, ajunsă la limitele afoniei, negustoreasa de fofeze o buclariseşte.

— Ai înţeles chiar totul? mai întreabă o dată, cu ultimii

centimetri cubi de oxigen rămaşi în foale.

— Da, da, înţeles totul, spune japofleandura. Vă pun în legătură cu cineva care va soluţiona această problemă; rămâneţi la aparat.

Tatzi răspunde: „Rămân.”

Va fi ultimul ei cuvânt.

Abia are timp să perceapă o modulaţie stridentă, înainte ca aparatul să-i explodeze în mână, sfârtecându-i bătrâna dextră lacomă, de încoţopenitoare, ca şi jumătatea dreaptă a feţei.

Într-o fracţiune de secundă, patroana cârciumioarei a devenit *nefiinţătoare*. În biserică, să vezi, se produce un vraum! afurisit - îţi dai seama, cu toate bolţile alea, nava şi celelalte...

Paracliserul dezghiocat, care reînsufleţea candelele, cu lumânările atârnându-i printre lumânări, se duce într-acolo cu tropăitul firav al artritei sale; şi tot într-acolo se repede doamnişoara Lombec[1] care malaxa armoniumul ca să-l facă să cânte „Doamne, o Doamne, Tu eşti liniştea şi odihna!” Mucoşii care o escortau s-au împrăştiat la moment, în plină panică, spre locaţia corului.

Deocamdată pun capăt procedeului narativ anunţat în piaţa bisericii. Ca să mă năpustesc, din locul unde staţionam, în fir dublu, în faţa bistroului cu pariuri de curse - unde Béru ne justifica ascunzătoarea, mizând douăzeci de pistoli pe Suc de Fructe III în cursa a doua. Badabumul mă umple de spaimă. Şi scapă prin uşa bisericii, asemeni fumului unui incendiu. Undele răzbubuite de ecourile arhimedievale se îngrămădesc la ieşire. Văd dând buzna afară o femeie care închiriază strane, îmbrăcată ca o văduvă profesionistă şi ţipând, de-şi rupe bojocii, că Satana se ţine de prostii în Sait-Eloi-le-Juste.

---

[1] *Long bec,* (arg.) „cioc lung" [gură ţuguiată] (n.tr.)

*
* *

Efectul e impresionant. Imagine a gambelor curmezişe ale coanei Tatzi, mereu îngenuncheată în gheretă, în vreme ce un pârâiaş de sânge picură din confesional şi curge pe dale, în căutarea unui estuar. Câteva degete secţionate zac lângă genunchii madamei.

Pinaud priveşte dezastrul, cu chiştocul stins lipit de limba în descompunere.

Mă vede, regăseşte un strop din seiful lui şi, cu un reflex cameleonesc, îşi vâră limba înapoi între buze.

— Ştii, n-am putut face nimic! murmură.

Ridic perdeaua şi pricep totul. Galbenii puseseră acolo un talkie-walkie capcană. Astfel au putut să o intervieveze pe maica Tatzi de la distanţă, fără pericol; apoi, cu un detonator cu unde scurte, să-i zboare tărtăcuţa, după ce-şi golise sacul.

Consora Thérèsa, venită lângă mine, apreciază lovitura.

— Treabă de mare clasă, declară. Profesionişti!

De ce, în clipa asta, mă gândesc la mormanul de dolari acumulaţi de către defunctă? Moştenitorii ei se vor înfrupta pe rupte. Bătrâna a tras cu bipoaşca nebuneşte, a încasat ciomăgele cât să umpli şase vagoane, şi-a aruncat virtutea la gunoi şi cinstea la privată - toate astea ca să umple un seif cu bancnote verzi. După care, curajoasa se duce de-a berbeleacul, la o turnantă a destinului. Şi toţi acei bani de hârtie nu mai sunt decât o grămadă de fibre vegetale prefăcute în pastă şi uscate.

— Era o afurisită de ticăloasă bătrână! epitafez eu. Gata să-şi salveze viaţa pentru o sută de dolari şi să pună să fii omorât pentru cinci sute; dar pitorească în felul ei. Greşeala a fost că a ieşit din disciplina sa firească, adică recoltarea de paraipane. Când faci prăpăd în *Doamna de la Maxim's*, nu trebuie să rişti în *Dama cu camelii*, fiindcă nu curg aceleaşi lacrimi. Bine. Ocupă-te tu de formalităţi, Pinuche; cât despre dumneata, Thérèsa, te-am făcut să-ţi

dai recitalul degeaba...

Consora mea strâmbă din nas.

— Nu sunt intimidabilă de felul meu, dar simt că, dacă mai stau mult, o să vomit într-o biserică pentru prima dată în viaţa mea de creştină. Nu vrei să-ţi ofer un pahar, comisare? Am un băruleţ în bătrâna mea CX.

Încuviinţez:

— Cu dragă inimă, cutezătoare camaradă.

Harabaua ei e parcată în fundătura învecinată, în capătul căreia se deschide grilajul prezbiteriului.

— Să urcăm în spate, hotărăşte cheflia (pe care colegii au poreclit-o Sturzul, fiindcă e mereu bine dispusă).

Înţeleg de ce Thérèsa mă invită în partea posterioară a habitaclului: în spătarul banchetelor din faţă şi-a amenajat Cintra mobilă. E o fată de treizeci şi cinci, blondă, cu părul retezat la nivelul urechilor. O instruieşte, pe undeva, pe campioana sovietică la suliţă. O domnişoară sănătoasă şi directă, premiul întâi la tragerile cu pistoletul la ultimele campionate interpoliţii.

— Cu ce te servesc? Scotch, porto, vodcă, uzo? Am până şi glasoane, adaugă cu mândrie, deschizând un mic compartiment refrigerat.

— Să mergem pe porto. Auzi, nu e deloc banal pentru o femeie să-şi echipeze maşina cu un bistro; nu-mi spune că regina trăgaciului, care compostează aşii de cupă de la douăzeci şi cinci de metri, suge la băuturi fermentate!

— Tărăboanţa mea e salonul meu, mă asigură. Mă costă o grămadă. Îmi petrec aici cele mai frumoase clipe din viaţă. Priveşte puţin, comisare!

Răsuceşte tetiera de la scaunul mortului, descoperind un mic ecran TV. Într-o cotieră se află comenzile unei instalaţii hi-fi. Apasă pe alt buton şi scaunele noastre se întind aproape la orizontală.

— Formidabil! exclam. Domnişoara nu-şi refuză nimic în materie de confort!

— Nu mişca, iată punctul forte al numărului meu!

Apasă o manetă amenajată în şasiu. Minune: toate geamurile încep să se întunece. Sticlă polaroid!

— În plin oraş, te poţi izola astfel cu desăvârşire, îmi explică Thérèsa. Excitant, nu?

Îmi aruncă o mână coborâtă, fără să strige păzea (şi, de-ar fi strigat păzea, tot n-aş fi făcut nimic ca s-o împiedic, doar mă cunoşti!).

— Pentru mine, asta înseamnă voluptatea, continuă, cu o voce fabulos de răguşită. Să mergi să te ascunzi într-o cameră ca să ţi-o pui - buarc! Dar s-o faci când o mulţime de oameni forfotesc în jurul tău, cu ocupaţiile lor, să avem iertare, dar găsesc că e sexul integral!

Vorbeşte lustruindu-mi manometrul de decompresiune.

Ţi-l scoate din teacă pe Durandal, îl face fercheş cât cuprinde, lustruit, înroşit, superb! Cornet cu zmeură. Gogâlţ! Hmmm, ce delectabil e! À la ducele d'Aumale, vă rog! Iată, mersi, nu, lăsaţi-o pe doamna să mitocosească, ştie ce are de făcut. Aşezaţi-vă comod, viconte! Serviciul e inclus în preţul general. Frumoasă tehnică! Când se ridică, are încetineala unui ascensor hidraulic, dar coborârea vertiginează. Ştii cum pompierii, în stare de alertă, se năpustesc în garajul marii pompe lăsându-se să alunece de-a lungul unui stâlp?

Prin geamurile opacifiate văd trecând prin fundătură nişte oameni. Servitoarea preotului; o doamnă de la kermeză; un băieţel pe tricicletă... Şi în vremea asta Thérèsa lucrează pe rampa de lansare. Aplicată, volubilă la emisfere. Trăgătare de elită. Cât calm! Câtă precizie! Ce impresionant mod de a scoate din teacă, apoi a vârî în teacă, pentru a scoate iarăşi din teacă.

— E bine? mă interoghează peste umăr.

— E suprem!

— Totdeauna te-am dorit, comisare.

— Sper să nu te dezamăgesc; mi-ai încredinţat un rol atât de pasiv!

— Un asemenea mădular nu este în nici un caz pasiv! mă asigură ea. Te recepţionez cinci pe cinci. E fabulos! Nu

cumva te grăbeşti?

— Ar fi o nebunie numai să încerc să o fac.

— Nu-i aşa?

Rămâne îngenuncheată pe banchetă, de o parte şi de alta a lui mandea, şi sprijinită în coate pe spătarele din faţă, ca să-şi opereze ca lumea graţioasa mişcare a bazinului. Şi pluteşte, galeră!

— Ţi-ar plăcea un pic de muzică drept acompaniament?

— Nu, nu, plescăitul dumitale îmi e de ajuns; am impresia că sunt Lamartine pe lacul lui, privind cum Elvire vâsleşte în asfinţit.

— Poetule!

— În clipele astea, cum să nu fii?

— Activează ceva mai abitir, japiţă! Da, aşa. Perfect. Păstrează cadenţa!

Ea se însufleţeşte. Începe să deraieze niţel de la limbajul cizelat; mă face scârbă, puţă-nfiptă, măgar în rut, puţuitor, cioacă de beton, marafet cu autoghidare. Se animă şi mai şi, accelerează rotunjorul. „A! Da! A! Da! A! Da!” strigă. CX-ul intră în tangaj. O doamnă lumânăreasă opreşte în faţa alcovului nostru cu rotiţe, intrigată de tresăririle şaretei. Tocmai atunci vreau şi eu să-mi aduc contribuţia la acţiune. Să pun ceva de la mine. Să berbecesc. Îmi salt şalele şi mă apuc de crengi, în cazul respectiv de marginile şasiului. Ocazie cu care apăs maneta care comandă polaroidizarea geamurilor, acestea din urmă redevenind normale; dar noi, ajunşi în punctul fără întoarcere, nu ne dăm seama. Lumânăreasa holbează ocularele în faţa acestei minuni. Geamuri vopsite care se dezvopsesc. Şi asta ca să-ţi îngăduie să vezi - ce? O şmecheră în plină frenezie, în curs de călărire a unui bărbat frumos, în forcepsul vârstei, cum zice Béru. Nu-şi dă seama imediat de natura acestui steeple-chase, aşa că se apleacă să vadă mai bine şi-şi striveşte nasul de sticlă, de-ai crede că vezi un cap de mort halucinat. Îi trimit, cu vârful degetelor, o bezea. Apoi îi arăt dindărătul zdravăn al Thérèsei, ridicând degetul mare ca să-i arăt că performanţa colegei mele ar

merita medalia de aur la Jocurile Olimpice ale frigăruirii. Doamna lumânărească răspunde semnului meu de bucurie cu o strâmbătură ce lasă a se ghici iminenţa unei ocluzii intestinale.

Ultragiată, se cară să povestească poporului degradanta ştire.

— Hai, hai, că terminăm. Terminăăăăm! urlă consora mea, ai cărei senzorial debuşează în zona magnetică.

Galanton, o las să intre în port, apoi mă alătur ei fără grandilocvenţă. Atunci ea izbucneşte într-un râs sănătos, de şmecheroasă copleşită.

— Cum ţi se pare maşina mea, comisare?

— Aş face cu dragă inimă, la bordul ei, traseul Paris-Dakar! afirm.

Ea, gâfâind, se lasă să cadă alături de mine.

— Aveam nevoie de asta ca să-mi alung din minte imaginea aceea păcătoasă, mărturiseşte. Totdeauna trebuie să-i răspunzi morţii prin viaţă. Ia spune, ne şi despărţim?

Zâmbetul îi e nesigur iar privirile energice îi conţin o anumită melancolie.

— De ce ne-am despărţi, când suntem pe un drum atât de bun? Ancheta mea şchioapătă, e întortocheată. Am nevoie de ajutor, scumpă Thérèsa.

Scena următoare, te rog frumos, are loc peste patru ore, la Yaton Ton Kébon, un luxos restaurant japonez din Passy. Ambianţă distinsă. Decor lăcuit în negru, cu aurării dragonale, felinare roşii şi galbene, feţe de masă portocalii. O muzică fornăită, „de acolo”, ne strepezeşte timpanele. E plicticos să bolboroseşti, cu nişte nostalgii de Madama Butterfly, doar ca să te afli în treabă. „Zbong-ong-ong...” O coardă vibrează îndelung, la unison cu ea însăşi.

Ni s-a servit un peşte mare, gătit înăbuşit, ale cărui urechi continuă să mişte.

— Dacă veţi binevoi să mă iertaţi, spune Béru, mă scoate din pepeni peştoiul ăsta cu felul lui de a zice bravo cu clăpăugele. Îmi place şi mie să clămpănesc prospături, dar

e o margine în toate alea.

Şi-şi smulge una dintre şalupe, slujindu-se de ea ca de o măciucă, pentru a lichida nefericitul scobar.

— Care lucru nu merge, dom'ilor? se aferează chelnerul.

Grasul bombăne:

— Mrenele voastre sunt ca şi tărăboanţele voastre - eşti silit să le termini cu mâna! Caută-mi de urgenţă o pereche de ochelari de soare; şi ochii lui mă deranjează. Stă acilea uitându-se cu felinarele ălea de miop cum îl halim; mă intimidează! Puteţi să vă daţi voi mult şi bine de ceasul morţii, că nimic nu e ca antricotul nostru de vacă cu cartofi prăjiţi. Cel puţin vaca nu vine să se chiombească insistabil în timp ce o clămpănim!

Chelnerul, docil, aduce becicletele solicitate. Maiestatea Sa împopoţonează cu ele marele peşte pe care îl terminăm de îmbucătăţit cu inima uşoară.

Pe când mâncăm, îi rezum cutezătoarei mele consurori avatarurile mele în curs. Ea mă ascultă cu un interes crescând. O simţi profesionistă. Îmi emailează povestirea cu scurte şi pertinente întrebări dovedind că asimilează în chip admirabil, datele problemei.

— Până acum, comisare, ai interpretat întrucâtva *Boleroul* lui Ravel, nu? Chestionezi un Cutare, pe urmă o Cutărească, după care un Drăcea, apoi un Drăcică... Fără să vreau să te jignesc, ai întreprins o anchetă de jandarm.

— Anchetele de jandarm sunt cele mai solide, obiectez.

— Fiindcă se sprijină pe logică şi perseverenţă, admite Thérèsa; dar în cazul de faţă, ai de a face cu o organizaţie de terorişti japonezi. Aceşti oameni sunt vicleni, insesizabili, implacabili. Chiar atunci când vei reuşi să pui mâna pe unul dintre membrii ei, lucrul ăsta nu te va duce, probabil, nicăieri. Şi, de fapt, ca să punem marea întrebare, cea care condiţionează tot restul: de fapt ce cauţi? Care e scopul dumitale în harababura asta? Să lichidezi K.K. Boû Din? Ştii bine că nu eşti de talia de a realiza o atare performanţă. E ca şi cum ţi s-ar cere să lichidezi Brigăzile Roşii! Şi atunci? Speri să reintri în

posesia mizeriei voastre de ogivă secretă? De când a dispărut, va fi fost cedată, cu forme în regulă, celui care o dorea. Altceva ce? Să găseşti cadavrul lui Van Trilöck? Mă îndoiesc că mormântul lui te împiedică să dormi... Dacă vrei să afli părerea mea intimă, îţi pierzi timpul, frumosul meu comisar. Şi nimic nu e mai trist pe lume decât să vezi un om ca dumneata pierzându-şi timpul. Singurul lucru pozitiv din povestea asta este, după mine, clipa petrecută de noi doi în maşina mea.

Îşi întinde mâna îndrăzneaţă către a mea şi o mângâie. La care bip-bipul reacţionează, ca şi când acea presiune tandră l-ar fi declanşat.

Mă duc la subsol să telefonez.

Mathias din nou! Mereu egal cu el însuşi.

— Noutăţi? întreb.

— Un mesaj de la Élysée, către toate azimuturile: Bérurier să intre imediat în legătură cu Preşedintele Republicii.

— Eşti sigur, Roşcatule? Totuşi nu-i întâi aprilie.

— E cât se poate de oficial, domnule comisar.

— Bine, îi transmit.

Mathias îşi curăţă tubulatura cu un dres de voce.

— În ce vă priveşte, lucrurile avansează?

— Nu, în ce mă priveşte, lucrurile dau înapoi. Drama mea, fiule, e că răscolesc cerul şi pământul în căutarea a ceva, fără să ştiu ce caut.

El rânjeşte uşor.

— Formidabil la dumneavoastră, domnule comisar, este că în cele din urmă o să găsiţi acel ceva.

Frumoasă dovadă de admiraţie, nu? Sau de linguşire indicibilă...

Mă întorc la tovarăşii mei de masă şi-i transmit Grasului ordinul elyséean. Crezi că tipul marchează vreo stupoare? Cucu! Nimic nu-l scoate vreodată din ale lui. Îşi acceptă întreaga viaţă cu o impresionantă stăpânire de sine: oamenii, faptele, bucuriile, necazurile. O stâncă! Un vârf de munte!

Se ridică, oftând.

— Preşedintele trebuie să fie, am băgat eu de seamă că îi plăcea de mine...

Şi dispare.

Thérèsa zâmbeşte.

— E bufonul dumitale?

— Nu, scumpo, prietenul meu.

Ea ciuguleşte din farfurie câteva boabe de orez.

— Şi acum ce-o să faci?

— O lovitură de teatru, răspund.

— Adică?

— Aşteaptă nota de plată şi-ai să vezi.

Ea mă scrutează fără ascunzişuri, cu ochii hotărâţi aţintiţi într-ai mei, ca nişte faruri. Luptăm o clipă, asemeni unor maşini pe cale să se stropească reciproc, fără ca vreuna dintre ele să se hotărască a respecta codul eleganţei.

— Simt din nou nevoia de dumneata, comisare, murmură ea.

— Comanda a înregistrată, draga mea.

Béru revine. Mergând ciudat. Cu o încetineală de om beat. Pune un picior în pământ şi ezită înainte de a-l ridica pe celălalt. Îşi umflă pieptul şi-şi ţine bărbia îndreptată spre felinarele agăţate de tavan. Mi se pare impresionant. Se aşează pipăind cu posteriorul, îşi propteşte coatele pe masă, adică unul într-o farfurie, şi-şi prinde căpăţâna cea grea în mâinile nu mai puţin grele.

Pare să mediteze, fiindcă are ochii închişi.

Îi respect tăcerea impresionantă. Îl contemplăm, cu gura căscată, în aşteptare. În cele din urmă el se înfiorează, îşi ridică bustul semeţ, îşi redeschide vitrinele.

— Nu-ţi poţi închipui o chestie ca asta! declară fiinţa de excepţie. Afară de cazul când ai băut atâta, de-ţi vine să te picuri pe mobilă.

— Spune! îi poruncesc la modul implorator, ceea ce ţi se poate părea paradoxal, dar te calc pe bătături.

Omul îşi umflă piepţii şi slobozeşte către farfuriile goale

o tornadă carbonică.

— Am vorbit cu preşedintele însăşi, în persoană.

— Şi?

— Se pare că pregăteşte o remânuire ministerială.

— O ce? suflă Thera.

— O remaniere ministerială, traduc eu. Ei bine, Grasule, şi ce?

— Şi ce, îmi cere să fiu ministru, amice. Uite-aşa. Ministru eu, Béru. Şi mi-a cerut-o într-un aşa hal, că n-am putut să-l refuz. De altfel, e un ins care ştie ce vrea să zică să vrei.

Las să mă invadeze hoarda de sentimente contradictorii care se năpusteşte spre mine în galop. Viaţa e un basm! şi totodată o grămadă de rahaţi. O baie de prostie în care macerezi. Primeşti în cursul ei flori şi şuturi dindărăt. Cântăm în ea, plângem, orgăsmuim...

Thérèsa reacţionează înainte de mine.

— Ministru a ce?

Bérurier iese din extaz.

— Hm? Ce-i? Pardon, vorbeaţi cu mine?

— Te întreb ce minister ţi-a propus preşedintele?

Excelenţa Sa îşi umflă obrajii, pârţâie pe gură şi suspină:

— N-am fost atent, dar ce contează?

EIGHT

Gânditori, privim cum se îndepărtează noul ministru.

— Crezi că poate fi cu putinţă? bâiguie Thérèsa, deconcertată.

— Da, îi răspund, fiindcă totul e posibil; fiindcă totul e adevărat, cu excepţia vieţii, această iluzie de mare montare.

— Să se fi pasionat preşedintele într-atâta de grăsanul ăsta încât să facă din el o Excelenţă?

— De ce nu? E un om (de preşedinte vorbesc) căruia îi place din cale afară să intrige, ştiind că surpriza constituie dinamica interesului. Stupefiază ca să aibă un aer stupefiant; contrar lui De Gaulle, care era stupefiat şi stupefia fără voie. Şi unul, şi altul cunosc suverana prostie a poporului. Şi unul, şi altul, o vor fi exploatat; cel Mare din vocaţie firească, celălalt din lipsa unei certitudini profunde. Între preaplin şi preagol, Franţa îşi urmează calea.

La care îi fac semn chelnerului să-mi aducă nota. Aceasta era deja gata. Depun în farfurioară cardul American Express. Omul se duce să-l hârţogărească şi-mi aduce fişa să o semnez, ceea ce eu fac. Îi acord un talant pentru serviciul zelos; şi, în momentul când vrea să se evacueze, îl opresc.

— Spune-mi, tinere prieten, patronul este cumva domnul acela din apropierea casei de marcat, cu haine de culoare închisă şi care poartă ochelari?

— Da, domnule.

— Numele lui e oare Yamaha Késouton Ku?

— Aşa e, domnule.

— Binevoieşti să-i duci asta din partea mea?

Aşez în farfurioară un plic Kodak conţinând două probe ale fotografiilor făcute de mine în casa nelocuită (decât de cadavre) din strada Gaston-Debois.

Băieţelul se înclină şi se îndreaptă spre cârciumar. În vremea asta, eu încetez să mă mai ocup de el. Cu un aer degajat, îmi apropii scaunul de acela al Thérèsei şi-mi cuprind consora de gât.

— Ai să vezi, micuţo, că o să urmeze ceva ce riscă să iasă bine.

— De ce?

— Tocmai i-am trimis patronului clişeele celor două femei moarte, din sicriele-congelator.

Ea râde.

— Într-adevăr, poate fi o situaţie delicată...

— Ai grijă să nu te uiţi spre el. Să fim veseli, destinşi. Să vorbim despre altceva.

Provocatoare, ea îmi aruncă:

— Despre ce, frumosule comisar?

— Despre sânii dumitale, de pildă. În cursul „conversaţiei" noastre toroipăneşti din maşină, nu li s-a acordat cinstea cuvenită, şi Dumnezeu ştie că o merită. Să ştii că suscită asupra mea un interes pe care aş dori să li-l mărturisesc în cât mai scurt timp.

— Depinde numai de dumneata, şefu'.

Curios lucru, fiindcă, dacă e să-ţi spun totul, Thérèsa nu aparţine grupului de doamne de ispravă care, de obicei, îmi mobilizează interesul. Latura ei de femeie virilă, cu o sănătate de fier, cu viaţă în aer liber, monitoare, şef de tabără, nu reprezintă idealul meu feminin. În general, mă dau în vânt după femeiuştile adevărate, cele temperamentoase, desigur, dar numai sub raportul ţepăluirii. E aspectul meu macho, denunţat de atâtea şi atâtea femele (cărora nu le acord atenţie, evident). Deci, în ciuda celor de mai sus, şi întrucât orice regulă comportă şi excepţii, Thérèsa îmi place. Probabil din cauza tărăboanţei sale „amenajate" pentru coţăitul urban. Există în chestia asta o latură vicioasă care mă seduce. Se întâmplă ca până

şi bărbatul cel mai sănătos să sucombe în faţa tentaţiilor naşparlii. Dar, dacă stai să te gândeşti, nu e ceva firesc? Nu avem treizeci şi şase de feluri de a face dragoste; reduse la esenţial, nu dispui decât de două posibilităţi fundamentale, care sunt antipodice şi pe care nu le voi preciza mai mult - fiindcă sunt citit în toate păturile societăţii şi, după asta, vor fi nişte prost puitori şi nişte prost subpuse care să colporte spusele mele şi să-şi rânjească ştii ce? Fasolele.

Va să zică, pentru a reveni, fiind limitat la cele două soluţii, dacă vrei să variezi eşti obligat să te mulţumeşti cu decorul şi cu punerea în scenă. O partidă de jamboane realizată de nişte pitici nu se deosebeşte prea mult de o alta practicată de purcei sau potăi. Dar regizată de Robert Hossein, atunci, pardon, poate deveni o mare artă (sau o mare spartă, după caz).

— Vă cer iertare, dom'ule...

Întrerup promenada buzelor mele pe ceafa colegei, ca să fac faţă interpelatorului, adică diomnului Yamaha Késouton Ku, prea-onorabilul patron al acestui stabiliment.

— Da? zic cu atâta candoare, că aş mai putea revinde pe coridoarele metroului.

El îmi întinde fotografiile.

— Dumneavoastră mi-aţi dat asta?

— Sunt excelente, nu?

— Nu înţeleg...

Domnul Késoton Ku e mititel de tot, cu o frumoasă faţă de tartă cu lămâie, tartă pe care au fost aşezaţi nişte ochelari. Aceştia din urmă posedă lentile foarte groase, care măresc exagerat de mult virgulele negre ale ochilor lui.

— La puteţi păstra, îi spun, eu am originalele.

Mă ridic şi dau la o parte scaunul partenerei, mânat de acea galanterie care, alăturată harului pitulicii, a făcut reputaţia francezului dincolo de mări.

— Complimente şefului dumneavoastră bucătar, domnule Yamaha Késouton Ku, modul lui de a nu găti

peştele e prodigios.

Îi dau Thérèsei impermeabilul. Ea îşi vârâ braţul în mânecă în stilul Blériot[1].

Restauratorul nipon e bătut pe terenul impasibilităţii. Eu semăn cu un lord britableg. Calmul meu, detaşarea voioasă, venind după acest ciudat cadou, îl deconcertează prea de tot. Se întreabă ce pun la cale sau unde vreau să ajung. E asfixiat bunul japonez. „Dar, îşi spune el, într-un cerc mare, plin de mici desene cu pensula, dar ăsta pleacă! Nenea ăsta şi fata uite-i că pleacă, fără nici o explicaţie!”

Aşa că tropăie, pe urmele noastre, până la uşă. Iese o dată cu noi. Ne urmează în timp ce ne ducem la CX-ul ultracofortabil al colegei mele. Îi ţin Thérèsei portiera deschisă. Apoi o închid şi înconjur maşina, ca să merg să mă depun pe scaunul de lângă şofer.

Continuu să mă port ca şi cum nu l-aş vedea.

— Domnule! Domnule! face el, cu voce angoasată, în momentul când iau loc.

— Da, despre ce e vorba? condescend fără a descinde.

— Trebuie să stăm de vorbă, bâiguie el cu glas nazal.

— Să stăm de vorbă despre ce? îl întreb cu mereu aceeaşi placiditate.

— Păi despre... despre...

Flutură cele două fotografii pe care nu le-a lăsat din mână. În original,

— Sunteţi în măsură să-mi furnizaţi informaţii despre K.K. Boû Din, domnule Késouton Ku?

O degustă, augustul! Trosc, drept în gingii!

— K.K. Cine?

— Bun, atunci nu avem ce să ne spunem; poţi demara, Thérèsa!

Ea se desprinde de trotuar cu supleţe şi-şi porneşte casetofonul.

---

[1] În original, *Elle passe la manche*... „îşi trage mâneca" dar şi „trece Canalul Mânecii". Blériot – celebrul pilot care a traversat fără escală Atlanticul (n.tr.)

Patronul îmi scheaună în nas:

— Aşteptaţi! Aşteptaţi!

Şi începe să galopeze după fundul nostru. Thérèsa, care îl observă în retrovizor, murmură:

— L-ai avut din prima, comisare. Frumoasă treabă!

— Încetineşte!

Ea frânează. Yamaha ne ajunge din urmă. Mă tirbuşonez ca să-i deschid, dinăuntru, portiera din spate. Cu sufletul la gură, omul se aruncă în tărăboanţă.

— Dacă ţii aşa de mult! îi zic.

Apoi, printre dinţi, camaradei mele:

— La Marea Baracă, scumpo!

O bucată de drum, nu spunem nimic. Se petrece un fenomen bizar, dacă pot spune aşa, în ciuda caracterului pelonastic al expresiei: japonezul mi se predă în mod deliberat. Cu cele două fotografii, i-am demonstrat o putere pe care nici nu se gândeşte să o conteste. Ştie că sunt călare pe situaţie şi se predă bunăvoinţei sau malignităţii mele. Indiferent dacă mă voi arăta mărinimos sau crud, acceptă dinainte. Eu sunt invadatorul; i-am asediat destinul. Arată faţă de mine fatalismul pe care îl dovedeşte faţă de o inundaţie.

Caseta pusă de Thérèsa e de Renaud. Un supercampion. Un infinit deloc prost. Un incontestabil. Poetul cel mai poetic din această epocă de arhirahat (fără principii). Prinţul pavelelor. Nostalgia ajunsă în portul potrivit. Un muşcă-tembeli. Nobleţea timidităţii! Fluturător de spade! Şi plăpând la suflet, îl simt şi-l sufoc pe jumătate cu tandreţea mea!

Renaud cântă ţiganul, lumea interlopă, cuţitul, câinele, ochelarii regăsiţi de proprietarul lui... Salut, ţigane, salut, cioară... Salut, Renaud! Fie ca sângerătorii să se ţină departe de noi. Vom găsi destule cuvinte ca să-i înecăm pe toţi capsomanii? Cântă, tipuşorule, cântă! Cânţi de dragul demnităţii - şi ei nu ştiu nimic.

— Îţi place mult? întreabă Thérèsa.

— Chiar mai abitir de atât!

Oare japonezul din spate ascultă? Şi, dacă da, înţelege?

Dăm buzna în Curcănărie.

— Veniţi, scumpe prietene! îl invit pe oaspete.

Domnul Peşte Crud mă urmează; Thérèsa încheie plutonul. Merg de-a lungul coridoarelor întortocheate, ca să ajung la încăperile absolut marginale. De o sută de ani trebuia să restaurăm această parte a Poliţiei, dar creditul întârzie, ştii cum e. În sfârşit, acum, când avem un ministru ieşit dintre noi, poate că lucrurile se vor mişca un pic.

Aterizăm în fundul şubrezelii, într-o încăpere gen celulă-birou. Ferestre cu grilaj. O masă lustruită, cu un telefon, trei scaune, un dulap în perete, iar pe lângă zid o banchetă îmbrăcată în muşama neagră. Deloc drăguţ. Dimpotrivă. Sartre din perioada roz! Ambianţa îţi apasă cerebelul.

— Staţi jos, domnule Késouton Ku.

Japonezul se supune. E serioz ca un bonz de bronz. Thérèsa se instalează în spatele lui, pe banchetă, în timp ce eu ocolesc biroul pentru locul number one.

— Doreaţi să-mi vorbiţi? îmi întreb interlocutorul.

El aşează pe birou cele două poze.

— Cine vi le-a dat? întreabă.

— Fotograful la care am fost să le developeze.

— Dumneavoastră le-aţi... fotografiat?

— Da, în pivniţa din strada Gaston-Debois.

Boţul de şofran înghite în sec.

— Presupun că vă puneţi anumite întrebări? se încumetă.

— Cred că dumneavoastră vă puneţi anumite întrebări! rânjesc.

Cam suprarealist, dar omul e inteligent.

Îl contemplu gânditor, întrebându-mă dacă am în faţă un comerciant care le face servicii băieţilor din K.K. Boû Din

sau un autentic agent al K.K. Boû Din, posedând un restaurant în chip de paravan. Aş înclina cu siguranţă către prima ipoteză. În mod vizibil, acest domn stă pe cărbuni aprinşi. Sunt gata să pariez pe slipul de zinc al doamnei Thatcher contra unor chiloţi de Pau (Pirineii Atlantici) că acest canar cu ochelari e racketat de organizaţia secretă japonoasă. Îl ţin din scurt, îl utilizează, îl manipulează - iar intervenţia mea neaşteptată, cu sprijinul fotografiilor compromiţătoare, aruncă în viaţa lui o cumplită consternare încurcălită. Personajul e om de vază, are un restaurant la modă, unde toată lumea bună din Paris se îngrămădeşte să halească peşti vii şi homari care încă te înhaţă de labă, când deodată trăsnetul! San-Antonio, fiindcă trebuie să-i spunem pe nume, se năpusteşte asupra reuşitei lui.

Chiar în această parte nasoală a Barăcii încăperile sunt echipate cu un difuzor general. Al nostru, pe care păianjenii l-au învelit într-o pânză uite-aşa de groasă, începe să hârâie. Apoi răsună o voce, devenită metalică şi cavernoasă din cauza carenţelor instalaţiei:

— Domnule comisar San-Antonio, se pare că sunteţi în clădire, mă puteţi contacta de urgenţă la interior 118? Mulţumesc!

Ia te uită, Roşcăţeală s-a cărăbănit din stabilimentele Tatzi. Ridic receptorul şi cer centralei interiorul 118.

— Nevoie de mine, Blondinule?

— Aş dori tare mult să vă vorbesc, pot veni?

— Nu, vin eu la tine. Nu e chip să stai liniştit, bombăn apoi. Thérèsa, frumuseţea mea, vrei dumneata să fii bună să începi cu înregistrarea confidenţelor prietenului nostru Késouton Ku?

— Cu dragă inimă, big chief!

— În maşină, în timpul fermecătoarei noastre discuţii ochi-în-spate, mi s-a părut a observa că porţi, deasupra fesei drepte, un încântător pistolet?

— Sunt ambidextră, big chief!

— Esenţial e să nu te laşi intimidată.

— Eu să am frig în ochi? Cu termolactilul meu - glumeşti. Îmi fură un pupic şmecheros şi vine să-mi ia locul.

*
* *

Învăpăiatul şi-a pus o bluză albă (la origini, dar care acum seamănă cu o pânză de Mathieu, căruia, în treacăt, îi adresez amicalele mele sentimente). O tavă pentru mâncare se află în faţa lui, pe birou, dar în loc de clămpăneală conţine nişte fragmente de resturi înnegrite şi sfâşiate.

— Ei bine, Albinosule, ne facem jucărele? glumez arătând spre vechiturile lui.

Butada mea (pe stil vechi) nu-l scoate din fire. Mi se pare al naibii de îngrijorat suedezul.

— Ai colici nefritice, băiete?

— Sunt dat peste cap de Pinaud, domnule comisar.

— Păi pe Pinaud l-am văzut mai devreme, la Saint-Eloi-le-Juste, unde semăna mai degrabă a lumânărar decât a paracliser, dar avea înfăţişarea lui obişnuită, de cumsecade.

— Tocmai s-au petrecut nişte lucruri care nu-mi plac.

Şi îmi povesteşte că, după bombardeala coanei Tatzi, Pinuche i-a telefonat spunându-i marca aparatului talkie-walkie rămas la vedere pe dărâmături; şi, atât cât se putea, a furnizat o descriere a obiectului şi l-a întrebat pe Ruginit, mare tehnician în materie de audio-vizual, care era raza de acţiune a unei asemenea maşinării. Din cauza încărcăturii de explozibil telecomandat, Mathias a estimat că al doilea talkie-walkie nu se putea găsi mai departe de cinci sute de metri de cel dintâi. Pinaud i-a mulţumit şi a închis fără să dea vreo explicaţie.

Peste trei ore, Tăgârţ-Tăgârţă l-a sunat iarăşi pe Incendiat.

— Jubila, afirmă Mathias. Mi-a spus, şi vă cer iertare, că e mai şmecher decât dumneavoastră.

— Nu trebuie să dai prea multă importanţă divagaţiilor unui moşneag, îl asigur.

Colaboratorul meu schiţează doi centimetri de zâmbet care, hotărât lucru, nu vrea să eclozeze.

— „Nu mi-a trebuit mult timp până să-l găsesc pe asasinul doamnei” mi-a zis. După care, nimic! continuă Mathias. Sau mai curând o lovitură înăbuşită, câtea secunde de cvasităcere - şi telefonul a fost închis.

— Ce înţelegi prin „cvasităcere”, fiule?

— Ei bine, buşituri, foşnet de stofă. Dar uşoare şi scurte. Am aşteptat, sperând că Pinaud o să sune din nou; n-a făcut-o. Am cerut să mi se aducă resturile aparatului talkie-walkie, ca să le examinez, şi lucrez la ele ca un apucat. Prima mea apreciere era exagerată. Detonatorul care a comandat explozia încărcăturii ascunse în talkie-walkie se afla la o sută sau o sută douăzeci de metri de acesta. Senzaţia mea, domnule comisar, este că Pinaud a reuşit să-l localizeze pe teroristul care manevra aparatul. S-a ascuns ca să sară asupra lui; dar a fost reperat în momentul când mă prevenea şi neutralizat. Ce credeţi de asta?

— Lasă baltă jucărioarele şi urmează-mă, artistule! îi răspund, cu dinţii strânşi de spaimă.

Noaptea e aici, palidă, timidă, păstrând încă dâre de lumină şi ceţuri care dispar înainte de a fi putut căpăta consistenţă.

În piaţa bisericii, circulaţia aproape a dispărut. Patru platani bătrâni, scrofuloşi, le îngăduie câinilor să-şi ridice lăboanţa de seară. Moşnegi plimbători de fox-terrieri cu tendinţă de corcituri alcătuiesc grosul societăţii aflate încă pe afară în acest cartier mediocru. Aşteptând pipiul vesperal, mai docili decât potăile lor, până într-acolo încât lasă impresia că ei sunt ţinuţi în lesă. Ciudatul balet al însoţitorilor de urinări îţi dă fiori prin burtă. Această mohoreală infinită, acest rond al fiinţelor cu şase picioare,

înainte de ultimul telejurnal, îţi permite să măsori mocirleala destinului lor şi a aceluia al tău, în completare de program. Cu toţii, băieţi, suntem nişte uşurători de câini şi cu toţii, în pasivitatea noastră, ne numim Căţel. Colonelul Căţel, de la serviciile bideurilor. Purtătorul de nasului Căţel, ataşat persoanei patronului-director general Căţel, el însuşi înrolat în brigada încornoraţilor. Nu vă îmbulziţi! Va fi loc pentru toată lumea!

Evaluez dimensiunile pieţei. Biserica Saint-Eloi se ridică în centrul acesteia. Cât să fie până la imobilele care o înconjoară? Optzeci de metri? Mathias e de acord cu evaluarea.

— Deci persoana cu detonatonil se găsea într-una dintre casele învecinate, monologhez.

— Sau într-o maşină parcată în apropiere, emite Red-ul.

E cuprins de flăcări amicul, la lumina ce vine dinspre o farmacie rămasă cu becurile aprinse. Să juri că mecla lui e drapelul sovietic, roşu cu auriu.

— În cazul ăsta, ar fi vorba de o maşină închisă, stil furgonetă, fiindcă un galben folosindu-se de talkie-walkie ar fi atras atenţia.

Cu paşi mărunţi, facem turul patrulaterului, ca doi pretinaşi care taman au clămpănit împreună şi se pregătesc să se despartă.

— Nu era o maşină, zic oprindu-mă scurt.

— Credeţi, domnule comisar?

— Dacă aşa ar fi stat lucrurile, cotiga ar fi zbughit-o imediat după lovitură; or, Pinaud a descoperit pista la mai multe ore după atentatul de la biserică, fiindcă, aşa cum singur o spui, exulta şi pretindea că îi are pe asasini.

— Nimic nu dovedeşte că i-a găsit în preajma bisericii, patroane. Putea foarte bine să ia o urmă şi să obţină o mărturie care să-l ducă în altă parte.

— Desigur, dar pista a luat-o aici în sector. Dacă s-a interesat de raza de acţiune a aparatelor, înseamnă că socotea să exploreze împrejurimile.

Iată-ne întorşi la punctul de plecare. În plină

presupunere. Mathias ţine la versiunea lui cu vehiculul; trebuie să recunosc că are şi argumente.

— Să ne punem în locul lor, domnule comisar. Tipii din K.K. Boû Din constată că ieri, la maica Tatzi, a fost agăţat drapelul de alertă. Intră în legătură cu doamna, care le declară că vrea să le vorbească. Ce fac atunci? Hotărăsc să asculte ce are de zis şi, la nevoie, după obţinerea confidenţelor, să o lichideze. Le vine atunci ideea unui confesional echipat cu un talkie-walkie-capcană. Aleg această biserică liniştită, îşi instalează materialul şi o anunţă pe coana Tatzi. Ca să rămână la distanţă, nu au deloc timp să instaleze altfel de bivuac decât unul volant; deci mitocosesc dintr-un vehicul, probabil utilitar, după cum chiar dumneavoastră aţi remarcat.

Nu mă mulţumesc cu acest scurt şi anemic omagiu adus sagacităţii mele.

— Diferenţa dintre raţionamentul tău şi hârtia de privată, Roşcovane, este că nu-ţi poţi şterge emisferele cu el. Hai să-ţi dau versiunea mea. Gălbejiţii din K.K. Boû Din nu sunt agnostici, ci budişti sau ceva de soiul ăsta - în orice caz, nu catolici. Ideea confesionalului nu le-a venit în mod spontan. Confesionalul cu pricina era de mai mult timp în serviciul lor. Îl folosiseră mai înainte, ca să comunice cu nişte inşi, fără a recurge la telezbanţ. Care va să zică, dispuneau de un cap de pod în cartier. Nu uita, Mathias, că sunt asiatici, deci uşor de reperat.

— Ar fi fost reperaţi şi mai şi dacă erau sedentari! rânjeşte Purpuriul.

— Ei bine, tocmai că nu, amice! Dacă un japonez locuieşte prin preajmă, le este familiar oamenilor din cartier, nimeni nu-i mai dă atenţie. Şi e de ajuns ca şefii organizaţiei să-i dicteze ce are de făcut, pentru ca el să meargă să depună un talkie-walkie în confesional, să comunice cu „clientul” din ziua aceea, apoi să revină, mai târziu, să recupereze materialul. Nimeni nu se ocupă de el...

— Nu sunt convins, se încăpăţânează Van Gogh.

Eu, mă ştii pe dinafară. Un bătrân pipitor de potăi se arată prin apropiere, încălţat cu papuci, cu şase veste de lână suprapuse şi o beretă extrem de bască. Animalul care îl flanchează e un dulău de Pomerania, ticsit de molii androgine. Coada stufoasă îi năpârleşte şi se rulează prost. Are astm bietul căţeluş, mai abitir decât stăstăpânul lui proprostovan, ceea ce îl obligă să se oprească după fiecare patru paşi, ca să încerce să-şi descleieze foalele.

— Vă cer iertare, domnule, aş avea nevoie de o informaţie.

Omul se cabrează, deja speriat, crezându-se atacat în cadrul campaniei moşneagocide.

Ca să-l potolesc, îi vâr legitimaţia la patruzeci de centimetri de felinare, ca să o pată citi, ca mare prezbit diplomat al statului.

— Popo... începe.

— ...liţia, termin eu. Mi se pare că locuiţi în cartier?

— Da, într-adevăr, la doi paşi, pe strada Général-Mormele[1].

Are vocea unui cimpoi găurit, care şi-ar fi pierdut muştiucul.

— Vă felicit pentru asta, zic ca să-l amorsez; atunci ia spuneţi-mi, domnule general, nu cumva aveţi ca vecin vreun asiatic oarecare, gen chinez sau japonez, dacă cumva puteţi face o deosebire între cele două mărci?

La o întrebare insolită, un nerăspuns insolit. Bătrânul, plimbat de un câine de întâi aprilie, începe să fluiere pe nas, aidoma ciocului unui ceainic electric. Îşi deschide şi-şi închide gura în mai multe reprize, ca să verifice mecanismul protezei dentare cumpărate de la B.H.V. Ochii, expresivi ca doi scuipaţi de ftizie, încep să caute un punct de sprijin, nu găsesc nimic şi se răstoarnă pe spate. Aştept până îi trece criza, în timp ce căţelul îmi amuşină josul pantalonilor, ca şi cum ar fi vorba de un tester de parfum la Lancôme.

---

[1] *Mords me le*, „muşcă-mi-o" (n.tr.)

— Un chinez? reuşeşte să bolborosească taica Saşe Veste.

— Sau un japonez! completează mandea. Mai probabil un japonez.

Moşulică cu căţeluşul miroase a veche sudoare sedimentară. Şase veste! Când vine vara, îşi mai pune două! În ziua când va rămâne în pielea goală, pentru o radiografie de stomac, ce mai năpârlire!

— Nu, nu, nu cunosc, ne asigură venerabilul bălăbănitor.

Zâmbetul triumfător al lui Mathias emite un zgomot de uter vizitat.

— Sunteţi sigur? mă posomorăsc eu.

— Un japonez sau un chinez? insistă moşul cu potaie.

— Ba chiar un vietnamez, că nu sunt sectar; chiar de-ar fi vorba de un cambodgian, aş fi gata să cumpăr…

— Nu… Nu. Avem maghrebieni. Un senegalez. Un iugoslav…

Îşi răsfoieşte memoria…

— Nu văd nici un japonez. Dacă m-aţi fi întrebat de o japoneză, v-aş fi răspuns că e una, care o face pe esteticiana, chiar la parterul imobilului meu, dar un japonez asta nu, pe cinstite…

Primul meu reflex e să mă uit la Mathias. Triumful te face vanitos şi meschin. Dar, mai întâi, e un triumf? Nu-l indică nimic altceva decât acea certitudine intimă care la noi, caraliii, se cheamă fler (în engleză: *the flair*). Roşcăţeală surâde moale, niţel constrâns, deja plouat, ştiind bine că, la jocurile gândirii, frumosul San-Antonio e imbatabil.

O japoneză!

Şi care „face” pe esteticiana, scumpa de ea. În acest cartier mohorât, modest… Gheişa trebuie că nu are o puzderie de clienţi.

— Vreţi să-mi arătaţi prăvălia ei?

— Veniţi cu mine, că mă întorc acasă, Alonzo s-a băligat.

Distanţa e mică; pe drum, bătrânul moale-n toate ne povesteşte că persoana s-a stabilit pe strada Général

Mormele acum câteva luni. A cumpărat boiangeria doamnei Philibert, care se cănise şi după aceea s-a stins[1]. Şi a amenajat-o ca salon de „îngrijire şi frumuseţe”. O persoană tăcută, cum sunt „oamenii ăia”. Deloc rău, fără îndoială, pentru niponi, dar cam prea „omletă din şase ouă” pentru francezul mijlociu.

Da, locuieşte deasupra magazinului. Dacă primeşte compatrioţi? Se mai întâmplă, dar nu sistematic. E de o mare discreţie. Afacerea nu pare să-i fie dintre cele mai prospere, trebuie spus că în cartier lumea e săracă, deci urâtă şi, ca atare, nu are nevoie de îngrijirea frumuseţii. Numai burghezele frumoase îşi bibilesc muia între două ţepăluiri mondene. Pe aici totul rezidă într-un mic rujat - şi dă-i bătaie!

Ne lasă în uşa casei sale. Alonzo, şpiţul pomeran uscat, se picură pentru ultima oară pe uşa de serviciu, înainte să meargă să se culce în coşul lui. În timp ce el îşi extirpă câteva picături din vezică, moş Ramolinos întreabă:

— De fapt un japonez căutaţi, nu?

— Exact, dar când nu găseşti un mascul, te repezi asupra femelei, îi răspund.

El încuviinţează, admiţând fără obiecţii faptul.

— A făcut ceva?

— Nu, dar noi ne interesăm şi de inşii care nu fac nimica, ştiţi?

— Aveţi dreptate.

Mathias îmi atinge cotul.

— Aţi văzut, patroane?

Îmi arată o cabină telefonică pitită într-o întăritură, chiar alături de imobil.

— Te gândeşti la Pinuche?

— Da. Poate că din cabina asta mă suna?

— Nu-i cu neputinţă, fiule. Văd că te-ai raliat definitiv versiunii mele?

---

[1] În original, joc de cuvinte între *teinturerie*, „vopsitorie”, *teintée*, „vopsită” şi *éteinte*. „stinsă".

Alonzo terminând de picurat, intrăm pe urmele bătrânei lumânări mucărite.

— Doamna vă cunoaşte? îl întreb.

— Ne salutăm, da; de ce?

— Vă rog să-i sunaţi la uşă, şoptesc; ea va veni să se uite prin vizor. Recunoscându-vă, vă va deschide.

— Şi după asta?

— O anunţaţi că vor să o vadă doi domni.

În fond, mâncatului de molii nu-i displace s-o facă pe ajutorul de poliţai. Ţârâie deschis în faţă. Noi doi, Mathias şi cu mine, rămânem lipiţi de perete, de fiecare parte a uşii. Chestia clasică. Nu ai parte de nici un film poliţist fără băiatul de pe etaj, care bate la intrarea în odaie, în vreme ce sticleţii stau ambuscaţi.

Timp de o clipă, concertul lui pentru uşă de palier nu dă nici un rezultat. Zgomotul soneriei îl face să latre pe Alonzo, care nu prinde multe ocazii de a se manifesta, în viaţa lui tâmpită de spiţ al unui rătăcit încântat. Intervenţia potăii învinge acea uşă închisă. Fiindcă doamna din spatele ei aude lătrăturile şi devine încrezătoare. Cine să vină să te deranjeze seara, escortat de un câine pernicios pe care îl linişteşte strigând un „Alonzo, comoara mea, tacă-ţi gura, javră!”

Gata, descuie.

Şi-şi recunoaşte vecinul ramolipsit, cu japiţa lui de căţel de rahat de şpiţache din anul întâi!

— Da? întreabă ca un ciripit uşor.

Bereta bască duce la ciupercă două degete civile, ca să militarizeze cioaca.

— Cer iertare, nu-i pentru mine, sunt domnii de colea, bolboroseşte generalul Mormele.

A venit rândul nostru.

Ieşim la vezeală, Mathias şi mandea. Ciuful fluorescentului aprinde întreg palierul.

— Dezolaţi să vă deranjăm, doamnă! zic.

Şi fiindcă ea face imprudenţa să rămână înăuntru, stând pieziş, pătrund în locuinţă, urmat de Roşcatul.

— Mulţam, îi arunc tatălui lui Alonzo, şi noapte bună!

Apoi închid.

Japoneza?

Ei bine, bătrâne, spune tu ce vrei, dar eu o găsesc frumoasă. Bine, de acord, figura ei seamănă cu o farfurie adâncă pusă invers şi are ochii precum găurile de marafet. Ştii reprezentările lunii în desenele umoristice de la începutul veacului? Ei bine, iată, asta e ea!

Dar la modul graţios. La modul aproape drăguţ, pentru cineva care iubeşte puţin exostismul. E mai degrabă de un „alb-închis" decât de un „galben-deschis". Părul, pieptănat pentru noapte într-o coadă groasă, îi coboară până la mijloc. Doamna poartă un blug şi o geacă de piele. Întrucât cea din urmă nu e fermoarizată, ea şi-a strâns împreună marginile gulerului, ca să-şi ascundă piepţii; dar e zadarnic să se străduiască, fiindcă atunci când tatăl ei a conceput-o, totul se dădea pe cartelă. După umila mea părere, trebuie că are amigdalele mai dezvoltate decât glandele mamare.

Deşi ochii nu i se văd, persoana ne priveşte. Dacă te uiţi bine, ţi se pare că zăreşti, sub pleoapele ei umflate, două note muzicale aşezate la orizontală.

Mathias a închis uşa în urmă şi rămâne sprijinit de ea. Uf! În mod evident, locuinţa e minusculă. Două camere care dau din una într-alta, fiecare de trei metri pe doi; un colţ chicinetă, altul baie - şi unul, şi celălalt izolate printr-o perdea de mătase.

Mă apropii de doamnă, ca un soldat pe un teren pe care îl ştie minat. Ce îndrăzneală, totuşi, pe San(gêne)-Antonio ăsta! Dă buzna ca la el acasă! În toiul nopţii. Oră legală? Cucu! Mandat de percheziţie? Bau! Arbitrariul în toată splendoarea lui. La libera sa alegere, băieţi! Am nişte amici la poliţie; uite, îl prind la Geneva pe colegul Vaudroz (Marcel), care mă intervievează. Îmi zice: „În anchetele tale, nu te încurci niciodată cu procedurile administrative!" „N-am timp, îi replic. Mie îmi place ca totul să galopeze. Mandatele de aducere, comisiile rogatorii le las cadou confraţilor. Am nevoie de ritm, de libertate. Dacă, pentru a

pătrunde la o gagică, trebuie să ard gazul pe ştergătorul de picioare al unui judecător, aşteptând până îşi termină de raşpilit bona ca să ceară să mi se elibereze o bumaşcă oficială, mai bine mă reconvertesc, devin vânzător de stridii în Africa neagră sau ştampilator de plicuri într-un birou specializat în scrisori anonime.”

Dar să trecem... Mă întorc la japoneza în ale cărei spaţii vitale debarcăm pe nepusă masă. Doar la o idee, o impresie, un gând... E fatalistă, hiperasiatică pe cât îţi imaginezi. Aşa că aşteaptă, fără să se mire, fără să protesteze. Cu aerul că zice; „Ei bine, sunteţi aici, atunci explicaţi-vă!”

Iar eu, deodată, îmi explic totul. A câştigat drăguţul de Antoine! Bravo! Drept în mijloc! Ştii ce văd? Un căpătâi de ceva, pe podele, lângă piciorul mesei. Măsoară doi centimetri în lungime, e turtit, galben şi cu un capăt înnegrit. Flecuşteţul ăsta, acest mai puţin decât nimic, niţeluş scârbos, ştie să-l facă un singur om de pe lume; şi respectivul om unic se cheamă César Pinaud. E vorba de chiştocul lui legendar, de mucul lui din pănuşă de porumb, gol pe dinăuntru, greţos cât cuprinde. Nici o greşeală. Iar eu, Antoine cel vigilent, îl văd încă de la intrarea în joc!

Mă aplec, îl iau, îl flutur.

— Unde e? Întreb.

Dameza, care nu e întru totul gălbioară, rămâne la fel de imperturbabilă ca o tavă cu ofrande.

— Te întreb unde e domnul care fuma ţigara asta.

Buze cusute. Marea mută. Iar dacă eu sunt cu adevărat finul psiholog pe care îl prevestea Nostradamus în *Centuriile* lui, pot să te asigur că şi dacă o tai în felii subţiri, gen castravetele pentru salată, tot nu va vorbi. Vătraiul încins şi înfipt în păsărică, legarea la curent, chestia cu cada de baie gestapovistă - Mikadeta n-o să deschidă fleanca. Mai curând ai obţine confidenţe de la un crap la proţap.

— Pune-i lanţurile, Mathias. O s-o îmbarcăm la iuţeală.

Roşcăţeală se execută. În timp ce eu scotocesc

apartamentul. Unde nu găsesc nimic interesant, în afară de nişte seringi şi produse farmaceutice ale căror etichete sunt tipărite pe japonezeşte şi englezeşte.

— Aruncă marfa asta într-o cutie, o s-o examinezi în recreaţiile tale, fiule.

Până atunci, cobor o scară melcată, care leagă apartamentul de prăvălie.

Jos e mult mai baban. Destul de repede descopăr, în dulapul slujind drept bază pentru diferite instrumente de estetică, mai multe talkie-walkies, explozibili, instrumente de lăcătuşerie, arme, droguri - un întreg echipament pentru teroriştii cu vechi state de serviciu.

— Mathias, strig, binevoieşti să vii încoace cu doamna Floare de Rahat?

Amicul şi prizoniera lui mi se alătură.

Arăt către prada înşirată pe gresia din salon.

— Uite ce mai marfă, ce afacere!

Mathias se minunează.

— Sunteţi un om nemaiauzit, domnule comisar!

— Ştiu asta, fiule, dar să rămână între noi!

Galbena încătuşată pare să nu vadă obiectele despachetate. De-a ce se joacă? Îşi freacă obrazul de un soi de tub din cauciuc care, coborând din plafon, dispare într-un aparat cromat semănând mai mult sau mai puţin cu un lavoar.

— Ce faci acolo? hămăi la ea.

În loc de răspuns, această fiică de taur prinde tubul cu dinţii şi se repede spre noi. Face un pas, încă unul, iar placa izolatoare din plafon, de care tubul e legat, cedează. Răsună un vluff! de cauciuc plesnit cu brutalitate.

Nimeni nu va putea rivaliza vreodată cu fulgerarea lui Sana. N-am făcut, până la uşa salonului, decât un salt, înhăţând în trecere un scaun pe care îl arunc în geam.

A înţelege totul înainte ca faptele să aibă loc, în asta constă secretul tulburător al lui San-Antonio, despre care nu se va spune niciodată îndeajuns că este supradotatul cel mai impresionant din această a doua jumătate de mileniu.

Viteza înţelegerii mele o bate pe aceea a luminii cu zece mii de kilometri pe secundă, cu ceasul în mână; nu e mult, dar e gigantic în comparaţie cu aceea a unui cantonier din Corrèze, a unui rege al belgienilor sau a unui boar din Flandra, ale căror Q.I. au reputaţia de a fi asemănătoare.

Să-ţi descompun gândirea mea? Imposibil. Abia îmi spun: „De ce trage cu gura de tubul ăla?” că îmi şi răspund: „Fiindcă nu are posibilitatea să o facă cu mâinile”; abia continuu cu: „De ce trage de el?”, că şi realizez: „Vrea să declanşeze ceva!”. Pe urmă, într-un ritm nebunesc, îmi zic: „Tub egal gaz, gaz egal moarte sau anestezie; antigaz egal aer proaspăt. Deci stare de urgenţă! Pentru asta: încetezi să respiri şi spargi geamul (neavând timp să deschid uşa înainte de efectele pernicioase).” Al naibii dedus, nu? Cum ţi se pare? Bravo, mersi. Accept. Şi respir, cu mecla în exterior. Şi mă apuc să descui uşa salonului... Gata! Acum, evacuarea! Câţiva paşi pe strada Général Mormele. Briza nocturnă? Un deliciu. Degeaba m-am ferit, simt înţepături în ochi, în bronhii, în plămâni... La toţi dracii! Mathias!

Curajos Sana! Altruismul de Schubert[1] înainte de toate.

Atunci vechea gardă intră în cuptor. Hugo! Batista pe faţă. O gură de oxigen parizian - e mai bun cel din Highland, dar prea departe. Haide, Antoine!

Roşcatul în fumul nociv. Îl apuc de unde nimeresc. Domnul fie lăudat, nu l-am prins de măţiguşul de genitor exacerbat, ci de gulerul impermeabilului. Îl smulg din locurile perfide ale inerţiei, îl trag... Afară, amice! Aşa. E out, asfixiat de sus până jos. Mort? Sper că nu. Că altfel scorpia lui... Ce mai chiloman! O cunoşti pe ouătoarea celor paisprezece mucoşi? Clonţoşenia preschimbată în femeie! Şi încă una urâtă! Îl duc mai încolo, pe trotuar, departe de efluviile funeste. Inima îi bate. E cuprins însă de spasme, de horcăieli afurisite, îi cavernează ceva în

[1] Joc de cuvinte pornind de la piesa muzicală „Păstrăvul" (în franceză *La truite*) de Schubert (n.tr.)

transformator. Scoate zgomote scrâşnitoare, ineficiente, de pompă dezamorsată. Arrrhhhhui hîî! Arrrhhhhui hîî! Cam aşa ceva, te prinzi? Camera maşinilor i-a luat-o razna.

Un nenică în pijama şi cu canadiana trasă pe deasupra iese din imobil, urmat de un şpiţ negru, de Pomerania, apoi de o cucoană văcăroasă, în cămaşă de noapte, cu varice de zi, capot, tichie de tul - şi care miroase a nespălat, a pârţ nocturn, a resturi de mâncare răcite, a menopauză prost învinsă.

— Dar ce, ce e asta? strigă scumpul moşneag de adineauri. Ştiam eu că avea să iasă rău.

Se apleacă peste Mathias.

— Mort?

— Nu.

— Atunci paradit, diagnostichează amabilul locatar. Şi femeia? Adaugă.

— Mă duc să o caut! Mergeţi să cereţi ajutor, ambulanţa cu aparate de reanimare, iute!

Sublimă abnegaţie - ilustrul Sana se întoarce în salon. La japoneză acum! Tembelul de câine mă urmează; nu din eroism, ci ca să mă muşte de călcâie. Probabil că, în cele din urmă, l-am scos din sărite. Ca să mă debarasez de el, îi trag un şut platiniesc. Javra se rostogoleşte în cealaltă parte a localului şi rămâne acolo, lat, gazat, out!

Înşfac lănţişorul cătuşelor, ceea ce este foarte practic pentru a scoate la plimbare o japoneză leşinată. Dar când o abandonez pe trotuar, trebuie să mă înclin în faţa evidenţei: dameza e moartă.

Încă un kamikazat; uite că trece şi geamgiul!

— Nu l-aţi văzut pe Alonzo? mă întreabă soţia generalului Mormele; câinele nostru; adineauri era aici.

— O să se întoarcă, o asigur.

Şi, fiindcă sunt prea îndrăgostit de adevăr ca să rămân la o minciună, mă grăbesc să adaug:

— Nu poate fi departe.

NINTH

La orele două, mă aflu în curtea Marii Barăci, parcându-mi Estafetta de împrumut între o dubă cu gratii şi un Renault 5 curajos cât cuprinde.

Dezabuzat Tonio, în ciuda succesului său relativ. Trupele mele sunt decimate: Pinaud kidnapat de K.K. Boû Din, Mathias la spital cu plămânii bătuciţi ca pingelele unui maratonist mexican, Bérurier ministru... Iată-mă încă o dată singur în faţa ta, bătrânul meu cititor. De neclintit (dar soţia ta mai poate să încerce) în furtună.

Bine, am descoperit unul dintre punctele de aterizare ale cumplitei organizaţii japoneze. Şi dacă? Şi pe urmă?

Lumini mohorâte lucesc îndărătul geamurilor dubioase ale Palatului Sticleţesc. Pătrund în edificiul care, la ora asta, e la fel de zburdalnic ca o epidemie de ciumă bubonică. Două plantoane discută cu glasuri de naufragiaţi dând cu banul care să-l înfulece pe celălalt. Un termos cu cafea e singura notă de veselie nebună în acest univers administrativ.

Băieţii mă salută cu dezinvoltură. Respectul faţă de ierarhii se pierde.

— Nu vă prea vede lumea pe aici, domnule comisar! face cel mai tânăr.

— Locul ăsta mă face prea euforic, tot timpul mă tem să nu fiu rănit de un hohot de râs...

Şi mă cufund în nasuliile de coridoare care-mi lasă impresia că duc la nu ştiu ce camere de gazare.

Mă îndrept cu paşi moi spre biroul unde l-am lăsat pe Yamaha Késouton Ku. Ce-o fi făcut viguroasa mea consoră cu galbenul ăla, în timpul escapadei mele? Maioneză? Presupun că mi-o fi lăsat o schiţă de proiect de embrion de

raport?

Împing uşa şi - o, surpriză! O, stupoare! Îi descopăr acolo pe amândoi, în poziţia în care i-am lăsat odinioară. Numai că par - mai cu seamă băiatul - oleacă storşi de vlagă.

Thérèsa mă întreabă din priviri.

Îi răspund cu o strâmbătură evazivă, grea de dezamăgire.

— Merge în diagonală, oftez, dar merge... Şi voi doi?

— Am vorbit multe şi de toate, zice gagica. Am luat note, vrei să le vezi?

— Cu dragă plăcere.

Ea se ridică, îmi arată spre scaunul pe care stătuse.

— Dacă, în vremea asta, m-aş duce după nişte cafea?

— Asta da! O bunătate de cafea, o cisternă de cafea, frumoaso.

Iat-o plecată. Japonezul se bălăbăneşte pe scaun.

— E lungă noaptea, he? îi zic.

— Se va sfârşi, îmi răspunde el.

Şi găsesc că replica e foarte drăguţă, într-adevăr. Japonezii ăştia, ei bine, trebuie să-i cunoşti. Idioţii de rasişti (pleonasm, fiindcă trebuie să fii arhi-super-hiper-idiot ca să fii rasist) iau în zeflemea tot ce vine de aiurea; încep cu coloraţii, continuă cu trepanaţii la dovlecel şi termină cu vecinii de palier care nu locuiesc în acelaşi apartament cu voi, ticăloşii infami! Măcar de şi-ar da osteneala să asculte... Osteneala de a privi la ceilalţi...

Parcurg notele de o admirabilă concizie.

Bunica lui Yamaha Késouton Ku a fost franţuzoaică. S-a căsătorit cu bunicul lui în timpul unei şederi în Japonia, în calitate de fiică de înalt funcţionar. Cum a dus-o acolo, cu japonezul ei înzestrat pe sub burtă ca un colibri şi burduşit de tradiţii ancestrale, hai să trăieşti, frăţioare. Ca reacţie, şi-a francizat din răsputeri nepotul, lăudându-i farmecul dulcii Franţe în general şi pe acela al Parisului în particular. L-a iniţiat în bucătăria de pe la noi, iar omul s-a lansat foarte de timpuriu în afacerea restaurantelor. A

făcut şcoala hotelieră la Kikachiéla[1], cea mai vestită din Japonia, unde maeştrii bucătari francezi precum Guy Savoy, Bocuse, Jacques Borel s-au dus să studieze negătirea peştelui. Dar nu avea decât o idee în minte: să vină să se stabilească la Paris. Ceea ce a şi făcut, după obţinerea, din partea familiei, a mijloacelor financiare necesare.

A deschis în Cartierul Latin un prim restaurant, care a cunoscut un mare succes. Atunci a lansat faimosul *Yaton Ton Kébon*, cu ambianţă şi cu preţuri de lux. Tocmai ca urmare a reuşitei s-a manifestat K.K. Boû Din şi a început să-l racheteze pe Yamaha Késouton Ku. La început, doar l-au tras de urechi. Un început de incendiu i-a băgat minţile în cap. A fost nevoit, ca să-şi asigure securitatea proprie şi pe aceea a alor lui, să asculte de exigenţele cumplitei organizaţii. În numele acesteia, a cumpărat casa din strada Gaston-Debois şi a pus să se amenajeze acolo trei sicrie frigorifice, conform indicaţiilor ce i-au fost furnizate. Nu ştie nimic despre întrebuinţarea dată acestora de către K.K. Boû Din; i s-a explicat, pur şi simplu, că unora dintre membrii organizaţiei, intraţi clandestin în Franţa, li s-a întâmplat să decedeze. Repatrierea rămăşiţelor lor fiind anevoioasă, se cuvenea ca acestea să poată fi păstrate pe timp nelimitat.

Yamaha nu le cunoaşte pe cele două moarte, ale căror fotografii i le dădusem, dar şi-a recunoscut îndată instalaţia funerară. Ne imploră să nu lăsăm să se răspândească vestea despre asta, altfel K.K. Boû Din se va lua de el, de ai lui şi de afacerea sa - iar moartea şi ruina se vor abate asupra familiei Késouton Ku. Soarta lor e în mâinile noastre. Punct, provizoriu, final.

Pun hârtiile înapoi pe masă. Thérèsa are un scris frumos. Rapid, citeţ şi elegant.

Interlocutorul meu s-a ghemuit în scaun, cu mâinile încrucişate pe pântece. Îl scrutez, încercând să văd ce a

---

[1] *Qui qu'a chié la*, „cine ce a slobozit aici?" (n.tr.)

putut subzista în el din bunica franţuzoaică. E ceva anxios. Da: a moştenit puţin din felul nostru de a pune totul la suflet. Exact asta - acel simţ al nasuliei, acea frică neformulată care ne face pe noi, ăştia din Hexagon să ne îngrijorăm. Totdeauna adulmecăm spaime latente şi ne tragem capul între umeri, ştiind cu siguranţă că o explozie se va produce fatalmente cândva.

— Vă merge bine restaurantul, nu?

— Foarte bine.

— Şi familia dumneavoastră câţi membri are? Vreau să spun cea de la Paris.

— Soţia mea, mama, o fiică şi un nepot venit de la Yokohama anul trecut.

— El lucrează cu dumneavoastră?

— Da.

— Şi fiica dumneavoastră la fel?

— Nu, ea urmează conservatorul, clasa de pian.

Mândria paternă! Răzbate de sub tonul lui egal, atât de blând, atât de calm.

— Pe ce cale ocolită pot pune mâna pe ramura franceză a K.K. Boû Din?

— Imposibil. E numeroasă, mobilă, secretă. Unii membri sosesc, alţii pleacă; o frământare fără sfârşit. Cum se numeşte acel animal mitologic, cu şapte capete, care cresc la loc atunci când sunt tăiate?

— O hidră?

— Exact. K.K. Boû Din e o hidră. Oamenii ăştia sunt peste tot în acelaşi timp. Nici un organism de represiune, fie el francez, american ori sovietic, nu-i în măsură să-i neutralizeze. Dacă veţi reuşi să arestaţi unul sau doi membri, nu veţi obţine nimic, iar ei vor fi înlocuiţi în aceeaşi zi. Vă veţi pierde timpul şi, probabil, şi viaţa. Guvernul japonez a scos K.K. Boû Din în afara legii, şi totuşi tratează cu ea, îi este cel mai bun client, poate şi aliatul ei.

— Cele două femei din lăzile frigorifice?

— Necunoscute.

— Să presupunem că vă arestez pentru tăinuire de cadavre; ce se va întâmpla?

El păleşte.

— Nu ştiu, însă ar fi cumplit.

— Deci dumneavoastră socotiţi să rămâneţi toată viaţa aservit lui K.K. Boû Din?

— Mă supun, n-am nici un mijloc de a nu mă supune. Anumiţi compatrioţi de-ai mei, rezidenţi în Franţa, au avut în ultimii ani accidente mortale...

— E trist să trăieşti înrobit de nişte răufăcători.

— Dar mai puţin decât să-i vezi dispărând pe ai tăi.

Gălbiorul ăsta nu prea are spirit de kamikaze. Îmi inspiră oarece milă.

— Am impresia că aşteptaţi ceva de la mine, domnule Késouton Ku?

— Într-adevăr, aştept înţelegere, domnule. Dacă întreprindeţi o acţiune împotriva casei mele din strada Haston-Dubois, familia mea şi cu mine riscăm dispariţia.

— Deci eu, poliţist însărcinat cu o anchetă împotriva K.K. Boû Din, trebuie să cedez şi să închid ochii asupra a ceea ce am descoperit?

— Cunoaşteţi pericolul care ne ameninţă pe toţi. Cred că un poliţist, mai mult decât un simplu cetăţean, este capabil să aprecieze riscurile şi să renunţe la anumite demersuri prea periculoase.

— În afară de acea casă pe care le-o ţineţi la dispoziţie, ce mai faceţi pentru ei?

— Nimic altceva. Forţa lor provine din faptul că-şi descompun la nesfârşit activităţile. În Franţa, dumneavoastră cereţi ca toate ouăle să fie puse în acelaşi coş, ca să centralizaţi riscurile. Ei nu pun decât câte un ou în fiecare coş, de aceea rămân insesizabili.

— În ce fel iau legătura cu dumneavoastră?

— Îmi telefonează.

— Nu aţi primit niciodată vizita cuiva, pentru aranjamente în problemele importante?

— Toate problemele sunt reglate telefonic.

— Totuşi, la început, când a fost vorba să cumpăraţi o casă şi să amenajaţi acolo o morgă, nu vi s-au explicat toate astea prin telefon!

— Da, la începutul începutului, am avut doi clienţi care mi-au expus problema. Nu i-am revăzut niciodată şi e sigur că au plecat de mult timp din Franţa.

— Vreţi să vă chem un taxi, domnule Yamaha Késouton Ku?

El îşi cască obloanele şi se îndreaptă pe scaun.

— Mă pot întoarce acasă?

— Da.

Thérèsa apare cu un termos de cafea şi trei păhărele de carton.

— Şi mai... mai departe? întreabă feliatorul de peşti.

— Care mai departe?

Aruncă pe birou fotografiile.

— O, în legătură cu cele două doamne? Să spunem că nu sunteţi la curent cu nimic. Să spunem că nici nu ne-am văzut.

Ridic telezbanţul şi-i cer unuia dintre cele două plantoane să vină să-mi ia clientul ca să-l conducă până la ieşire.

Thérèsa toarnă trei cafele; japonezul o refuză pe a lui. Cinstit vorbind, nu pare deloc fericit. Îţi repet: mama-marea lui franţuzoaică i-a lăsat prin testament mizeria asta de pe la noi, care se cheamă frică.

— Ar fi mai bine să mergem la culcare, mă asigură Thérèsa. Oboseala ne-a venit de hac, nu mai suntem buni de nimica...

Fiindcă nu-i răspund, socoteşte că mă alătur argumentului ei şi îl dezvoltă:

— Mi-ai citit notiţele? E singur că tipul se află la dispoziţia noastră, dar nu ne va aduce nimic pozitiv.

— El nu, fără îndoială, dar am încredere în casa lui.

— Casa lui?

— Nu uita că aceasta conţine o anumită... marfă destul de deosebită, pe care diavolii ăştia galbeni vor voi să o recupereze o dată şi o dată...

— Aşa că vei pune sub supraveghere ascunzătoarea din Gaston-Dubois.

— Nu am altă soluţie.

— O să desfăşori un dispozitiv?

— Eu sunt propriul meu dispozitiv.

— Atunci, dacă îmi dai voie, te însoţesc.

— Credeam că pici de somn?

— Să luăm maşina mea, voi moţăi înăuntru în timp ce dumneata vei scruta strada cu ochii dumitale de şoim! Scaunele din faţă sunt rabatabile iar geamurile opace îngăduie să vezi totul fără să fii văzut. Mai mult decât atât, maşina e echipată cu încă un gadget pe care nu ţi l-am arătat.

— Şi care anume?

— Vino!

M-am dus.

Are devlă colega. Imaginează-ţi că parasolarele maşinii sunt de fapt alcătuite din două lupe rectangulare, reglabile graţie tijei telescopice care le ţine fixate pe plafon. Thérèsa găseşte un loc de parcare, la cincizeci de metri în faţa casei, opacifiază geamurile, îmi reglează parasolarul-lupă şi coboară spătarului propriului ei scaun. Fiindcă nimic nu lasă de dorit în materie de echipament, trage de sub tabloul de bord o cuvertură împăturită cu grijă şi îşi acoperă cu ea picioarele.

— Mai ai nevoie de ceva, mare şef? mormăie, cu felinarele deja pâlpâind.

— O micuţă ciocuială la o adică, dar o să vedem de asta mai târziu.

— Ai în torpedo bomboane mentolate, mă anunţă înainte să se cufunde în somn.

Veghea mea începe. Dar e cu adevărat una? N-ar trebui

să îmi calific toropeala drept somn iepuresc? Da, le soilesc bine mersi, dar lăsându-mi trează o parte a conştiinţei. Dorm fără să uit unde sunt şi ce fac. E ceva dulceag şi totodată extenuant. Provoacă începuturi de coşmar, care eşuează foarte repede. Atunci tresar şi mă uit la strada goală, luminată cu parcimonie de nişte lampadare dintr-o altă epocă. Toate ferestrele sunt întunecate, nici un trecător nu se aventurează pe aici. Fotografie trasă de un bătrân Carné ori de un bătrân Duvivier! Simenon din epoca de glorie. Dar eu nu sunt Maigret. Apreciez toate astea ca artist. După care mă cufund iar în ceaţa oboselii mele. Aş da orice ca să mă aflu într-o cameră confortabilă de hotel, în vacanţă, adică fără constrângeri sau ameninţări cu telefonul.

Mă gândesc la Pinuche. Ce-au făcut cu el? Scumpa mea maimuţică bătrână... Dărâmat tot de trecerea timpului, neglijent cu atâta aplicaţie... Vechiul lui fular care nu-l apără de frig, chiştocul pe care ar trebui ca Armand să-l transforme într-o bună zi în bijuterie...

Thérèsa sforăie niţel. Strada lividă este exasperantă. Adorm. Mă trezesc. Adorm la loc. Strada...

Trecerea unei maşini mă smulge din somn. Tresar.

E un Mercedes mare, negru, ultra-lung. Trece pe lângă noi. Şi el are geamurile opace; mai puţin decât ale noastre, dar care ascund pasagerii.

Rulează încet şi dispare la capătul străzii. Dar ştiu că se va întoarce. Ca şi motococliştii coanei Tatzi. O primă trecere de recunoaştere. Ştiu asta, o simt, sunt convins. Aştept. Se va întoace...

Se scurg aşa trei, patru minute.

Apoi se prăbuşesc, fiindcă, învins de oboseala intensă, cad cu bărbia în cravată.

Gata, uite-o din nou! Îmi redeschid obloanele.

Ba nu, doar în imaginaţia mea! Strada lividă şi goală... Halucinaţie! Frecvent. Eu...

Eu cucu-bau! Un val de soamne... Şi uite-l pe Antonio unde nu este durere, nici întristare...

O bufnitură de portieră mă recuperează. Cu toată frumoasa lui luciditate comisarul! Marele Mercedes e acolo, oprit în faţa casei. Dumnezeule mare, dar o ia din loc! Tembelul de Antonio! Paznic al unui boţ de unt! Băieţii au venit în vârful pneurilor. Şi şi-au făcut bişniţa, fără să-mi dau seama. Plecarea lor m-a trezit.

— Thérèsa! Iute!

— Hmm, ce?

— Trezeşte-te, la naiba! Şi urmăreşte maşina neagră de colo!

Ea se saltă în capul oaselor, gemând, contorsionată încă de somn. Ridică spătarul scaunului. Opeaţia durează un infinit.

— Mişcă-ţi o dată fundul, pentru numele lui Dumnezeu!

Thérèsa opreşte mişcarea spătarului şi întoarce cheia în contact. Maşina se pune pe tors. Porneşte din loc. Ajungem la intersecţie în goana mare. Canci! Deşert sau aproape... Câteva harabale de transportat ziare, altele de zarzavagii, motocicletă... Nici vorbă de Merţan. Patru străzi ni se oferă. Pe care să o alegem? Thérèsa face turul răspântiei. Imposibil să ne hotărâm. Te poţi avânta la noroc pe o pistă atunci când, la o adică, ţi se propun două - dar patru?!

— Înapoi la casă, fato!

Ia te uită, o tutuiesc deodată, ca şi cum faptul că m-am înfuriat pe ea ar fi ţesut între noi legături intime mai tari decât cele ale între-pătrunderii.

Ea îmi întoarce politeţea.

— Ţi-e necaz pe mine?

— Pe mine îmi e necaz. Am horăit ca un încornorat, în vreme ce tipii intrau în casă.

— Fiindcă eşti mort de oboseală. Până şi supermanii au nevoie să recupereze.

Casa cenuşie în noaptea cenuşie...

Thérèsa opreşte.

— Tu ce crezi că au venit să facă? mă întreabă.

— Să recupereze cadavrele, zic; au înţeles că am pornit pe urmele lor şi au preferat să evacueze mortăciunile. Să

verificăm...

Din nou procedeul de descuiere.

Subsolul... Morga...

Cele trei compartimente frigorifice, cu aparatajul lor, strălucesc în implacabila lumină a neoanelor.

— Brr! face Thérèsa. Parcă am fi la domnul Frankenstein...

Mă duc la sicriul central şi ridic capacul. Mă opresc, stupefiat la vederea japocioacei moarte; bătrâna e tot aici, foarte cuminte, cu braţele de-a lungul corpului, cu aer extatic, un soi de statuie a morţii asiatice.

Tovarăşa mea se înfiorează la vederea cadavrului dichisit în kimonoul lui de mătase. Atunci ridic capacului celui de-al treilea sicriu: tânăra moartă e şi ea prezentă la post.

— Eroare de apreciere, murmur, băieţii n-au venit să le caute pe moarte.

— Atunci ce au învârtit?

— Poate trebuie făcute nişte controale pentru menţinerea în containere a unei temperaturi constante?

— Poate. Dacă nu cumva...

— Ce?

— În loc să vină să ia cadavrele vor fi adus unul nou?

În cripta asta funerară, sugestia capătă o intensitate mai degrabă dramatică.

Ezit niţel. Dar un tip e un bărbat, nu? Aşa că mă îndrept spre cel dintâi mausoleu.

Capacele astea sunt grele ca naiba, dar un sistem de compensare hidraulică sau nu mai ştiu ce îngăduie să fie ridicate cu degetul mic.

Thérèsa a ghicit. Inşii au adus, mersi bine, un nou pensionar.

Pinaud zace în compartiment, cu vechea lui găină pusă pe piept.

TENTH

Există femei care, încă dinainte de căsătorie, sunt făcute să fie văduve. Doamna Pinaud se numără printre ele. Poartă într-însa văduvia aşa cum unii preoţi poartă apostolatul. E înarmată cu resemnarea milostivă necesară pentru a-şi asuma acest gen de poziţie socială. Posomorâtă nevastă plină de cucernicie, suferind fără încetare de mii de boli cu nume străvechi, rău puitoare din vocaţie, şi-a escortat valorosul tovarăş de viaţă cu singurul scop de a-i supravieţui şi a-l plânge. Face parte dintre femelele care nu devin cu adevărat soţii decât după moartea jumătăţii lor, viaţa conjugală nefiindu-le decât un fel de îndelungat purgatoriu matrimonial, înveselit de dulceţuri şi întunecat de frica faţă de existenţă. Cu boala tot mereu la pândă şi cu păcatul fără încetare ameninţând. Doamna Pinuche şi-a aşteptat ceasul, practicând la maximum castitatea, dieta, rugăciunea, ceaiul de plante şi tricotajul.

Se ţine foarte dreaptă alături de mine, în încăperea ce slujeşte drept morgă spitalului unde am adus rămăşiţele pământeşti ale lui Pinuche. Îmbrăcată în negru, ca prin minune, palidă şi împietrită într-un stoicism recules - ai crede că deja vezi plutind în jurul chipului ei vălul de doliu. Văl negru, vaporos, zăbrea a închisorii-regat unde e închisă.

Mama, pe care am anunţat-o, e şi ea aici, însoţită de scumpa mea Marie-Marie, şi amândouă plâng în faţa rămăşiţelor acelui atât de drag companion, care a fost atât de firav şi totuşi atât de curajos. Caraghios, dar plin de măreţie.

Profesorul Sassaigne[1], care a examinat corpul, îmi

[1] *Ça saigne*, „sângerează" (n.tr.)

explică la urechea stângă că defunctul a încasat o lovitură în ceafa în „punctul Z”, acolo unde convertorul hibrid se înfundă în marele balutin convex. Este unul dintre cei trei centri de brânzire a indivizilor care suntem, alături de măslinuţa indurantă şi găozona de maturare. O lovitură cumplită, pe care numai anumiţi luptători niponi o pot practica, a îndeplinit iniţierea finală.

Doctorul se opreşte din cauza unui tărăboi. Patru motociclişti cu mănuşi de muşchetar, albe, pătrund în local. Înşirându-se unul după altul şi luând poziţia de drepţi. Apare apoi un locotenent de jandarmi, precedat de un ins corpolent, închingat într-un costum albastru prince-de-galles, în întregime nou: Excelenţa-Sa Alexandre-Benoît Bérurier, noul Ministru de Interne, din mila lui Dumnezeu şi prin voinţa prezidenţială.

Grasul e proaspăt ras, pudrat până la urechi, în cămaşă albă, cu cravată neagră. Nişte membri ai poliţiei umblă pe urmele lui. Şefi de tot soiul: dierctori, comisari divizionari, ofiţeri... Un întreg grup compătimitor, solemn, grav.

Morga s-a umplut deodată cu această mulţime bizară.

Bérurier se apropie de căruciorul unde repauzează bătrânul nostru tovarăş. Se înclină, aşa cum i-a văzut făcând atât de adesea pe predecesorii lui, în faţa rămăşiţelor caraliilor morţi pe câmpul de onoare; apoi se duce la doamna Pinaud şi-i strânge îndelung mâna, declarând:

— Condoleanţe emoţionate, sincere şi cu adevărat dezolate, scumpă coniţă.

După care scoate din buzunar o hârtie pe care o despătureşte liniştit şi-şi face datoria să o citească.

— Inspector principal Pinaud atacă cu glas ferm, Republica Franceză pe care ai servit-o cu atâta curaj şi negaţie, vreau să zic abnegaţie, de-a surda, vreau să zic de-a lungul vieţii dumitale (cine-i tâmpitul care a bătut asta la maşină!) îţi mulţumeşte pentru scarafâţul, vreau să zic pentru sacrificiul dumitale suprem. Ai murit fleşcăindu-ţi datoria, inspector principal Pinaud, şi nataţia întreagă se

înlătură, adică alătură doliului admirabilei dumitale tovarăşe aici prezentă. În virtutea puterilor care mi-au fost oferite, în numele meu şi în numărul Preşedintelui Republicii, te decorez, cu titlu postură, cu Regiunea de Oroare!

Şi ia medalia cu panglică roşie care îi e prezentată pe o perniţă anume concepută pentru asta.

Dar după ce s-a aplecat asupra defunctului, ministrul clachează:

— Pinuche! bâiguie el. O, bătrânul meu şmecheraş, ai dat-o în bară! Cum de te-ai putut lăsa altoit de împuţaţii ăia de gălbenaşi, mă, găinaţ bătrân ce-mi eşti? Tocmai când ne aşteptam mai puţin. Tu, băieţaşul care a trecut prin atâtea chestii împuţite! De câte ori nu te-am văzut în cele mai nasoale cioace, prostuţule; şi matale, făcând-o de niznaiul, ca şi cum ai fi răsucit un chiştoc, te puneai călare pe situaţie. Totdauna păreai ieşit de la naftalină, dar aveai bibilica şi reflescele unui ins de treizeci de ani, ticălos de tăgârţă de hoţoman! Şi uite-mi-te acuma ţeapăn ca un bulan şi pe mandea să trebuiască să naugureze înalturile mele foncţiuni înfigându-ţi jucărica asta în piepţi. O, César, pretinare, pretinare!

Excelenţa izbucneşte în hohote tumultuoase şi prinde medalia de reverul concav al eroului mort.

— Aolică! se aude atunci un glas.

Domnul ministru se ridică. Se întoarce spre asistenţă, cu priviri severe.

— Cine-i ăla de-a făcut „Aolică”? întreabă Excelenţa-Sa.

— Eu, zice mortul. M-ai înţepat!

O hulă stupefiată trece prin adunarea prezentă. Fiecare face un mare pas înainte. Doamna Pinaud, brusc devăduvită, leşină cu subînţeles.

Profesorul Sassaigne s-a repezit spre locul cu pricina. Şi începe să pipăie cadavrul aici de faţă.

Îşi ridică augustul dovlecel, psalmodiind cât se poate de repede expresii medico-latineşti.

Tăgârţ-Tăgârţă îşi recapătă forţele şi se ridică într-un

cot. Cu o privire care frizează neîncrederea, contemplă amabila societate.

— Domnilor şi doamnelor! salută. Pot şti şi eu unde mă aflu?

Se întrerupe ca să-şi frece ceafa dureroasă.

— Mi s-a făcut rău în cabina telefonică, declară apoi. Şi...

La care ministrul explodează:

— Ei nu, că moşul ăsta afurisit a sărit peste toată herghelia! Sunteţi martori! Adică îmi las eu ministerul ca să viu să-l decorerez pe marţafoiul ăsta? Legiune de Onoare încoace, discurs încolo, durere cât cuprinde, ca să mă trezesc că netotul mi-o face pe gara Sfantu Lazăr, de mi-ţi învie în plină muie, dracii să-l ia! Şi ce faţă mai poţi să ai, dinaintea atâtor corpuri constipate ale Poliţiei, când te-ai apucat să jelueşti pe un cadavru care strigă „Cucu, iată-mă-s!” Şi cu ditamai medalia, ia zi, faţă de plapomă, ce fac, mi-o bag în găoază sau o decemuiesc senegalezului de mătura trotuarul când am venit încoace? Păi nu ţi-e ţie ruşine de toată lumea asta, pentru Dumnezeu din cer? Ţi-am cerut noi ceva, imbecilule? Uită-te la madam Pinaud, care văduvea cu demnitate, la lumea cu lacrămi în ochi şi eu, avântat până-n măduvă în regrete eterne! O să mi ţi-o plăteşti chestia asta, César! O să mi-o cam plăteşti tu, mă jur! Să-ţi baţi tu joc de un ditamai ministrul! O să te trezeşti în şomaj, amice! Că nu-mi pot permite, la autoritatea mea, să trec peste aşa un afront!

Şi Excelenţa-Sa iese din morgă, îmbrâncind pe toată lumea. Imprecaţiile lui văluresc pe culoarele vetuste, reluate şi amplificate de vechi ecouri.

Asistenţa se bucură şi se cară.

După o oră de la această înviere ce va rămâne faimoasă în analele tuturor, mă aflu între patru ochi cu Vechitură, într-o cameră abia cu puţin mai mare decât un dulap pentru mături. E atât de îngustă, încât patul a trebuit să fie pus aproape vertical ca să aibă loc.

Profesorul Sassaigne mi-a explicat fenomenul care l-a

aruncat pe Pinaud în letargie: o deconectare a centrilor gravitali în meandrele dure ale subiectivului analogic. După care congelarea a pietrificat fenomenul; şi, dezgheţându-se, subiectul a revenit la viaţă. Acest lucru s-a mai petrecut, în 1955, în marile spaţii din Nordul canadian, şi încă o dată în Himalaya, când exploratorul italian Eugenio Vertigo[1] a căzut de pe scara portativă cu care se înarmase ca să ajungă pe vârful culminant al Everestului. Ce te scoate din pepeni în lumea medicală e că totdeauna li se găseşte câte o explicaţie raţională misterelor cele mai năucitoare.

Care va să zică, Pinaud n-a murit. Pinaud terminat? Niciodată! Pinaud deşănţat? Mereu! Trăiască Pinaud!

A şi început să-şi confecţioneze un viitor chiştoc. Deocamdată, chestia pe care o răsuceşte între degete (fără aluzii) aproape că seamănă cu o ţigară. Dar nu o va „aprinde”, ci îi va „da foc”; şi, în chip magic, cilindrul chinuit ca un trabuc italienesc sau un merghez se va preschimba în chiştoc.

— Îmi povesteşti, Pinuche?

Nu aştepta decât asta bietul ieduţ care şi-a recăpătat darul vorbirii!

Şi demarează... Ceea ce eu de-acum ştiu, pentru început, şi de care te scutesc, mulţumindu-mă cu un scurt rezumat în memoria tembelismului tău, ca să-ţi potrivesc pendula după ora exactă. Ideea-cheie a lui Pinaud: ce rază de acţiune avea acel talkie-walkie capcană? Mathias i-a furnizat un ordin de mărime. Atunci Zdreanţă începe să-şi vâre nasul peste tot prin cartier, în preajma bisericii. Şi tot dând târcoale, zăreşte o dămiţă, extrem de japoneză la înfăţişare, care trăncăneşte cu oamenii tulburaţi de explozia din sfântul lăcaş. Cu o faţă nevinovată, culege informaţii despre consecinţe. Află că a murit o penitentă. După care, lămurită, o taie, cu Pinaud după dânsa. Ajunge la salonul ei de frumuseţe. Puţică se piteşte într-un colţ şi

[1] „Rău de înălţime" (n. tr.)

hotărăşte să aştepte. Şade acolo câteva ceasuri. În sfârşit, perseverenţa îi e răsplătită. Un mare Merţan negru opreşte pe stradă, nu departe de prăvălie. Din el coboară un galben, care intră în imobil. Atunci moş Deşeu hotărăşte să-l anunţe pe Mathias. Se duce la cabina telefonică şi formează numărul. Ruginitul răspunde. Pinuche exultă, ţi-am mai spus asta la nu ştiu ce pagină. Bucuria îi e însă de scurtă durată fiindcă, brusc, lumea încetează să mai existe şi omul se trezeşte a doua zi, la morga spitalului, în timp ce un poponar de ministru îi înfige în carne acul unei Legiuni de Onoare. Fiindcă, reţine asta, fiule, ca şi trandafirul de la care a luat culoarea. Legiunea de Onoare comportă spini!

— Ghicisem exact! începe să triumfeze din nou Big Moşneagul.

După care mă cufundă într-o confuzie extremă.

— Am notat numărul Mercedesului! mă anunţă.

L-a notat! El, Pinuche, aflat la capătul potecii, a avut această reacţie elementară. Iar eu nu.

Noaptea trecută, pe strada Gaston-Debois, când m-am trezit cu o tresărire, nu m-am gândit nici o clipă să mă uit la numărul de înmatriculare al maşinii, în nebunia de a fi descoperit pe neaşteptate automobilul parcat.

— Caută în ţoalele mele, micuţule. În buzunarul pentru brichetă al hainei, o să găseşti un bilet de metrou. Pe verso, e numele în chestiune. Achtung: număr diplomatic. Un TC, dragul meu. Aşa că umblă cu grijă.

ELEVENTH

Să umblu cu grijă! E haios Strămoşul! Şi nu prea la curent. Deloc cool! Se închipuie încă pe vremea monarhiei. Nenea ăsta cleios n-a auzit de desfiinţarea privilegiilor. Continuă să creadă în dreptul primului născut, în respectul sacrosanct faţă de oricine e bogat şi titrat.

În doi timpi şi trei mişcări, aflu că Mercedesul aparţine consulatului general al Albaniei. Ceea ce nu încetează să mă surprindă, cum îi spunea mareşalul Mongenoud contesei de Prantmois[1]. Nu-mi prea imaginez cum o maşină oficială, omologată cu acte în regulă, serveşte drept vehicul pentru carne rece! Ei bine, trebuie să vedem...

Nu ştiu dacă ţi s-a spus asta, dar albanezii nu sunt nişte ultra-nostimi. Ca să încerc să le descreţesc frunţile, ar trebui să le expediez o butelcă de fluid glacial, o duzină de vezici pârţomane şi un serviciu complet de pahare băloase. Părerea mea e că se duc la privată ca să râdă şi ei niţeluş, pe fugă. Şi presupun că şi acolo există un vizor de control. Ah, sunt departe de regele Zog, tipii ăştia! Din *Regele munţilor*, de Edmond About.

Nu-mi mai amintesc bine. Ar trebui să iau scăriţa ca să scot respectivul book de pe raftul de sus al bibliotecii. About, îţi dai seama! Ab. Început de serie. După el a venit Aaron... About îţi scrânteşte cu siguranţă gâtul. Zola îţi scrânteşte şalele. Pe inşii impecabili, Flaubert, Gauthier, îi ai în dreptul ochilor. Asta înseamnă, în literatură, adevăraţii privilegiaţi. Eu, dacă aş fi fost un mare scriitor,

[1] *Mon genou*: *genou*, „chel, pleşuv"; *prends-moi*, „ia-mă" (n.tr.)

în loc să fiu scriitor popular, cu siguranţă aş fi zăcut în josul rafturilor; San-A., mie-mi spui? „S”-ul se găseşte în pivniţă, tocmai în faţa lui Voltaire. Din fericire, sunt găzduit prin umblători. Aşa încât, în unele case, întreaga family mă manipulează cel puţin o dată pe zi - şi chiar mai des, atunci când în locuinţă s-a lăsat cu diaree. În felul ăsta, sunt durabil. Uneori, când distribuitorul de hârtie intimă îşi ia zi liberă şi un muşteriu e pe roşu, mi se amputează pagina de gardă, aceea cu falsul titlu, ca şi ultima; iar dacă astea tot nu ajung, pagina unde figurează numele lui Bussière, tipograful nostru. Alte pagini nu îndrăznesc să rupă. Ar fi un sacrilegiu. Aşa că se usucă în curent de aer, vânturându-şi dindosul cu mâna. Viaţa are sărăciile ei... De altfel, are aproape numai de-astea. Ne acomodăm. Ne spunem că bine, pentru cât timp ne mai rămâne, o să fie bine. Şi, de fapt, chiar merge bine. Ne descurcăm cu ce avem, ne resemnăm. Dacă nu eşti poponaut, găoaza nu suferă consecinţe...

Să mă întorc la albablegul care mă primeşte... Ce meclă, fraţilor! Negricioasă, ascuţită, cu păr pe pometi și o privire de şoim afectat de strabism. Gura ca o tăietură de pumnal. Înţolit ca un bodigraf.

Îi declin titlurile mele. Îi explic că suntem în căutarea Mercedesului lor negru, care a lovit o bătrână, care e moartă, care moarte trebuie să fie sancţionată cum se cuvine, în ciuda imunităţii diplomatice...

Privirea tipului se întunecă şi se subţiază din ce în ce. Timp de o clipă, mă întreb dacă nu va pune să fiu împuşcat pe loc de către secretarii lui care trebuie să aibă cu toţii câte un Raskolnikov în dulap.

Omul lasă să-i cadă colţurile buzelor, ca să vorbească.

— Consulatul nostru nu posedă nici un Mercedes negru.

Îi întind însemnele dezvăluite de Pinaud.

— Şi nici un număr de înmatriculare purtând aceste cifre? insist.

El citeşte şi se încruntă, ceea ce îi barează partea de sus a feţei cu o groasă linie neagră. Apoi iese din cameră, fără

să se scuze.

Aştept, privind la fotografia oficială a unui nenică deloc vesel, înr-o ramă aurită, împodobită cu un drapel albanez. Ochii îi sunt atât de pătrunzători, încât trebuie că mă „observă de-a binelea”. Încerc să-l dezarmez cu un zâmbet deschis şi masiv, dar el îşi păstrează moaca de lemn.

Peste câteva momente, cel ce se ocupă de problema mea revine, cu un aer mai mult decât nemulţumit.

— Într-adevăr, mă anunţă, acest număr corespunde uneia dintre maşinile noastre, dar e vorba de un Volvo gri-metalizat, de cilindree modestă.

— Îmi va fi îngăduit să o văd?

El se pregăteşte să refuze, aşa că adaug repede:

— Astfel aş putea atesta că nu e vorba de vehiculul incriminat, şi afacerea ar fi clasată.

Această a doua parte a discursului meu îl convinge.

— Urmaţi-mă!

În garaj sunt trei tărăboanţe, supravegheate de un tip viclean, cu aer gutunărit (poate că suferă de răceala prefăcuţilor). O DS albă, un Golf GTI şi acel Volvo metalizat care poartă numărul notat de Pinuche la Marcedes.

Escorta mea îi spune paznicului de serai ceva în albaneza modernă. Acesta din urmă se duce să caute în torpedoul lui Volvo şi extirpă de acolo cartea de identitate a faitonului, prevăzută cu un oblon protector transparent. Mi-o întinde fără o vorbă. Iau cunoştinţă de ea şi de faptul că numărul fatidic chiar i-a fost atribuit respectivului Volvo.

— Satisfăcut? mă întreabă lunganul cu adevăraţi ochi de vultur.

— Convins, spun restituindu-i documentul.

— Probabil că persoana care a notat numărul se va fi înşelat?

— Nu cred asta.

— Aveţi în vedere o altă ipoteză?

— Da.

— Care?

— Cineva a reprodus acest număr, pentru a echipa o maşină de care se serveşte în anumite cazuri.

— Aşa ceva mi se pare foarte temerar.

— Atunci e o persoană temerară, zic cu glas şoptit.

Condorul brunet îşi mângâie părul de pe pomeţi.

— Sper că serviciile dumneavoastră vor reuşi să pună mâna pe acel Mercedes-fantomă…

— Eu sper şi mai mult decât dumneavoastră. Ei bine, nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc pentru călduroasa primire.

El nu pare să simtă ironia din cuvintele mele şi mă conduce la ieşirea din consulat.

Mă reţin să-i întind mâna, ştiind bine că nu simte defel nevoia să mi-o strângă. Ochii înguşti se înfig în mecla mea precum un cleşte de homar.

Atunci îi arunc pe neaşteptate:

— Primiţi mulţi japonezi aici?

O întrebare-cârlig, ca să încerc a-i smulge individului o reacţie.

Şi o obţin. El are o uşoară tresărire. Marele zigomat îi derapează. Privirea înţepătoare mă părăseşte pentru o clipă. Atins!

Apoi recuperează. Totul n-a durat decât două secunde.

— După câte ştiu, nu. De ce?

— Nimic, mulţumesc.

Plec. Thérèsa, pe care am recuperat-o, mă aşteaptă în maşina ei bordeliană, la doua streets de acolo. Instalat alături de ea, îmi răstorn pe tetieră frumoasul cap de intelectual supraîncins. Obosit, obosit, obosit! În ziua când îmi voi lua vacanţă, mă voi duce la un han înfundat în pădure, voi lua un somnifer ca să mai pun de la mine şi le voi spune să mă lase să dorm trei zile în şir.

— Ce-ai găsit? întreabă consora mea.

— Ceva interesant. Cu cât merg mai departe, cu atât îmi

dau seama că acest K.K. Boû Din e o organizaţie gigantică, având acoliţi în toate azimuturile. Are dreptate Yamaha Késouton Ku, nu suntem pe măsura lor.

— Ce cauţi, de fapt?

— Sunt un amărât de prostovan care se încăpăţânează să vrea să recupereze o ogivă, fiindcă asta cere Preşedintele Republicii.

— Cea obţinută de Karol cel Pios cu puţin înainte de a fi ucis?

— Afirmativ.

— Dar l-au lichidat ca să i-o ia, nu? Deci nu mai e nici o speranţă, a fost măritată mult şi bine.

— Preşedintele crede că nu.

— Şi pe ce se bazează marele bărbat?

— Toate serviciile occidentale de informaţii au fost contactate rând pe rând şi nici unul nu are ştire de vreo tranzacţie oarecare pe acest subiect. Statul-major al Serviciului Francez de Informaţii înclină să creadă că ogiva asta de rahat e ascunsă pe undeva şi că aceia care o deţin nu se grăbesc cu tratativele. Se întreabă chiar dacă n-o fi pitit-o chiar Karol, înainte să dea în primire, şi atunci nu trebuie să ne surprindă că nu a fost găsită deloc...

— Bine, atunci unde ai ajuns cu ancheta şi ce hotărăşti?

— Sunt la partea inferioară a pâlniei, sub efectul forţei centrifuge, şi mă pregătesc să trec prin orificiul de ieşire. Hotărăsc că lucrurile au început să se poticnească şi că n-o să clocesc la chestia asta până la sfârşitul strălucitei mele cariere.

— Va să zică punem capăt?

— Nu e felul meu de a fi, însă da, abandonez. Să alerg în toate părţile, să provoc asasinate dorind prea mult să fac lucruri bune, fără măcar a avansa cât negru sub unghie - gata! Mă duc să-l anunţ pe preşedinte că mă declar învins.

— N-are să fie mulţumit.

— Când practici meseria asta, trebuie să te înveţi cu deziluziile.

Închid ochii şi rămân o clipă nemişcat, pierdut în

adâncul oboselii mele. Osteneala e un leagăn. Uite, ar trebui să notez asta. Face bine în cărţile mele; dă de înţeles că aş fi scriitor.

O mângâiere pe care aş numi-o intimă, ca să nu şochez pe nimeni, îmi deplasează abandonul spre căsuţa voluptas. E mâna Thérèsei, care lunecă încet peste regiunea mea subalpină. Ridic un oblon; a opacifiat geamurile, aşa că suntem, practic, singuri pe stradă. Are dreptate, e al naibii de încoţopenitor! Cu gesturi savante, mi-l dezintimează pe Gogu. Pe care simpla manipulare practicată îl face să înflorească. Şi uite-o că-mi interpretează Flautul fermecat, de Wolfgang Amadeus Mozart.

Amadeus...

Mă gândesc la celălalt, la al meu, cel întâlnit la începutul anchetei de faţă. Ucigaşul plătit muribund.

Thérèsa se pricepe de minune să-ţi practice ciocuiala salivară de joasă frecvenţă. Fleanca îi e de o frivoliate nebună! Nu-ţi cruţă nici un milimetru pătrat, nici un centimetru cub, nici un decimetru linear. Operează înfulecarea tăcută. Câtă aplicaţie! Ţe preţizie! Trebuie să aibă lopeţile retractile, fiindcă totul e numai velur...

Am închis ochii pe jumătate. E good! E food! E fast-food! Miam-miam buun!

— Ticăloasă drăgălaşă! o complimentez cu glas înecat.

Nimic mai elastic decât cuvântul ticăloasă. Exprimă o gamă infinită de calificative, de la „dragostea mea” la „târfă ordinară”.

Din când în când, se opreşte oleacă, să-şi tragă sufletul şi să-şi admire opera. Iată ce înseamnă „a ţi se lustrui”! De l-ai vedea pe muştiuc! Să zici că a fost vopsit proaspăt. Că i s-a refăcut cromajul.

Thérèsa are un soi de iluminare care-i vine de la Tropicul Capricornului. E luminată pe dinăuntru. Slurp! mi-a reînfulecat planturosul.

Pe urmă mandea, după ce începe să simtă impulsurile emotive în măţiguşul deversor, zăreşte prin geamul fumuriu pe cineva. E prefăcutul din garajul consulatului

albanez. Marge cu paşi mari, plimbând un ciobănesc german mare cât un viţel. Ceea ce mă surprinde e repeziciunea mersului său, prea puţin apt să îngăduie micţiunile căţeluşului. Nu-i lasă molosului timp nici să adulmece bordurile trotuarelor. Pas alergător!

— Ia-te după tipul de colo! îi poruncesc Thérèsei.

Blocată în plină felaţie, ea se ridică. Apoi, amintindu-şi de carenţa din noaptea trecută, când trebuia să se ţină de Merţanul negru, îmi abandonează roşcova ca să se agaţe de volan. Să urmăreşti cu maşina un pieton pare un lucru lesnicios, dar prezintă multe dificultăţi, cea dintâi fiind aceea că pentru el nu există sensuri interzise, ca să nu mai vorbim că o tărăboanţă care merge la ralanti atrage atenţia.

Din fericire, omul nu se duce prea departe. Se repede la un oficiu poştal, dar nu intră înăuntru, ci într-o cabină telefonică exterioară, după ce a legat lesa javrei de grilajul unui copac învecinat.

În timp ce el vorbeşte, cu spatele la noi, o rog pe Thérèsa să oprească în dreptul cabinei. Cobor, închid portiera mea şi o deschid pe aceea din spate, dinspre trotuar.

— Ai încă planuri? rânjeşte consora mea. Credeam că ai suit sculele în pod?

Îi trimit cu vârful degetelor o bezea şi mă duc să mă aşez lângă cabină, ca un viitor utilizator care-şi aşteaptă rândul. Băiatul vorbeşte în engleză. O engleză laborioasă. Tocmai povesteşte vizita mea la consulatul general al Albaniei şi întrebările pe care le-am pus în legătură cu numărul maşinii.

Inima mi se umple de un imn interpretat la lăuta cu pedală.

„Graţie amorului! îmi spun. Dacă Thérèsa n-ar fi început să-mi dăruiască acea admirabilă alintare, am fi plecat iar eu nu l-aş fi văzut pe viclean... Mersi, Cupidon!”

Declicul receptorului agăţat. Omul împinge uşa cu umărul, încă nu m-a văzut. Mă aplec, prefacându-mă că-mi

leg şiretul. Şi trosc! Un pumn în bijuteriile de familie. El scoate un ţipăt, întrerupt de intensitatea durerii. Atunci îl înşfac de guler şi-l împing spre maşină. Se clatină. În ciuda suferinţei, încearcă să se împotrivească. Un cot în ceafă îl înmoaie din nou.

În vremea asta, ciobănescul neamţ latră cu toată ferocitatea. Trebuie că e dresat ca un computer jigodia, şi dacă stăpânul lui nu avea buna idee de a-l lega, aş fi încasat până acum în emisfere panoplia lui de colţi.

În maşină, băiete!

Trântesc portiera. Thérèsa demarează. Trei personaje care au asistat la răpire ne privesc cu un interes timid. Le arăt prin geam legitimaţia de poliţist, ca să le îngădui să-şi regăsească seninătatea. Niciodată să nu tulburi sufletele pure!

Căţelul trage atât de ţeapăn de grilajul care încorsetează copacul, că în cele din urmă îl va smulge. După care nu-i va mai rămâne decât să smulgă arborele şi-şi va fi regăsit libertatea.

— Marea Baracă? întreabă Thérèsa.

— Nu, puştoaico; strada Gaston-Debois.

Îi citesc, în retrovizor, surprinderea.

— Ambianţa e mai potrivită, adaug.

Ca să am spiritul liniştit, îi pun vicleanului brăţările. Pe urmă îl uşurez de pocnitoarea care-i umflă buzunarul interior stâng. După care încep să fredonez un vechi dar drăguţ succes de-al lui Françoise Hardy, care zice cum că „ce e dragostea la care mă gândesc” (la dragostea în legătură cu despre care ne vorbise, bineînţeles).

Încep să mă învăţ cu hogeacul ăsta de trei parale, cu grăsanul lui de Budha sictirist de la intrare şi cele trei coşciuge frigorifice din subsol. În curând, mă voi simţi aici ca acasă şi-mi voi aduce papucii.

Coborâm până la criptă (aşa am botezat pivniţa unde se află cele două cucoane moarte). Cine sunt? Ce aşteaptă? O cioacă prea puţin banală, admiţi? Mie inşii din K.K. Boû Din mi se par greu de crezut. Niciodată nu am avut de-a

face cu o organizaţie de felul ăsta, atât de ramificată. Ca un copac ale cărui crengi cresc în toate părţile.

Mă duc să ridic cele trei acoperitoare şi-l invit pe mister vicleanul să contemple priveliştea.

— Sunt frumoase, nu-i aşa?

El nici nu se clinteşte.

— Apropo, vorbeşti franceza? Dacă nu, ne vom explica pe englezeşte. Nu-mi spune că nu ştii nici limba asta, ţi-am auzit conversaţia la telefon.

Despre vicleanul ăsta ar trebui, poate, din corectitudine de autor, să-ţi vorbesc ceva mai mult. E înalt, cu părul roşu-închis şi ciufulit, pielea arămie, ochii deschişi la culoare, buzele groase, de negroid, obraji raşi nu prea bine şi o înfăţişare care îl face pe el însuşi să se plictisească de nu se poate, cum zicea Grasul (pardon, domnul ministru!).

In petto, îmi ofer o partidă de deprimare. „Încă un interogatoriu! îmi spun. Iarăşi presiuni morale şi fizice exercitate asupra unui tip, ca să-l silesc să spună ce vreau să aflu.” Simte nevoia să vomite Antonio, din cauza acestei uneltiri. Să strige piua! Să lase totul baltă, ca să se întoarcă la bătrâna lui. Mama va trebui să-mi confecţioneze un gratin de cardoni. Cu o friptură de viţel simplă. Pe urmă să mă întind, îmbrăcat, lângă Marie-Marie. După care să văd, la televizor, nu contează ce. Apoi să mă duc în beci după o sticlă. Dar o sticlă de ce anume? Rezerva de Château Chalon începe să se madeirizeze.

După aceea...

Ei bine, fiindcă iată-te gata de muncă, biet Pierrot Lunar, dă-i drumul!

— Vorbeşti franţuzeşte?

— Da.

— Cui i-ai telefonat adineauri?

— Surorii mele.

Îi trag o pleasnă în formă de ghiulea, acolo unde Mazarin îşi ţinea musteaţa. Ceea ce îl balang-bălăngăne cât ai clipi. Un k.o. foarte scurt.

— Ia-l de picioare, Thérèsa!

Ea s-a prins. Îl săltăm pe viclean şi-l depunem în sicriul gol. Omul revine instantaneu printre noi. Frigul pune gheara pe el.

— Dacă nu vorbeşti, închid capacul şi plecăm. Hai iute; că o să-ţi pierzi cunoştinţa.

Fiindcă pare încă să ezite, închid coşciugul. Dar înainte ca acoperitoarea să coboare complet, omul urlă:

— Nnnnnnooooouuuu!

Ceea ce, după părerea mea, trebuie să însemne că „nu”.

— Mi-ai spus ceva? îl întreb deschizând iar frigoriferul.

TWELFTH

Ştii tu, cauza care face ca planeta noastră să fie mică de tot nu e numai rapiditatea mijloacelor de locomoţie, ci şi faptul că acelaşi text poate fi imprimat simultan în lumea întreagă. Indiferent dacă e zi sau noapte, cele cinci continente primesc într-o clipă toate informaţiile esenţiale despre mersul bolovanului nostru de rahat. Frumoasele aparate Reuter repercutează cursul burselor din Tokyo, Londra şi New York, astfel că nu mai există decât o singură Bursă-hidră, unde ciordim care mai de care.

Îi explic toate astea şoferesei mele, în timp ce ne îndepărtăm de Paris pe autostrada de vest. Am dus cu bine la capăt confidenţele vicleanului. Pentru un subaltern albanez, artistul ştie grămezi de chestii despre organizaţia secretă. Tocmai ne-a explicat că infrastructura e japoneză dar că, altminteri, socoteala e internaţională şi funcţionează peste tot, la Moscova ca şi la Sidney, la Capul Bunei Speranţe ca și la Buenos Aires, la Marsilia ca şi la Cairo. Este Bursa Crimei; o conivenţă planetară, funcţionând în umbră. De altfel, în japoneza veche, K.K. Boû Din înseamnă „Dragon de foc”; sper că n-ai uitat asta, cu toate că nu ţi-am spus-o încă. Şi nenorocitul ăsta de dragon pârţâie foc în draci!

Diabolic, şi-a ascuns capetele gânditoare în slujbe mai mult decât modeste. Astfel, vicleanul, care e *Prima limbă de velur* în secţiunea europeană, îndeplineşte sarcini obscure într-un consulat confidenţial.

El se ocupă de deplasarea membrilor însărcinaţi cu acţiunea. Procedează la dispecerizarea maşinilor - şi ingeniozitatea lui constă în a încurca eventualele piste, echipând automobilele unora cu numerele de înmatriculare

ale altora.

Ne-a informat că şeful K.K. Boû Din pentru Europa occidentală este un nou-ales, căruia nu i se cunoaşte identitatea şi încă şi mai puţin, fireşte, locul de aterizare. A fost numit de către *Marele lotus cu tabac* din Yokohama. Semnul investiturii sale e un ceas a cărui brăţară de aur a fost sudată, ca să nu poată fi scos de la mâna alesului. Bijuteria e clasică şi nu atrage atenţia. Dar când posesorul lui îi răstoarnă cadranul mobil, din ceas iese o rază laser în stare să taie în două un om şi să secţioneze la fel de lesne o bară de oţel.

Eu, cunoscându-mă aşa cum te cunosc, îţi dai seama că i-am cerut vicleanului să-mi spună cum îl pot întâlni pe marele şef. El a făcut-o pe niznaiul absolut. Pe marele mister insondabil. A trebuit să-l vârâm iarăşi în sicriu ca să se hotărască. Şi chiar a reuşit să reziste trei secunde şi două zecimi, la minus o sută cincizeci de grade, înainte să cracheze, dacă pot spune aşa.

Ceea ce mi-a turuit e înregistrat sub toate rezervele, cum spun indienii. Conform unuia dintre alter egourile lui din K.K. Boû Din, care el însuşi a aflat-o de la o japoneză aparţinând organizaţiei, patronul-director general s-ar deplasa într-un trailer blindat, cu aspect banal. Vehiculul ar fi amenajat sub forma unui delicat apartament mobil, unde marele şef european ar şedea cu orele, uneori cu zilele, fără să iasă. TraiIerul ar dispune de radio, de telefon, de sofisticate sisteme de apărare şi de un confort nemaiauzit în raport cu strâmtimea lui. Japonoasa i-a mărturisit alter egoului, care i-a mărturisit vicleanului, de la care am aflat şi eu, că bărbatul misterios porunceşte să fie dus în câte un parking de ospătărie, de exemplu, sau în faţa câte unui imobil. Şi ar petrece acolo până la patruzeci şi opt de ore în şir, singur în dubă.

După fiecare şedere, furgonul este modificat. O echipă specializată îl deplasează de pe un şasiu pe altul sau îl revopseşte. Transformarea are loc la un tinichigiu din Yvelines, unul poreclit Rotunjorul.

Mai e nevoie să-ţi spun că, *sub toate rezervele*, spre acest din urmă personaj ne îndreptăm?

— Facem o mică haltă în următoarea parcare? propune Thérèsa. Nu uita că, adineauri, n-am mers până la capăt cu ce ne propusesem.

Îi mângâi, prieteneşte, coapsa dreaptă.

— Voi fi cu totul la dispoziţia ta mai târziu, fata mea; deocamdată, am încolţit vânatul.

Ea zâmbeşte şi-mi aruncă o privire scurtă.

— Şi tu care pretindeai că vrei să te laşi! Nu e genul tău - tu eşti frumos ca izbânda, comisarule de vis!

— Mersi.

Ea renunţă la amor, dar pune muzică. Vivaldi. Plăcut auzului. Autostrada e pustie. Câmpia scânteiază sub un soare frumos, care sper să fie cel de la Auserlitz. Oboseala mi s-a dus şi iată-mă plin de avânt, de energie, de speranţă. Îmi spun: „Şi dacă, în ciuda importanţei acestei organizaţii, mi-aş atinge scopul? Adică să găsesc ogiva preşedintelui?” Visăm. „Să visăm, hai visează, dă-mi niţel scula breazăˮ, cum zicea, cu atâta umor, scumpa de Françoise d'Aubigne, care avea să devină, rând pe rând, doamna de Maintenon, doamna Scarron şi doamna Quatorze.

Iată un fel de teren viran, nu atât de viran pe cât pare. Către drum, e o căsuţă ca de jucărie, pe care stă scris *Charles-Joseph Rondouille, Carosier*. La cealaltă extremitate, un mare hangar-atelier. Între cele două construcţii, epave de maşini şi pe de altă parte păsări de curte care ciugulesc şi scurmă prin ţărână.

Flacăra plină de jerbe a unui aparat de sudură electrică luminează hangarul în tonuri de albastru. E plin de scântei, miniatural foc de artificii.

Un nene grăsan, cu mască de sudor, îmbrăcat într-un combinezon albastru, plin de unsoare, strâns în dreptul taliei (fiindcă nu mai are aşa ceva de nişte decenii) cu o centură lată de piele, lucrează la un Rolls alb. Un albinos

înalt şi malign îl asistă.

Cobor din CX, ca să intervievez tandemul. Neica Rondouille, continuând să sudeze, îşi face timp să mă constate.

Nu se grăbeşte să mă întrebe de sănătate mister Rotunjorul. În clipa de faţă, el ar putea fi Dragonul de Foc, cu ciocul ăla de cincizeci de centimetri!

Taratul care îi dă uneltele mă priveşte pe furiş. Are o meclă de-ar putea să-l joace de retardatul din Steinbeck. Întrucât deocamdată, pare neocupat, îi fac semn să se apropie. Se supune, cu un aer din ce în ce mai anxios.

Din cauza aruncătorului de flăcări care hârâie, trebuie să ridic tonul ca să mă fac audiţionat.

— Salut, îi zic. A venit, zilele astea, furgonul ca să fie aranjat?

Cu o înfăţişare foarte „in” mandea, cu o autoritate, cu un glas tăios - încât regret că nu pălăvrăgesc în faţa unei oglinzi, ceea ce mi-ar îngădui să mă admir.

— Da, ieri, îmi răspunde lunganul, subjugat.

— Şi acuma cu ce seamănă?

El izbucneşte în râs.

— Lustucru[1]!

— Bravo! Dacă vrei un sfat de la mine, nu-i spune patronului tău ce mi-ai povestit, că te-ar putea lăsa în pană de sănătate, fiule.

Mugetul continuu al aparatului de sudură încetează. Ce uşurare pentru clăpăugele mele! Patronul îşi ridică masca cu geamlâc. Pentru un grăsan, are o muie antipatică. Ochi de porc şi, zic eu, o expresie torţionară. Ţi-ar stropi figura cu aruncătorul de flăcări, fără nici o îndoială.

— Ce vrea? îl întreabă pe prăjina oligofrenă, în loc să mi se adreseze direct mie, ceea ce, fii de acord, e mai degrabă proastă creştere.

Celălalt şi-a şi deschis fleanca pentru o nerozie, dar eu iau viteză:

---

[1] „Haplea" (n.tr.)

— Îl întrebam unde e cea mai apropiată Agenţie Citroën: avem nasulii cu carburatorul. Fiindcă sunteţi carosier, ar trebui să ştiţi asta, nu?

— Trebuie să mergeţi la Mantes-la-Jolie.

— Nu ştiu dacă CX-ul meu va fi de acord, mormăi. În sfârşit, o să mă descurc.

Şi mă uşchesc, după o ocheadă complice către albinos. Sudorul sudează, spre deosebire de bicarbonat, care dezlipeşte.

Lumea de la Lustucru e serviabilă. Îi cunoşti pe tipii ăştia? Ouăle crăpate ale Germainei i le vâră în dindărăt; dar în afară de asta şi de pastele lor cu ouă proaspete, nu ştiu ce să mai facă pentru a-ţi fi de folos.

Cât ai clipi, îmi furnizează lista completă a parcului lor de automobile, ca şi poziţia aproximativă a tuturor camioanelor aflate în cursă în acea zi. Plin de siguranţă cu aceste informaţii, declanşez planul Pattemouille[1], la ordinul expres, ferm şi definitiv al domnului Preşedinte al Râiei Publice.

În ora următoare, şase mii de poliţişti, trei mii optsute treizeci şi doi de jandarmi, opt sute de paznici cu contract, o mie şase sute unsprezece paznici de câmp, o mie două sute de antitero, două companii de artilerie marină, şase batalioane de vânători de munte, cincizeci la sută din serviciul de informaţii, o mie trei sute patruzeci de vameşi şi două mii cincizeci de funcţionari de poştă benevoli pornesc în căutarea trailerului Lustucru. Optsprezece linii telefonice sunt blocate pentru a primi apelurile lor. O echipă de douăzeci de secretare cu studii superioare colaţionează numerele. Scopul meu, pe care l-ai presimţit, pun pariu: să descopăr pe teritoriu un furgon Lustucru al cărui număr de înmatriculare nu figurează pe lista înmânată de acea ilustră casă, care preferă să taie bulinele

[1] *Mouiller*, „a intra într-o afacere necurată"; *patte*, „mână" (n.tr.)

la secător decât măslinele la senator.

Şi aşteptarea începe. O ambianţă neînfrânată, aidoma celei de la S.V.P. în serile marilor emisiuni cu public, când televiziunea se preface că dă cuvântul prostimii.

În timpul desfăşurării de forţe, mă odihnesc o ţârâ într-un birou învecinat. Mi-am aşezat bărcuţele şi umblătoarele pe mapa de scris, din piele articifială veritabilă, şi mă las pradă bălăbănelii.

Crezi că le horăi? Uite-acilea, jumatea lui cinci! Fosforizează prea abitir prin crăticioară Tonio, amice! Încerc să recapitulez. Să pricep. Noul patron-director general al lui K.K. Boû Din se deplasează într-un trailer cu înfăţişare oarecare, care staţionează cu orele, ba chiar cu zilele, în câte o parcare sau pe câte o stradă, fără să plece din închisoarea lui camuflată - ce vrea să zică asta? Că noului ales i se-n paişpe în cubul lui de lux?

Degeaba încerc să defrişez misterul; semnul întrebării continuă să se ridice în creierii mei, lucind ca un acaju. Gândurile mi-o iau razna din ce în ce.

— Domnule comisar!

Compasul îmi cade de pe birou şi sunt cât pe ce să mă răstorn în faţă. Secretara care tocmai a intrat, cu zâmbetul ei frumos şi dindărătul cordial, mă învăluie într-o privire absolut albastră.

— Ce e? orăcăi.

— S-a găsit ceea ce căutaţi.

Îmi prezintă o foaie de bloc-notes.

— Acest număr de înmatriculare nu le aparţine celor de la Lustucru. Trailerul care îl poartă e parcat, de la amiază, la Deauville, lângă *Grand Hôtel Carabosse*.

Inima mă face să tamburinez de bucurie, dacă nu cumva e tocmai invers.

— Apropie-te mai mult, copila mea! o sfătuiesc pe aducătoarea veştii bune.

Ea face pasul suplimentar care mi-o pune la îndemână. Îmi strecor dextra sub fusta ei şi-i urc languros printre picioare. Trebuie să trag de nasulia de colanţi, ca să îi pot

escalada şi continua marşul triumfal, până la arcul ei de triumf. Depun o scărpinătură şmecherească pe blăniţa sa necunoscută.

— Ai binemeritat-o, inimioare, o asigur. Nu uita să-mi telefonezi mâine-dimineaţă, acasă. Am două locuri la *Hôtel de La Papouille Bleue*[1] şi ar fi păcat să las să se piardă. Şi acum anunţă-l pe pilotul elicopterului că decolăm într-un sfert de oră.

Gagica Thérèsa mă duce la elicopter. Tărăboanţa ei posedând toate gadgeturile, comportă, pentru cazurile de urgenţă, un girofar şi o sirenă măturătoare de nătărăi.

Aceste mici perfecţionări (numai opţionale), adăugate măiestriei la volan a amazoanei mele, ne permite să realizăm o frumoasă performanţă. În mai puţin de o jumătate de oră de la descoperirea furgonului „în plus”, suntem pe calea aerului, Thérèsa şi cu mine, la bordul unui Allouette Anouilh[2], cu circumvoluţiune biflexă.

Cerul e din ce în ce mai albastru. Ca şi sufletul meu.

— Îl vedeţi, acolo jos, sub lampadar? mă întreabă comisarul Judemoule.

Fac mai mult decât să-l zăresc. Graţie ochelarilor de apropiere, îl văd aşa cum văd un nătăntol atunci când mă uit la tine. Scumpul de taica Lustucru, mereu pe baricade! El unul nu încearcă să o facă pe popii fernandelieni. O, asta nu! Nu e un corupător, Dumnezeu nu are nimic să-i reproşeze.

Poate să râdă după pofta inimii, dragul de el, conştiinţa îi e la fel de proaspătă ca şi ouăle. Şi târfa aia bătrână de Germaine, care încerca să-i strecoare câte un ou dubios! Dar ai văzut cum stă domnul Lustucru cu ochii pe ea? Şi calm, nu se supără deloc: „Fără chestii de ăstea, Mărie (Germaine). La noi ăştia, *Lustucru's friends*, se munceşte pe rupte pentru calitate extra, pentru mai mult ca perfect!

---

[1] *Papouille bleue*, (aprox.) „mângâiere de inimă albastră" (n.tr.)

[2] *Alouette*, marcă de elicopter, înseamnă „Ciocârlie" – este şi titlul unei piese, despre Ioana d'Arc, a celebrului dramaturg Jean Anouilh (n.tr.)

Nu lucrăm pentru popime. Noi cultivăm adevărata elită veritabilă!”

— Îl supravegheaţi de când l-aţi reperat?

— Într-adevăr, dragul meu.

Dragul lui îşi clatină sublimul cap de gânditor decompensat.

— Cu toate precauţiile necesare ca să nu fiţi reperaţi de el?

Judemoule se vexează. Când apare un tip de la Paris, provincialii ăştia se preschimbă imediat în arici.

— Ascultă, colega, dă un tur al esplanadei şi, dacă descoperi vreun „înger păzitor”, fac cinste cu un fileu normand de limbă-de-mare.

— Inutil să umblu de colo-colo pe esplanadă ca să-i descopăr, iubitule; băieţii voştri se află în furgoneta poştală staţionată pe malul mării.

Judemoule demarează un icter, dacă e să dau crezare feţei lui de gălbinea.

— Dumneata eşti de meserie, pledează.

— Într-adevăr, admit; numai că la fel e şi tipul care îşi petrece vremea acolo înăuntru. Unde s-a dus şoferul furgonului?

— A coborât la *Hôtel de la Capotte britannique*[1], la două străzi de aici.

— Dovadă că domnul Mister are de gând să rămână peste noapte.

— Probabil.

În spatele Pigeot-ului confratelui meu, Thérèsa fluieră printre dinţi.

— Treceţi la atac sau aşteptăm să se termine de tăiat frunzele la câini? mă întreabă pe neaşteptate.

Reiau pe cont propriu fluieratul său întrerupt. E indicativul unei emisiuni al cărei titlu l-am uitat.

Trece un minut melodic. Şi iată-l pe Superbul tău că-şi loveşte cu palma dextră pumnul stâng.

---

[1] *Capote anglaise*, „prezervativ" (n.r)

— Atacăm, puicuţo! Şi va fi ceva nemaivăzut vreodată. Pot folosi telefonul dumitale, Judemoule?

— Evident.

Ridic receptorul şi cer să mi se facă imediat legătura cu comisarul poporului aflat în funcţiune în sector. Când omul apare pe fir, îi explic că lucrez mandatat direct de şeful statului, sub deplina şi întreaga sa responsabilitate. Apoi îi dau numărul de cod, ca să poată verifica. După care îl sfătuiesc să se înarmeze cu o hârtie şi un Bic, fiindcă va trebui să noteze o grămadă de lucruri.

THE END

Totul a început cu un velomotociclist care, în trecere, a strecurat un talkie-walkie în maşina noastră. Punct şi de la capăt.

După aceea, a apărut o haraba stil jeep ruginit, purtând pe burtă o tablă: „CONVOI EXCEPŢIONAL”…

Precedând un formidabil camion cu optsprezece roţi, pe platforma căruia se ridică o macara de douăzeci de tone.

Punct şi de la capăt. Maşina-pilot a fost nevoită să oprească la zece metri după ce depăşise trailerul Lustucru parcat, deoarece un velomotociclist căzuse chiar în mijlocul şoselei. Şi trebuie să fi păţit ceva nasol bietul om, fiindcă zace fără cunoştinţă, sub maşinăria lui. O grămadă de gură-cască se adună în jur. Se formează un cerc. Apare un agent.

Aşadar camionul-macara s-a oprit în dreptul furgonului Lustucru; continui să mă urmăreşti, în ciuda faptului că suntem blocaţi? Perfect.

Încet-încet, maxilarul enorm al macaralei coboară spre furgon, căscându-şi fălcile enorme. De la postul de observaţie, mandea dirijează manevra.

— Mă auzi bine, fiule? îl întreb pe macaragiu.

— Vă recepţionez sută la sută.

— Bravo. Atunci cască bine urechile. În trailerul de lângă tine se află o întreagă naşpă; arme puternice, gadgeturi rare şi mai ales un ins tare viclean, în stare de tot ce e mai rău. Vreau să înhaţi de capotă vehiculul şi să-l ridici repede, cât mai sus cu putinţă. Omul va cădea peste uşile din spate, care vor fi devenit noua lui duşumea. Nu va putea deci să-şi manipuleze arsenalul - sau, în orice caz, nu comod, te prinzi?

— Sută la sută! afirmă macaragiul.

— Dacă poţi, evită falsele manevre; reuşita depinde de rapiditatea ta de execuţie.

— Vom încerca să ne descurcăm.

Vei fi remarcat - sau, dacă nu, n-am să te învinuiesc de o boală de creştere - că mulţi nătărăi lasă să le crească o amărâtă de zgardă de barbă, pentru ca prostia să le fie mai evidentă, mai bătătoare la ochi. Confratele meu Judemoule a respectat cu sfinţenie această regulă de aur. Barba lui pare să fie încreţită cu sârmă ghimpată. Printre firele ei descoperi o piele roşcovană, punctată cu eczeme destul de graţioase, dintre care una are forma Noii Caledonii. O strâmbătură rea, de invidie, îi suceşte gura armonioasă ca un sex de iapă şi-i deformează trăsăturile. Nu pot să-l sufăr. Ingerinţa mea pe teritoriul său îl face să scrâşnească din molari şi să slobozească anemice pârţuri incontrolabile.

— Ăsta e circ, nu altceva! zice. Circ!

— Destul de mult, convin eu, dar unul adevărat, Barnum!

Şi, către macaragiu:

— O să-l poţi agăţa ca lumea, puştiule?

— Sută la sută! Numai că, după aia, motorul şi roţile din faţă ale vehiculului va trebui să fie revizuite.

— Nu-ţi brânzi lapţii, e asigurat împotriva oricărui fel de riscuri.

Acum nimeni nu mai scoate o vorbă. Toţi privesc imensele fălci ale macaralei, pregătite să înfulece prada.

Tovarăşul macaragiu - jos pălăria! Un bijutier! Îşi manevrează maşina precum coloneleasa Duron un cleşte pentru zahăr. Enormele gheare plutesc ca un erete deasupra capotei. După care vine picajul definitiv: blonnnnggg!

În locuinţa lui pe roţi, patronul-director general trebuie să se întrebe ce a dat peste el. Va scăpa oare? Sunt gata pentru o manevră forţată. Dar cablul de tracţiune s-a şi întins, iar furgonul Lustucru începe să se ridice pe labele din spate. Dacă ar fi vorba de unul adevărat, conţinând ouă, biata mea Germaine, ce mai omletă ar fi acolo!

Deodată nimeni nu se mai interesează de velomotociclistul accidentat, care profită de ocazie ca s-o taie pe şest. Mulţimea priveşte la macaraua ţinând în cioc trailerul albastru cu pete albe. Dacă înăuntru se găseşte un nene, trebuie să fie prins în capcană ca un şobolan, fiindcă şade pe cele două uşi din spate şi, din cauza asta, nu le poate deschide. Furgonul se leagănă agale, la cinci-şase metri de pământ. Mulţimea se îngrămădeşte din ce în ce mai abitir. Oamenii se întreabă cu ce rimează o atare manevră.

Eu am coborât din elicopter şi, cu talkie-walkie la gură, continuu să bat măsura ciudatului concert.

— Impecabil, puştiule! Nu e sută la sută, ci mie la mie. Acum fă în aşa fel încât să aşezi furgonul lângă tine, pe platformă. Tot timpul la verticală, fiule, pentru ca uşile să-i rămână condamnate.

— S-a făcut!

Urmăresc cu interes manevra. O intensă jubilaţie face să-mi freamăte gogoloaiele. În asemenea clipe, intru în erecţie. Poate că voi suporta un eşec usturător, dacă nu găsesc pe nimeni în puşculiţa asta babană, dar poate că nu. Dacă vicleanul a turnat adevărul, patronul-director general al K.K. Boû Din, ramura Europei libere, se află înăuntru. Îţi dai seama ce mai triumf pe mandea? Ah, dacă scumpul de preşedinte ar putea asista la deschiderea acestui seif-apartament, chestia l-ar scoate, în sondaje, din crema falimentului. Ar recupera masiv. Tino al parăzilor militare!

— Hei, comisare! mă strigă un glas de femeie.

Întorc capul spre şirul de spectatori şi o descopăr ştii pe cine? Diana Van Trilöck, fiica lui Karol cel Pios. E cu banda de paraziţi, mai frumoasă, mai blondă şi mai aurie decât oricând, năucitoare într-un soi de supraveşmânt roz-pralină.

— Dumneata îţi faci acum jucărele? întreabă izbucnind în râs (vorbeşte cursiv această limbă).

Îi adresez un gest cordial. Dar în sala din spate a

mansardei mele ceva face un tărăboi de zile mari. Prezenţa răpitoarei fete la locul acestei ciudate arestări mă uluieşte literalmente. Imediat sticletele de elită care I am se gândeşte că „nu poate fi vorba de o coincidenţă”. Diana continuă să-şi ducă viaţa uşuratică, de moştenitoare bogată şi leneşă, în compania hăndrălăilor pe care trebuie să-i umple de bani cât cuprinde.

Numai că reprezintă un mare interes pentru cercurile suspuse şi cineva o supraveghează. Nu, nu marele şef al K.K. Boû Din s-ar însărcina personal cu o astfel de supraveghere. De altfel, să pândeşti dintr-un trailer imobilizat într-o parcare nu e deloc eficient în planul randamentului. Şi atunci?

Se apropie de mine, cu sânii foarte ridicaţi.

— E indiscret să te întreb ce faci? mă întreabă, strângându-mi mâna.

— Top secret, Diana.

— Credeam că o să te întorci să mă vezi…

— N-am avut timp, dar inima îmi e la dumneata.

Trailerul e pus pe platforma camionului, cu roţile ca labele unui câine care face sluj.

— Şi acum, domnule comisar? întreabă la aparat macaragiul.

— La drum. Te întorci la punctul dumitale de plecare, iar eu te urmez.

— Bine, recepţionat sută la sută! râde tehnicianul de înaltă clasă (ţi-ar smulge, cu maşinăria lui, un fir de păr de prin dinapoi).

— Va trebui să te las, îi spun frumoasei frivole; de mult timp stai la Deauville?

— Am sosit ieri cu toţii.

— Unde aţi tras?

— La hotel, la…

— Cum e viaţa, trăsnet?

— Găunoasă; ar trebui să vii să faci un tur printr-a mea, sunt sigură că ai găsi ceva ce să-ţi facă plăcere.

Şi în exact acea clipă mă loveşte ideea.

— Nu vrei să vii cu mine, Diana? Ai avea dreptul la nişte emoţii. Cu mine, e ca la Galeriile Lafayette: se petrece mereu câte ceva.

— Mişto!

O puştoiacă! Iat-o veselă peste poate. Se întoarce spre hăndrălăii ei.

— Ne vedem mai încolo! le strigă.

Urcă în spatele maşinii noastre, a cărei portieră i-am deschis-o.

Thérèsa e niţel surprinsă de această iniţiativă.

— Ţi-o prezint pe Diana Van Trilöck! o anunţ.

Moaca pe care o face atunci seamănă cu un portret de Jeronimus Bosch.

O largă curte de uzină, prost pavată, cu gropi, gâlme, bălţi de apă neagră. În fundal, clădiri de cărămidă aparentă, cu acoperişuri în formă de ferăstrău. Vehicule grele, destinate marilor lucrări publice, sunt împrăştiate la dracu'.

Ciudată partidă de joacă aici. Camionul-macara staţionează în centrul curţii. Douăzeci de jandarmi înarmaţi cu pistoale-mitralieră îl înconjoară; toţi şi-au pus căştile de luptă şi stau cu un genunchi la pământ.

— Pune furgonul înapoi pe labele lui, băiete! îi poruncesc macaragiului.

Noua manevră are loc într-o tăcere adâncă, tulburată de scârţâitul macaralei în activitate.

Thérèsa şi Diana stau cu spatele rezemat de maşina comisarului Judemoule. Mi se par fragilizate de importanţa operaţiunii. Până şi consora mea şi-a pierdut aerul de amazoană. E o gagică frumoasă, zdravănă şi sănătoasă, oleacă şefă de străjeri. Judemoule e surescitat ca o sută de purici în rut. Umbă de colo-colo, pocnind cu tocurile în pavajul ca vai de lume.

— Dacă binevoieşti, dragul meu, îmi spune ca şi cum ar avea dinainte un imbecil, vorbindu-mi cu vocea şi ţintindu-

mă cu privirea adecvate, eu o să-mi asum arestarea tipului, fiindcă ne aflăm în...

— Dar desigur, dar se poate! îl întrerup. Procedează, dragul meu, procedează...

El se duce aţă la furgonul aşezat îndărătul camionului-macara şi ciocăneşte cu pumnul în caroserie.

— Ieşi de acolo! urlă. Ştiu că mă auzi. Eşti încercuit şi nu ai nici o şansă de scăpare, fiindcă un cordon de jandarmi înarmaţi te înconjoară. Hai, deschide!

Nu se întâmplă nimic. Ticăitoarea mea se izbeşte de cuşcă mai-mai să-mi rupă cercurile. Să fie trailerul gol? Să fi făcut de chichi tot circul ăsta? Atunci chiar că aş părea un idiot!

— Dacă nu deschizi, te previn că voi pune să fie decupată caroseria cu aparatul de sudură!

Aiurea!

Aştept, retras, stând pe bara de protecţie a maşinii lui Judemoule. Dacă băiatul vrea s-o facă pe zelosul, voia la dumnealui!

Juju începe să semene cu un prostovan de pluş. Un bărbos care bate din picioare în faţa unei uşi închise, ordonând să i se deschidă, ocupă o poziţie imposibil de menţinut dacă uşa rămâne închisă.

Schimbând tactica, se duce la macaragiu şi începe să parlamenteze cu el; nu aud ce-şi spun. La sfârşitul convorbirii, amicul meu „Sută la sută” se caţără înapoi în cabina lui şi începe să-şi manevreze marafetul. Mă prind la moment. Judemoule i-a poruncit să desfunde, cu fălcile maşinii, cofrajul furgonului.

Va putea blindajul să reziste acelei formidabile presiuni? Nu cred. Şi, într-adevăr, răsună un oribil zgomot de masticaţie. Oţelul mâncând oţel! Enorme cavităţi sunt forate în cofrajul trailerului. Care crachează cu un hârjâit de vapor spintecat de un recif. Se formează breşe.

— Stop! strigă Judemoule.

Fălcile macaralei se depărtează, docile. Retrăgându-se din furgonul rănit, provoacă un trosnet de tablă rănită de

moarte, mai puternic decât atunci când o zdrobea.

Comisarul se repede la cea mai mare dintre găuri.

— Predă-te! Eşti...

Şi tace.

Normal.

Nu poţi vorbi fără cap. Dovlecelul i-a fost volatilizat, inclusiv barba, de o rază laser care a ţâşnit din orificiu. Ceea ce rămâne din bietul nene reprezintă şase şeptimi din volumul lui iniţial. La vederea acelui corp descăpăţânat, tovarăşele mele leşină şi mai mulţi jandarmi încep să vomite.

Ar trebui să fiu oripilat de dramă - numai că sunt un caraliu de rahat, şi vrei să-ţi spun care e reacţia mea? Bucuria! Bucuria caustică, îmbătătoare, mai tare decât cel mai tare dintre rachiurile triumfului!

Ai câştigat, Sana! Fiara e, bine mersi, în cuşcă.

Dar cum s-o scot de acolo? Cum s-o înving?

Nu brusca nimic, Antoine. Gândeşte-te ca şi cum ai fi în crivatul tău, cu mâinile sub ceafa, băiete.

Ei bine, e evident că tipul ne aparţine. Şi că ar fi de ajuns să aşteptăm...

Dar nici nu poate fi vorba de aşteptare.

Atunci un trăgător de elită aruncă printr-o breşă un cartuş de gaz. Însă domnul e utilat. Trebuie să dispună de măşti speciale. Şi pe urmă, pun pariu că are şi alte arme, mai cumplite decât raza laser, însemn al gradului său. N-o să împingem lucrurile până la paroxismul telejurnalului, să asmuţim mass-mediile, să adunăm mulţimea, să provocăm şi alte morţi de mare spectacol.

Gândeşte-te, gândeşte-te!

De obicei, instinctul îmi operează la limita gândului. Se prinde cum stă treaba, înainte de a o face creierul meu. Ce naiba trebăluieşte însă în seara asta?

Mă abstractizez. Cânt. Tino, ia te uită... Care semăna atât de mult cu preşedintele:

Departe de ghitare

Şi cântecul lor blând
Da, da, da...

De toată frumuseţea. Genial acel „da, da, da”.

Şi Antonio se ridică. Se duce la Diana, îi înlănţuieşte talia, o saltă de la pământ. E foarte agitată. Cât trebuie să mai regrete că m-a urmat, că i-a sictirit fără jenă pe Sylvain, Matthieu, Gaetan, Barbara şi ceilalţi nerozi!

Ţinând-o mereu în faţa mea, mă îndrept spre furgon.

Un „Ooooh!” reprobator trece prin cercul de jandarmi. Comisarul ăsta care foloseşte o fată pe post de scut, ce mârşăvie! Cum mai dezonorează curcănărimea!

— Fiindcă poţi privi afară, aruncă un ochi încoace, domnule şef al K.K. Boû Din! strig cât mă ţine gura. Şi dacă inima îţi spune să utilizezi laserul, nu sta pe gânduri!

Înaintez. Diana încearcă să se desprindă, dar o lipesc de mine până i se taie răsuflarea - şi e atât de paralizată de spaimă, că nu îmi poate opune decât greutatea corpului.

— Predă-te, big boss! A sunat ceasul reglării de conturi.

Îmi răspunde o explozie. Timp de o clipită, e Apocalipsul. Flăcări şi fum negru ţâşnesc prin găurile practicate în trailer. Care trailer pare să se fi micşorat, ca şi când o formidabilă succţiune ar fi avut loc în interiorul lui. Pereţii pare să-i conveargă spre centru.

— Drace! îmi zic, fiindcă nu-mi iau mănuşi la mine; prostul ăsta s-a dezintegrat în apartamentul lui pe roţi!

ÎN ORICE CAZ UTIL

— Dacă îmi aduc bine aminte, azi-dimineaţă începuseşi o delicioasă acţiune asupra mea, darling! îi spun Thérèsei.

Ea zâmbeşte.

Suntem, în sfârşit, singuri în cotiga ei, după tot acel chiloman monstru de la Deauville. Alouette ne-a readus la Paris - şi iată-ne, istoviţi, clănţănind în maşina-salon a dumisale.

— De acord, dar aşa cum nu se vorbeşte cu gura plină, nici nu se ascultă cu gura plină. Dă-mi explicaţiile acum, când am scăpat de ceilalţi.

— Uneori, am nişte iluminări, frumoaso. Când, înainte de ridicarea furgonului, am văzut-o în faţa hotelului pe Diana Van Trilöck, mi-am dat seama că din cauza ei se afla trailerul acolo. Dar nu reuşeam să înţeleg motivul. K.K. Boû Din avea mijloace să o supravegheze mai îndeaproape decât dintr-un vehicul staţionat în faţa hotelului ei.

— Cu siguranţă. Şi atunci?

— Am înţeles totul în curtea uzinei, după decapitarea bietului nostru coleg. Mi s-a făcut lumină!

— Ai înţeles ce anume, mare şef genial?

— Că omul închis în nenorocitul ăla de furgon nu voia să o supravegheze, ci numai să o vadă.

— Să o vadă?

— Da, Thérèsa, să o vadă, să o privească. Şi, probabil, să plângă zărind-o, fiindcă omul acela o iubea. Numai că, din cauza poziţiei sale extreme în sânul organizaţiei, nu i se putea înfăţişa. Era prizonierul funcţiei lui secrete. Atunci se ducea să se posteze aproape de locurile unde şedea ea - şi fericirea lui consta în a o privi trecând, în compania micuţilor ei neisprăviţi.

— Ce om poate iubi în asemenea măsură?

— Un tată, scumpa mea! Un tată... Ca să-şi asigure şefia în cadrul organizaţiei, Van Trilöck trebuia să dispară, să lase să se creadă că a murit. Aşadar totul a fost organizat şi pus la punct cu minuţie pentru a-i acredita dispariţia. A fost angajat Amadeus, ucigaş plătit atins de cancer, şi trebuie să i se fi oferit un munte de creiţari pentru a-l hotărî să facă într-o zi declaraţiile pe care mi le-a făcut. Şi el avea, probabil, pe cineva la care ţinea foarte mult. Toată lumea de pe pământ are un călcâi al lui Ahile, mica lui fereastră luminată, către o fiinţă sau un ideal. Tâlharul mi-a jucat comedia. Înainte de inundarea lacului de acumulare, au fost ascunse acolo încălţările lui Karol cel Pios, pentru eventualitatea că vom ajunge să vizităm acele adâncuri. Jos pălăria!

— Şi omul s-a dezintegrat când tu ai păşit spre furgon.

— N-a vrut ca fiica lui să-l regăsească pentru a-l pierde imediat. Sau poate a acţionat supunându-se regulilor din K.K. Boû Din, cine ştie...

— Nu i-ai spus nimic puştoaicei?

— Nu. Fiindcă am o anume idee despre nişte anume valori. Latura mea de abate Pierre...

— Dar faimoasa ogivă, şmecherule?

— Degetul meu mic îmi spune că, poate, a rămas pur şi simplu, printre lucrurile Piosului. Ca să fim cu conştiinţa împăcată, voi face o inspecţie în toată regula la Saint-Trop'.

— Şi ai să profiţi ca să te dai la toanta aia, desigur!

— Ce-ţi veni, prostuţo! Niciodată nu amestec amorul cu serviciul.

— A, da! rânjeşte Thérèsa, despachetându-mi-l pe Goguţă. Şi asta de-acuma?

— Cu excepţia cazurilor de încoţopeneală majoră! rectific, înainte ca ea să înceapă să-mi tutuiască senzorialul.

UF!

Sfârşit

CUPRINS

1. ALBUŞUL.....7
FIRST.....8
SECOND.....13
THIRD.....29
FOURTH.....40
FIFTH.....70
2. GĂLBENUŞUL.....94
SIXTH.....96
SEVENTH.....114
EIGHT.....133
NINTH.....154
TENTH.....165
ELEVENTH.....172
TWELFTH.....182
THE END.....191
ÎN ORICE CAZ UTIL.....200

FORUM

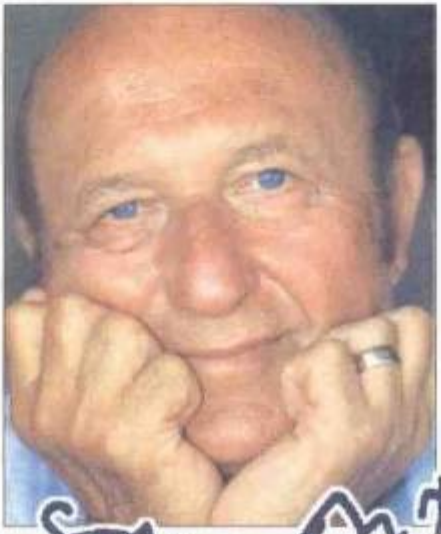

2 032320 182607 >